MATT HAIG

AUTORUL BESTSELLERULUI
BIBLIOTECA DE LA MIEZUL NOPȚII

O VIAȚĂ IMPOSIBILĂ

NEMIRA

Matt Haig este autorul mai multor volume foarte bine primite de către public, precum bestsellerul Biblioteca de la Miezul Nopții (Nemira, 2022), Cartea alinării (Nemira, 2021), Gânduri de pe o planetă nervoasă (Nemira, 2019), Câteva motive să iubești viața (Nemira, 2018), Cum să oprești timpul (Nemira, 2018, 2023) sau Umanii (Nemira, 2016, 2021). Ca autor de cărți pentru copii și adolescenți, a câștigat Blue Peter Book Award, Smarties Book Prize și a fost nominalizat de trei ori la Medalia Carnegie. În România au mai apărut, la Editura Nemi, volumele pentru copii Un băiat numit Crăciun (2016), Fetița care a salvat Crăciunul (2017) și Eu și Moș Crăciun (2018). Cărțile lui au fost traduse în peste 40 de limbi.

MATT HAIG

O VIAȚĂ IMPOSIBILĂ

Traducere din limba engleză de
IRINA PRICOP

NEMIRA

Pentru Ibiza și oamenii ei

„Realitatea nu este întotdeauna probabilă sau verosimilă.“
Jorge Luis Borges, *On Writing*

„When the angels from above
Fall down and spread their wings like doves,
As we walk, hand in hand,
Sisters, brothers, we'll make it to the promised land.“
Joe Smooth, *Promised Land*

Stimată doamnă Winters,

Sper să nu vă deranjeze acest e-mail.

Poate vă mai amintiți de mine. Mi-ați fost profesoară de matematică la Hollybrook. Acum am 22 de ani și sunt în ultimul an la universitate. Studiez matematica, sper să vă bucure acest lucru!

M-am întâlnit cu domnul Gupta în oraș, în vacanța de Paști, și l-am întrebat de dumneavoastră, iar el mi-a relatat toate noutățile. Mi-a părut rău să aud că v-ați pierdut soțul. Domnul Gupta mi-a spus și că v-ați mutat în Spania. Una dintre bunicile mele s-a întors în Grenada, pe care nu o mai văzuse de când avea șapte ani, și și-a găsit fericirea acolo. Sper că sunteți mulțumită de mutarea în străinătate.

Și eu am trecut recent printr-un doliu. Mama a murit în urmă cu doi ani, iar eu am căzut într-o profundă depresie. Nu prea mă înțeleg cu tatăl meu și mi-a fost greu să mă concentrez asupra studiilor. Sora mea (poate vă amintiți de Esther) are nevoie de și mai mult sprijin acum. Mi-am dezamăgit iubita și ea m-a părăsit. Au mai fost și alte lucruri. Uneori îmi este foarte greu să continui. Pare că traseul vieții îmi este stabilit, la această vârstă fragedă, și că totul se știe deja. Câteodată, cu toată această presiune, nici nu pot să respir.

Sunt ca într-un șablon, unul numeric, o secvență Fibonacci – 0, 1, 1, 2, 3, 5, 8, 13, 21 etc. – și, ca în acea secvență, cu cât merg mai departe, lucrurile devin mai puțin surprinzătoare. Dar, în loc să-ți dai seama că următorul număr este găsit prin adăugarea celor două anterioare, realizezi că tot ce ai înainte a fost deja decis. Și, pe măsură ce îmbătrânesc, pe măsură ce trec de mai multe numere, șablonul devine mai previzibil.

Și nimic nu îl poate întrerupe. Credeam în Dumnezeu, dar acum nu mai cred în nimic. Eram îndrăgostit, dar am stricat și asta. Mă urăsc uneori. Stric totul. Mă simt vinovat tot timpul. Beau prea mult și acest lucru îmi afectează studiile, ceea ce iarăși mă face să mă simt vinovat, pentru că mama a vrut să-mi dau silința.

Mă uit la ceea ce se întâmplă în lume și văd că întreaga noastră specie se îndreaptă către distrugere. De parcă e programată; alt șablon. Iar eu pur și simplu m-am săturat să mai fiu om, să mai fiu acest lucru minuscul care nu poate face nimic în privința lumii. Totul pare imposibil.

Nu știu de ce vă spun toate acestea. Am vrut doar să vorbesc cu cineva. Și dumneavoastră ați fost întotdeauna bună cu mine. Sunt în întuneric și am nevoie de puțină lumină. Îmi pare rău. Sună melodramatic. Trebuie doar să fiu un exemplu pozitiv pentru sora mea.

Vă rog să nu vă simțiți obligată să îmi răspundeți. Dar orice îmi veți spune va fi foarte apreciat. Scuze pentru e-mailul lung!

Mulțumesc,
Maurice (Augustine)

Dragă Maurice,

Îți mulțumesc tare mult.

De obicei nu răspund la e-mailuri; nu că aș primi prea multe. Eu și internetul nu facem casă bună. Nu sunt pe rețelele de socializare, dar am WhatsApp, însă îl folosesc rar. La mesajul tău, însă, am simțit că trebuie să răspund, și încă așa cum se cuvine.

Îmi pare foarte rău că ai trecut prin toate acestea. Îmi amintesc de mama ta de la ședințele cu părinții. Îmi plăcea. Mi-o amintesc serioasă, dar cu un mic zâmbet care-i răsucea colțurile gurii atunci când vorbea despre tine. Clar o înveseleai. Doar prin faptul că erai tu însuți. Și asta era cu adevărat o realizare, mai ales pentru un adolescent.

Am început să scriu răspunsul și m-am tot întins, până când am depășit granițele unui scurt e-mail.

Ca să fiu sinceră, intenționam de ceva timp să pun toate acestea pe hârtie, iar mesajul tău a sosit la țanc.

Ceea ce îți voi spune este o poveste care chiar și pentru mine este greu de crezut. Te rog să nu te simți obligat să mă crezi pe cuvânt. Dar să știi că nu am inventat nimic. Nu am crezut niciodată în magie și nici astăzi nu cred. Dar uneori ceea ce pare magic este pur și simplu o parte a vieții pe care nu o înțelegem încă.

Nu pot să promit că povestea mea te va ajuta să crezi în imposibil. Dar este o istorisire, la fel de adevărată ca oricare alta, despre o persoană care a simțit că existența ei nu mai are rost, iar apoi a găsit cel mai important țel pe care îl cunoscuse vreodată. Și cred că am datoria să o împărtășesc. Mai mult ca sigur, eu nu sunt un model de urmat, așa cum probabil va deveni clar pe parcurs. Sentimentele de

vină m-au copleșit și pe mine de-a lungul vieții. Și, într-un fel, aici vei regăsi povestea lor. Sper ca măcar o parte să îți fie de folos.

Îți atașez povestea.

Toate cele bune,
Grace Winters

POVESTEA CU SUSPINE

A fost odată o femeie bătrână care trăia cea mai plictisitoare viață din univers.

Își părăsea foarte rar bungaloul, numai ca să meargă la medic, să dea o mână de ajutor la magazinul caritabil ori să facă o vizită la cimitir. Nu-și mai îngrijea grădina. Iarba crescuse peste măsură, iar straturile de flori erau pline de buruieni. Își comanda cumpărăturile săptămânale. Trăia în Midlands. Lincoln. Lincolnshire. Același târgușor cu case din cărămidă portocalie în care stătuse – în afara perioadei de la Universitatea Hull, cu secole în urmă – toată viața ei de adultă.

Știi locul.

Și nu era așa de rău, doar că străzile nu mai erau atât de primitoare ca înainte. Îi era greu să-și vadă jumătate din amintirile dragi acoperite cu placaj și postere rupte.

Stătea și se uita la emisiunile TV din timpul zilei, citea uneori câte-o carte și rezolva cuvinte încrucișate și *Wordle*, pentru a-și menține creierul în priză. Privea păsările din grădină sau se uita la mica seră goală, în timp ce ceasul de pe șemineu continua să ticăie. Fusese cândva pasionată de grădinărit, dar nu mai era. Avea doar șaptezeci și doi de ani, dar, de când îi murise soțul, cu patru ani în urmă, iar pomeranianul ei – Bernard – la scurt timp după aceea, se simțea complet singură. De fapt, se simțea singură de mai bine de treizeci de ani. Încă din 2 aprilie 1992, mai exact. Data la care își pierduse

sensul și scopul, pe care nu le mai regăsise niciodată cu adevărat. Însă singurătatea îi devenise o realitate profundă și literală în ultima vreme, iar ea se simțea de parcă ar fi avut vreo sută treizeci și doi de ani. Aproape că nu mai cunoștea pe nimeni. Prietenii ei fie muriseră, fie se mutaseră, fie se retrăseseră. Avea doar două contacte pe WhatsApp – Angela, de la British Heart Foundation, și Sophie, cumnata ei, care se mutase la Perth, în Australia, cu treizeci și trei de ani în urmă.

Dar, dintre toate momentele triste din trecut, tot ziua aceea din aprilie o resimțea cel mai profund. Moartea fiului ei, Daniel, fusese extrem de grea și devastatoare, iar când o tragedie este atât de mare duce la alte tristeți și eșecuri, la fel cum din trunchiul unui copac pornesc ramurile. Dar viața mersese mai departe. Împreună cu soțul ei, Karl, se mutase, în cele din urmă, într-un bungalou și încercaseră să facă față cât mai bine, dar nu prea reușiseră, așa că stăteau în tăcere, uitându-se la televizor sau ascultând radioul. Soțul ei fusese întotdeauna foarte diferit de ea. Îi plăcuseră hard rockul și berea tradițională, dar fusese, în esență, un suflet liniștit. Nenorocirile însă cătrănesc tot ceea ce le urmează. Uneori își găseau mângâierea în depănarea amintirilor, dar când Karl a murit a devenit mai greu, fiindcă amintirile nu mai aveau încotro să se ducă. Așa că au rămas, pur și simplu, stătute, în mintea ei. De aceea, ori de câte ori se privea în oglindă, vedea doar o jumătate de viață. Un copac care se prăbușea încet, într-o pădure nevăzută.

Era, de asemenea, un pic strâmtorată cu banii.

Economiile ei de o viață nu mai existau, de când un escroc cu un accent scoțian reconfortant se dăduse drept consilier de securitate la NatWest și –

cu ajutorul ei prostesc – furase cele 23.390,27 de lire pe care ea și Karl le puseseră deoparte împreună. A fost o lungă tărășenie, plină de personaje viclene și o bătrână naivă (păi!), dar, spre norocul tău, nu asta este, de fapt, povestea.

Ca să nu o mai lungim, femeia zăcea acolo, cu durerile ei de picioare, încercând să nu răspundă la niciun e-mail de la persoane necunoscute și lăsându-și viața boțită să alunece, asemenea unei cutii goale de carton, pe apa sâmbetei. Îi trezea interesul doar vederea vreunei cinteze sau a unui graur la hrănitorul pentru păsări din grădina mică aflată în spatele casei, în timp ce continua să respire vechi amintiri și visuri apuse.

SCUZE

Îmi pare rău. A fost cam pompos și melancolic să vorbesc despre mine la persoana a treia. Acum doar *construiesc decorul*. Va fi ceva amuzant, în ciuda acestei introduceri. Și, la fel ca multe dintre lucrurile amuzante din viață, va începe cu o intervenție chirurgicală minim invazivă, de ablație a venelor, pe bază de radiofrecvență.

INCAPACITATEA DE A SIMȚI PLĂCERE

Eram întoarsă pe dos când am decis să mă duc în Ibiza.

Patul de operație pe care stăteam întinsă era atât de înclinat pe spate, încât credeam că o să alunec. Pe perete era o oglindă. M-am uitat la părul meu ciufulit și cărunt și la fața obosită și cu greu m-am recunoscut. Arătam ca o umbră. Evitam pe cât posibil oglinzile.

Încercau să inverseze fluxul sanguin din picioarele mele, înțelegi? Eram mai plină de vene albastre decât o bucată de gorgonzola și trebuia să rezolv situația. Nu din cauza felului în care arătau, ci pentru că îmi provocau mâncărimi și dureri în zona gambelor. Mătușa mea murise din cauza unui cheag de sânge care a început să circule până ajunsese la înaltul rang de embolie pulmonară fatală, așa că am vrut să-mi repar venele varicoase înainte ca un cheag produs de propriul meu corp să manifeste ambiții similare. Îmi pare rău dacă sunt prea multe informații. Doar că vreau să fiu cât se poate de sinceră cu tine, așa că încep cum intenționez să continui.

Sincer.

Deci, în timp ce ascultam radioul, doctorița care m-a operat mi-a injectat de mai multe ori anestezic local pe lungimea piciorului stâng – injecția finală a numit-o, cu tandrețe, dar foarte exact, „înțepătura de albină". Apoi am ajuns la partea cea mai importantă,

unde, mi-a spus ea, un cateter avea să fie introdus în gambă pentru ca vena safenă mare să fie spulberată din interior cu 120° C, „temperatura la care se sotează ceapa".

— Ar trebui să simțiți ceva…

Și am simțit. Nu a fost plăcut, dar a fost ceva. Adevărul este că nu mai simțisem mare lucru de mulți ani. Doar o vagă tristețe persistentă. Anhedonie. Cunoști acest cuvânt? Incapacitatea de a simți plăcere. O lipsă de simțire. Ei, așa fusesem eu în ultima vreme. Cunoscusem și depresia, dar nu era cazul aici. Nu avea intensitatea depresiei. Doar că îmi lipsea ceva. Existam. Mâncarea era acolo doar ca să mă umplu. Muzica nu mai era decât un zgomot ritmat. Pur și simplu, știi, eram *acolo*.

Ar trebui să simțiți ceva.

Adică aceasta este forma elementară și esențială de existență, nu? Să simți. Și să trăiești fără să simți, asta ce mai era? Ce *era*? Doar stăteam acolo. Ca o masă într-un restaurant închis, așteptând în van să se așeze cineva.

— Gândiți-vă la ceva frumos…

Și, măcar o dată, nu a fost foarte greu să mă gândesc la ceva. Iar principalul lucru pe care m-am concentrat a fost scrisoarea pe care o primisem cu mai puțin de două ore înainte de la biroul unui avocat.

ANANAȘI

Scrisoarea era neobișnuită.

Mă informa că îmi fusese lăsată o proprietate în Ibiza, Spania, aparținând cuiva pe nume Christina van der Berg. Această Christina van der Berg murise și îmi lăsase bunurile ei lumești. Sau unele dintre ele, cel puțin. O altă înșelătorie, m-am gândit. Vezi tu, când oamenii te fură, e greu să nu vezi lumea ca pe un bârlog al hoților. Oricum, și dacă nu aș fi fost escrocată, era ridicol să-mi imaginez că o persoană pe care nu o cunoscusem vreodată îmi lăsase moștenire o casă la Marea Mediterană.

Mi-a luat ceva timp să înțeleg că nu fusese chiar așa. Sau, altfel spus, mi-a luat ceva timp să realizez că ea, Christina van der Berg, nu era o străină. Nu tocmai. Problema era că nu legam numele de nimic. Elementul olandez – van der Berg – adăuga un soi de grandoare care părea fictivă și nefamiliară și care m-a indus în eroare. Însă, din fericire, scrisoarea de la cabinetul de avocatură Nelson și Kemp mi-a oferit câteva informații suplimentare, menționând, în treacăt, numele de fată al acestei Christina: Papadakis.

Ei, și-atunci mi-a picat fisa.

Christina Papadakis fusese, pentru o perioadă foarte scurtă de timp, profesoară de muzică. Lucrasem împreună, la aceeași școală, chiar înainte de a fi din nou împreună cu Karl. (Fusesem împreună în studenție, dar el era cam prea grăbit, așa că îi cerusem să luăm o pauză.)

Trebuie să recunosc că nu o știam prea bine, chiar deloc. Îmi aminteam de ea ca de o femeie tânără, foarte frumoasă și timidă, cu un aer de strălucire, calitate mult mai rară în 1979 decât acum. Avea un breton bogat, iar părul era lung și negru și purta mărgele. Mi-aducea aminte de Nana Mouskouri, cântăreața, dar fără ochelari. Tatăl ei emigrase din Grecia de tânăr, imediat după război. Se pare că ea nici nu fusese vreodată în Grecia, dar pentru creierul meu provincial și îngust părea simbolul rafinamentului mediteraneean. Și îi lipsea mâncarea cu care fusese crescută în mijlocul comunității grecești din Londra – din gura ei am auzit prima dată în viață cuvântul „halloumi". Mânca întotdeauna multe fructe. De exemplu, la prânz, scotea niște felii de ananas, elegant tăiate – nu bucăți oarecare –, din cutia ei de gustări și asta mă impresiona de fiecare dată. Odată am trecut pe lângă ușa ei în timp ce cânta *Rainy Days and Mondays* și clasa era cu gura căscată de uimire. Vocea ei o egala pe cea a lui Karen Carpenter (o altă cântăreață din epoca triasică). Genul care părea să oprească în loc aerul și însuși timpul.

În orice caz, într-o seară din apropierea Crăciunului rămăsesem până mai târziu la școală ca să pun beteală pe un tabel de trigonometrie și, căutând niște pioneze, am găsit-o la biroul ei. Stătea acolo și își rodea unghiile.

— Oh, nu face asta, i-am spus eu cam intruziv, de parcă ar fi fost o elevă, nu o colegă, o să le strici!

Îmi plăceau unghiile ei. Erau într-o nuanță caldă de teracotă. Dar m-am simțit imediat fiindcă o luasem așa, mai ales după ce i-am văzut privirea lungă de un kilometru. Din punct de vedere social, fusesem lipsită de tact. Așa eram mereu.

— Oh! Îmi pare rău, am spus.

— Să nu-ți pară, te rog, a spus ea ridicând brusc privirea către mine și aruncându-mi cel mai încordat zâmbet posibil.

— Te simți bine?

Și-atunci și-a revărsat sufletul. Nu fusese la școală de o săptămână, lucru pe care eu abia dacă îl observasem. Avea o criză. Ura Crăciunul. Logodnicul ei, acum dispărut în neant, o ceruse în căsătorie în ziua de Ajun, cu un an înainte. Fiind nouă, sosită relativ de curând în zonă, nu avea rude. Așa că i-am spus că poate petrece Crăciunul cu mine.

Și așa s-a și întâmplat. A venit și ne-am uitat la discursul reginei și *Goldfinger*. Am văzut Blondie la *Top of the Pops*, cântând *Sunday Girl*, și Christina mi-a spus că ar vrea să cânte în public. Am băut câteva sticle bune de Blue Nun[1], care nu a fost niciodată cel mai bun stabilizator al stărilor de spirit, și m-am scuzat că n-am ananas. Am stat de vorbă până noaptea târziu.

Se simțea complet incapabilă să facă față lucrurilor. Un sentiment despre care acum știu mai multe decât atunci. Se chinuia cu învățământul, întrebându-se dacă nu alesese o carieră greșită. I-am spus că toată lumea de la Hollybrook simte la fel. La un moment dat a pomenit de Ibiza. Eram la începutul unui nou deceniu, pachetele de vacanță în Spania erau la modă, iar ea auzise de un nou hotel de acolo care căuta cântăreți și muzicieni.

M-a făcut curioasă. O găseam misterioasă și probabil i-am pus prea multe întrebări. Este ceva specific profesorilor de matematică. Valoarea variabilei necunoscute trebuie întotdeauna găsită.

— Simt în mine o viață care trebuie trăită și pe care eu nu o trăiesc.

Probabil că nu a folosit exact aceste cuvinte. Dar, în mare, cam asta era. Și a mai spus:

— Știu că nu are niciun sens. Eu sunt grecoaică, nu hispanică. Există destule insule grecești. Ar trebui să merg pe una dintre ele. Pentru că le vorbesc limba. Mă rog, așa și-așa. Dar nu știu niciun pic de spaniolă și chiar cred că e bine să cunoști limba dacă locuiești undeva.

— Ai putea învăța spaniola. Ar trebui s-o faci, dacă vrei. Chiar ar trebui.

— Nu are niciun sens.

Și apoi am adăugat ceva deloc în stilul meu. Am zis:

— Nu totul trebuie să aibă un sens.

I se înflăcăra privirea la gândul de a găsi acolo un loc de muncă, așa că am încurajat-o să se ducă, dacă vrea, și să nu-și facă griji pentru ceea ce ar putea crede oamenii. Sunt destul de sigură că asta i-am spus, fiindcă îmi amintesc că i-am dat un lănțișor pe care îl aveam din copilărie – iar pe pandantiv era Sfântul Cristofor, patronul călătorilor. Eram o catolică nepracticantă și îl asociasem prea mult cu educația mea, dar nu reușisem niciodată să mă descotorosesc de el. Mi s-a părut potrivit să i-l dăruiesc Christinei.

— O să te protejeze, i-am spus.

— Mulțumesc, Grace. Îți mulțumesc pentru că m-ai ajutat. Cu decizia asta.

La un moment dat, a cântat *Blackbird*. Întâi solo. Deloc festiv, dar foarte frumos. Vocea ei avea ceva dulce-amărui care m-a făcut să plâng. A încercat să mă învețe și pe mine.

— Trebuie doar să devii cântecul însuși. Să fii înăuntrul lui. Să uiți că exiști. E cea mai ușoară melodie de la Beatles, m-a asigurat ea. Bine, după *Yesterday*. Și după *Yellow Submarine*.

S-a dovedit însă că nu era deloc o melodie ușor de cântat. Dar băusem destul de mult vin cât să nu ne pese.

Mi-a explicat dragostea ei pentru muzică.

— Face ca lumea să fie mai mare, a spus ea, cu ochii strălucind de simțire infuzată de alcool. Uneori mă simt ca prinsă într-o cutie și când cânt la pian sau din gură e ca și cum aș ieși din cutie pentru o vreme. Pentru mine, muzica e ca un prieten care apare exact când ai nevoie de el. Cam ca tine, Grace.

În sfârșit, am făcut o plimbare. Una dintre acele plimbări reci de Crăciun, în timpul cărora zâmbești fiecărui străin pe lângă care treci. Mă rog, cu siguranță, așa se făcea pe atunci. Și atâta tot. Nimic mai mult, chiar nimic. S-a întors la școală pentru câteva luni, apoi a plecat. Nu m-a mai vizitat niciodată. Stăteam de vorbă în cancelarie, deși părea puțin stânjenită în fața mea. Nu am înțeles de ce. De ce unei persoane drăguțe, talentate, care dorea să cânte în fața unui public, îi era rușine că avusese nevoie de compania cuiva de Crăciun. Și într-o zi – probabil ultima dată când am văzut-o – a venit la mine în parcare și mi-a spus încet, cu lacrimi în ochi:

— Îți mulțumesc. Știi tu, pentru Crăciun…

Doar atât. Nu pot să subliniez suficient cât de puțină importanță dădusem acelui lucru. Nu făcusem decât atât. Cu zeci de ani în urmă, îi oferisem unei persoane un loc unde să petreacă ziua de Crăciun.

Și-apoi, zeci de ani mai târziu, din senin, am primit această scrisoare. Care îmi spunea că ea,

Christina, murise și că îmi lăsase casa ei din Spania pentru „un act de bunătate făcut cu mult timp în urmă". De asemenea, menționa clar că pot vinde sau închiria această casă, dacă mutarea acolo e prea „incomodă".

A fost cel puțin o surpriză, să zic așa. Ba chiar una care m-a făcut să simt că am pierdut mai mult decât câștigasem. O prietenă pe care nu am avut-o niciodată cu adevărat, dintr-o perioadă care mi se părea acum un vis îndepărtat. Nici nu-mi trecea prin gând să mă mut acolo. Pe măsură ce îmbătrânești, tiparele devin din ce în ce mai greu de spart. Și nu vrei ca ele să se destrame. Tiparul meu fusese făcut praf de mai multe ori în trecut. Când m-am pensionat. Când soțul meu s-a prăbușit în seră. Chiar și pierderea câinelui nostru, Bernard, mă dezechilibrase. Și, bineînțeles, când fiul meu, Daniel, fusese lovit de un camion al Poștei în timp ce mergea pe bicicletă.

Iar acum, când tânjeam după tiparul care fusese odinioară căsnicia și pe care atunci îl considerasem prea dificil, îmi formasem un nou tipar. Hrănesc păsările în fiecare dimineață. Livrez mâncare lunea. Fac voluntariat vineri dimineața la magazinul de caritate al British Heart Foundation. Mă duc la cimitir duminica. Și trăiesc eternele sentimente de vinovăție, de durere, de gol. Apăreau doar fluctuații nesemnificative. M-am instalat în tiparul numit „înaintarea în vârstă" fără să mă gândesc prea mult.

Dar totul era pe cale să se schimbe.

---

[1] Marcă germană de vin (n. tr.).

O SITUAȚIE ÎN DESFĂȘURARE

— Îmi pare rău dacă întrebarea e prea directă, i-am spus avocatei. Dar cum a murit?

— Credeam că știți, a răspuns ea.

Doamna Una Kemp. O voce care parcă tocmai ieșise din frigider și avea nevoie de timp să se înmoaie.

— Nu, am spus eu. Scrie acolo că a murit, dar nu și cum anume. Așa că aș dori să știu cum a murit, dacă este posibil.

— A murit pe mare…

Mi-am dat seama că nu e un răspuns direct.

— Scuze. *Cum* a murit?

Un oftat prelung.

— Oh! Aceasta este o situație în desfășurare.

O situație în desfășurare.

— Scuze. În ce sens?

— În sensul că autoritățile spaniole încă cercetează circumstanțele precise în care a murit. Sunt foarte meticuloși. Singurul lucru pe care îl știm cu siguranță, singurul lucru care ni s-a spus este că a murit pe mare.

Abia la vreo cinci minute bune după încheierea conversației mi-a trecut prin cap că această ambiguitate pare destul de ciudată. De ce erau faptele atât de misterioase? Potrivit avocatei, testamentul ei fusese recent modificat pentru a mă include pe mine ca beneficiar. Acest lucru, combinat cu bizareria generală a faptului că îmi lăsase totul mine, mi-a umplut mintea de întrebări. Și întotdeauna am fost

genul de om care nu a putut să vadă o întrebare fără ca apoi să caute un răspuns. Oriunde m-ar fi dus asta.

,14159

— Nu există două picioare la fel… mi-a spus chirurgul. Chiar și la aceeași persoană. Chiar dacă arată identic. Venele au întotdeauna un tipar diferit. Ca amprentele digitale.

Și ceva din ce-mi spunea m-a dus cu gândul la matematică. Toate acele exemple de impredictibilitate care se regăseau în interiorul monotoniei. Felul în care, dacă înmulțești un diametru cu π, vei găsi întotdeauna circumferința unui cerc și totuși numerele care formează pozițiile zecimale ale lui π nu urmează niciun fel de tipar.

3,14159 și așa mai departe, pentru totdeauna, într-un total, absolut și uluitor aleatoriu.

Există întotdeauna un element de impredictibilitate, chiar și în cele mai previzibile lucruri. Și, dacă ai trăi ca și cum acesta nu ar fi acolo, atunci viața ți-ar trage covorul de sub picioare, așa că mai bine îmbrățișezi acest ,14159.

Mă holbam la peretele gol și la ceasul așezat cu susul în jos. Nu știam aproape nimic despre Ibiza. Cu excepția faptului că era exact genul de loc pe care nu credeam că îl voi vizita vreodată. Sau că voi vrea să-l vizitez.

La radio se auzea Blondie. Nu *Sunday Girl*, ci *Heart of Glass*. Impredictibilitatea dinăuntrul unui tipar. Ca viața.

— Nu călătoriți nicăieri cu avionul în perioada următoare, nu? a întrebat doctorița câteva minute mai târziu. Pentru că e cam periculos, cu picioarele dumneavoastră.

— Sugerați să plec fără ele?

Nu mi-a apreciat gluma.

— Nu, am spus eu, uitându-mă la asistenta care îmi punea încet un ciorap compresiv de-a lungul piciorului. Nu. Nu călătoresc nicăieri cu avionul în perioada următoare.

Trecuse mult timp de când nu mai spusesem cu bună știință o minciună.

Și m-am simțit atât de obraznică pe cât se poate simți o profesoară de matematică pensionată și văduvă. Pentru că în acea secundă, încă aflată cu capul în jos și picioarele-n sus, pe patul acela de operație, știam că am un plan.

Unul simplu, dar fără angajamente. Să plec la Ibiza cu un bilet dus-întors, dar fără o dată precisă a zborului de întoarcere, să arunc o privire la casa care, pentru un motiv caraghios, îmi fusese lăsată și să stau acolo până când o voi detesta atât de mult, încât chiar și un bungalou gol, cu o mie de amintiri, din Lincoln ar fi fost o opțiune mai bună.

Dar, înainte de a putea începe, aveam ceva de făcut. Trebuia să merg în singurul loc pe care consideram că e cu adevărat important să îl vizitez. Cimitirul.

CONVERSAȚII CU MORȚII

În drum spre cimitir, am trecut pe lângă fostul meu șef – și vechiul tău director, domnul Gupta –, care tocmai ieșea dintr-o cafenea. După un schimb de amabilități, m-a întrebat cum mă simt; eram tristă, așa că, în loc să-i spun asta, i-am spus un alt adevăr.

— Ibiza? a întrebat el.

Sprâncenele ridicate, un zâmbet înăbușit.

— Nu mi s-a părut niciodată că ar fi genul tău.

— Nu, am răspuns. Nici nu e.

Și, la scurt timp, mi-am continuat drumul.

Mai încolo, după ce am schimbat florile de pe mormântul lui Daniel, m-am așezat pe o bancă sub o tisă. Am rămas cu privirea ațintită la cenușiul simplu al pietrei funerare, la designul auster și la literele gravate, la cuvintele pe care umbra le făcea vizibile.

DANIEL WINTERS
Un băiat iubit.
15 martie 1981 – 2 aprilie 1992

Am stat acolo vreo oră în ziua aceea.

Am stat, ca întotdeauna, în tăcere. Niciodată n-am știut ce să-i spun. Lui și imaginarei sale prezențe. Nu că n-aș fi vrut să vorbesc cu morții în public. Cu Karl vorbeam tot timpul. Dar cu Daniel era greu, din multe motive. Trecuseră mai mult de trei decenii de durere – eram deja în alt secol, în alt mileniu –, dar cuvintele încă nu ieșeau din mine. Nu aveam nimic

altceva de spus decât că îmi părea rău. Ca întotdeauna, m-am calmat numărând pietrele funerare și făcând operații matematice cu ele.

Nu vreau să încarc prea mult această poveste vorbind despre lucruri triste, dar vreau să-ți spun că a fost un băiat foarte special. Vreau să ți-l descriu. A fost întotdeauna înalt pentru vârsta lui și suplu și citea cărți, în timp ce mergea. Era isteț și amuzant și chiar și când era într-o dispoziție proastă avea un mic zâmbet pe buze, de parcă ar fi descoperit că lumea întreagă e o comedie. Îi plăceau romanele *Choose Your Own Adventure* și muzica pop și să se uite la televizor la lucruri care nu erau pentru vârsta lui (*Hill Street Blues*[2], pe care, spre dezaprobarea mea, îl urmărea la nouă ani cu tatăl său, când a fost redifuzat). Își făcea sendvișuri triple cu unt de arahide și Marmite. Își crea propriile benzi desenate despre un câine care călătorea în timp. Nu-i prea plăcea școala – adică școala cea nouă, pentru că nu-i plăcea sportul și nu voia să se prefacă. Era o persoană foarte onestă, de altfel. Nu i-a trecut niciodată prin minte să mintă. Așa cred. Dar era și visător. Dacă nu ar fi ieșit cu bicicleta în acea zi ploioasă, ar fi ajuns să facă ceva creativ. Ilustrator, poate. Îi plăcea arta și era bun. Când avea unsprezece ani a făcut un desen frumos cu o mierlă albastră și mi l-a dat de Ziua Mamei, pentru că știa că-mi plac păsările.

A murit înainte de a deveni adolescent, cu atât mai puțin adult, așa că îmi este greu să spun ce fel de om ar fi fost. Există două feluri de fantome care te chinuie atunci când moare un tânăr. Fantoma celui care era și fantomele celor care ar fi putut deveni. Moartea lui a lăsat în mine un gol care nu a mai putut fi umplut niciodată. Ani de zile, supraviețuirea

zilnică a fost un sport olimpic. Mă încerca un sentiment continuu de groază în fața faptului că viața îndrăznește să existe fără el. Era greu să nu mă cuprindă furia. De cele mai multe ori, împotriva mea însămi. *N-ar fi trebuit să-l las să iasă cu bicicleta pe ploaie.*

Știu că și tu ai cunoscut durerea, Maurice, și îmi pare foarte rău să aud veștile despre mama ta. În primii doi ani de după moartea lui Daniel îmi ieșisem din minți. *Ieșit din minți.* E o expresie interesantă, nu-i așa? Eram, dar nu eram acolo. Mă priveam la persoana a treia. Un personaj dintr-o viață care semăna cu a mea, dar nu eram eu. Mi-era atât de dor de el, dar simțeam că îmi e dor și de mine. Așa e doliul. Cumva, te scufundă și pe tine în moarte. Vreau să spun că încă funcționezi biologic, evident. Ești acolo, respiri, vezi și vorbești, dar nu mai ești cu adevărat viu.

Până la urmă, am șoptit:

— Te iubesc. O să plec pentru o vreme. O să mă gândesc la tine în fiecare zi. Rămâi cu bine.

Apoi am inspirat profund și tremurând, așa cum făceam întotdeauna când eram lângă el, mi-am înghițit lacrimile înainte să izbucnească, apoi am mers câțiva pași, până la mormântul lui Karl. Întotdeauna am simțit că e ca o plimbare în timp. Știi ce vreau să spun, despre cimitire? Fiecare rând e o altă epocă, mai departe și mai departe. Piatra funerară a lui Karl era din marmură, dar neagră. Își exprimase răspicat preferința pentru o piatră din marmură neagră.

— E un pic mai rock and roll, spunea el.

El era rock and roll ca un sendviș cu brânză, dar îi plăcea muzica rock și trupa lui preferată era Black Sabbath, așa că probabil aceasta era explicația.

KARL WINTERS
20 ianuarie 1952 – 5 octombrie 2020
Tată și un soț devotat.

Cuvântul tată era încărcat de durere, știu, dar devotamentul era real. Când ne-am mutat în bungalou, a insistat să luăm cu noi cât mai mult din Daniel. Vechile lui figurine din *Războiul stelelor*, mașinuțele, benzile desenate, blocurile de desen, lucrările. Parcă devenise un soi de curator de muzeu, iar eu întotdeauna m-am simțit vinovată, fiindcă mi se părea sufocant să-i văd amintirea peste tot. Dar, chiar și după ce Karl a murit, nu am dus niciodată nimic la magazinul de caritate.

— Karl, am luat o decizie, m-am adresat pietrei funerare în timp ce stăteam acolo pe picioarele mele cele noi.

Tăcerea lui era aproape la fel ca atunci când anunțam ceva ce bănuia că nu-i va plăcea. Aproape că l-am văzut ridicând din sprâncene. Soțul meu nu a fost niciodată vreun mare amator de conversații, iar faptul că era mort nu îmbunătățise prea mult situația.

— Mă duc în Spania. În Insulele Baleare. La… *Ibiza*, din toate locurile posibile.

Am tresărit puțin spunând asta. Și am rostit italicele cu voce tare. Tot cimitirul mi-a auzit dezgustul.

— Te rog, nu mă judeca.

Karl fusese la vecina mai mare a Ibizei, Mallorca. Petrecuse trei zile în Palma, cu ani în urmă, la o convenție de inginerie civilă. Se pare că fusese un apogeu în cariera sa. Dar, în mintea mea plină de prejudecăți, Mallorca avea o conotație diferită față de Ibiza. Mallorca era o soră mai mare, echilibrată, cu

un zâmbet încrezător. Ibiza, îmi imaginam eu, era cea tânără și zgomotoasă, ștrengară, care o luase razna. Ibiza, mi se părea mie, era *obraznică*. Alături de Las Vegas, Cancún, Rio, în timpul carnavalului, și de o petrecere cu lună plină în Thailanda, ultimul loc pe care aș alege, probabil, să îl vizitez, chiar dacă aș avea bani. Un loc de petrecere pentru tinerii care au motive să sărbătorească. Sau poate pentru oamenii bogați și covorașele lor de yoga. Opusul meu. Eram bătrână și înțepenită, cu un sold bancar deprimant și nu dansasem de zeci de ani. Și eram sincer convinsă că n-am niciun motiv de sărbătorit.

Eram, pe scurt, plină de prejudecăți. Desigur că nu aveam nicio idee reală despre cum e Ibiza. Era doar un simplu cuvânt. Sinonim cu un fel de distracție zgomotoasă. Și hotărâsem cu mult timp în urmă, cu un fel de masochism autopedepsitor, că ultimul lucru pe care ar trebui să-l fac sau pe care-l merit e să mă distrez în vreun fel.

— Nu cred o să merg în vreun club de noapte… am asigurat mormântul lui Karl.

Apoi am curățat vaza și am pus o nouă umplutură de spumă în interiorul acesteia, înainte de a fixa ferm tulpinile crizantemelor. Întotdeauna făceam asta, dar în acea zi am depus un efort suplimentar. Fiindcă nu voiam ca florile să fie luate de vânt. Aveam nevoie ca ele să rămână acolo cât mai mult.

— Așadar, nu știu în cât timp o să mă întorc la tine. Dar să știi că nu vând bungaloul sau ceva de genul ăsta. Nu am în minte un plan anume. O să văd ce se-ntâmplă. E o schimbare de peisaj.

Mi-a apărut o lacrimă, iar soarele s-a ivit din spatele unui nor și i-am simțit căldura. Am șters lacrima, în timp ce zâmbeam unei alte femei, o altă văduvă care ștergea energic marmura unei pietre

funerare mai noi. M-am uitat la iarba care brusc devenise strălucitoare și scânteia. Când plângi după cineva, îi vezi mesajele în orice. Chiar și în lumina soarelui pe un fir de iarbă. Întreaga lume devine traducătorul lui.

Și-apoi i-am spus ce e întotdeauna atât de ușor de spus când e prea târziu.

— Te iubesc, dragul meu. Ne vedem mai târziu.

Și am adăugat, aproape fără să mă gândesc:

— Îmi pare rău pentru ce am făcut.

---

[2] Serial polițist american din anii ’80 (n. tr.).

STÂNCA ÎNALTĂ

În avionul spre Ibiza am stat în fața unui șir de tineri care vorbeau entuziasmați despre cluburile de noapte. Părea un limbaj nou, dar cumva familiar. Un fel de cod.

— Deci… Ushuaïa mâine, luni DC-10 pentru Circo Loco, Amnesia miercuri, Ushuaïa și Hï vineri, Pacha sâmbătă…

Mi-a trecut prin minte că nu fusesem niciodată tânără. Chiar și la douăzeci și unu de ani programul ăsta – dansat toată noaptea, dormit pe șezlong toată ziua – mi s-ar fi părut epuizant.

Erau totuși niște tineri drăguți. Îmbrăcați ca niște curcubeie și energici ca niște labradori. Încercaseră să adune cât vor costa biletele, iar eu am făcut calculul și le-am spus. Au tras aer în piept și și-au regândit planurile. Mi-au fost extrem de recunoscători. Când ești profesor, vezi mereu câte un copil în toți cei din jur. Îți imaginezi cum ar fi fost ei în clasă. Mai ales cei care sunt doar la un pas de vârsta acelei copilării.

În avion era un puhoi de oameni de toate felurile.

Chiar la stânga mea stătea un spaniol frumos, cu părul lung și șlapi, cu o pană tatuată pe antebrat și cu un aer calm, aproape zen, care încerca, răbdător, să citească. În dreapta, o femeie de vârstă mijlocie, arătoasă, cu un parfum agresiv și gulerul ridicat, vorbea peste culoar cu o persoană total dezinteresată, pe nume Valerie, comparând prețurile proprietăților din Baleare.

— Ibiza înseamnă mulți bani în ziua de azi. *O grămadă de bani.* E din nou în mare vogă. Boemă de bogați. Aș alege altă insulă. *Men*orca, nu *Ma*llorca, e locul unde să investești. Așa spune Hamish. Pe moment, e piața perfectă pentru cumpărători. Cunosc pe cineva care a transformat o *finca* acolo și i-a mărit valoarea de patru ori. *De patru ori!*

În fața mea, un trio feminin, în jur de treizeci de ani; se îndreptau către un complex agroturistic, pentru o săptămână de yoga și *wellness*, dar voiau și să se asigure că vor vizita o piață hippy și vor vedea un apus de soare pe o plajă al cărei nume l-am uitat chiar în momentul în care l-au rostit. Una dintre ele s-a declarat hotărâtă să nu posteze pe Instagram și să nu se uite pe TikTok toată săptămâna.

Un adolescent îi vorbea cu blândețe mamei sale despre TikTokeri, YouTuberi, un rapper pe nume 21 Savage și alte embleme ale lumii noi pe care nici n-aș putea spera să le pricep vreodată. Am încercat să nu mă gândesc la Daniel și să mă bucur, pur și simplu, pentru ei. Mama avea o înfățișare foarte tinerească. Stăteau de cealaltă parte a culoarului și îi vedeam clar doar aruncând o privire. Avea părul negru, tuns bob, și un tricou pe care scria „Taylor Swift: The Eras Tour". Cuvântul „*eras*" mi-a intrat în minte și n-a mai ieșit. M-am gândit cum intri într-o eră nouă. Nu doar pășind înapoi printre rândurile de pietre funerare dintr-un cimitir, ci în propria ta existență. Cum ai nevoie să creezi o ruptură limpede față de ce a fost înainte. În geologie se întâmplă adesea după o extincție, nu? Era mezozoică s-a terminat cu moartea în masă a dinozaurilor, provocată de un meteor. Mă întrebam dacă încep o eră nouă sau duc prea mult cu mine. Asta e provocarea vieții, nu-i așa? Să mergi înainte fără să suprimi ce a fost înainte. Să

știi de ce să te agăți și la ce să renunți fără să te distrugi. Să încerci să nu fii în același timp meteorul și dinozaurul.

Pe culoarul din față, cel mai aproape de toaletă, era un cuplu de vârsta mea care vorbea cu voci politicoase și studia cu atenție o carte numită *Plimbări secrete: Ibiza și Formentera*. Vorbeau între ei despre ceva ce auziseră despre insulă, la *Start the Week*, pe Radio 4. Am simțit o oarecare tristețe. Ah, să mai ai pe cineva cu care să împărtășești plimbări secrete! Păreau atât de apropiați. Mi-am amintit de un documentar care îmi lăsase un gust dulce-amar, despre castorii eurasiatici, care, pentru a se asigura că au suficientă coajă de copac, rămân împreună pentru toată viața. Și, dacă unul murea mai devreme, celălalt era, practic, distrus.

Mi-am dorit să pot strânge mâna lui Karl.

Picioarele nu mi-au făcut probleme. Nu aveam dureri, doar gleznele ușor umflate, dar eram obișnuită cu asta. Mi-am făcut exercițiile pentru gambe și mi-am rotit puțin tălpile, un dans lent, nevăzut, pentru a pune sângele în mișcare. Începuseră să mă doară șoldurile de la statul pe scaun. Am încercat să nu mă gândesc la asta. Durerea articulară era ca doliul. Cu cât te gândeai mai mult, cu atât devenea mai intensă, dar nu puteai să *nu* te gândești la ea, pentru că te durea ca naiba. Un cerc vicios.

Simțeam greutatea propriei mele imobilități tăcute, stând acolo, în mijlocul vieții intense și al atâtor zgomote. Mă uitam la inelele de pe mână. La verighetă și la rubinul inelului de logodnă. Mi-am amintit cum mă ceruse în căsătorie a doua oară, la bibliotecă, atunci când ne adăpostisem de ploaie.

Îi spusesem nu prima dată, cu șase ani în urmă, într-un restaurant indian din Hull, pentru că eram prea tineri și cineva trebuia să fie mai realist.

În timp ce pilotul ne punea la curent cu privire la altitudine, m-am holbat adânc la prețioasa piatră roșie și la amintirile pe care le închidea în ea. Mi-am revenit înainte de a mă emoționa prea tare.

Apropo de declanșatoarele memoriei, era acolo și un copilaș plimbat de-a lungul culoarului. Mama îl săruta pe cap și îl legăna pe micuț. Fusese o vreme când o astfel de imagine ar fi durut. O perioadă în care îmi dorisem să renunț la învățământ, pur și simplu, pentru a nu fi nevoită să văd atât de mulți copii plini de viață, mergând la școală pe biciclete, care nu se izbeau niciodată de camioane. I-am zâmbit copilului, încercând să o fac din tot sufletul. A început să plângă.

— Îmi pare rău, i-am spus mutește mamei lui.

M-a consolat zâmbind larg și încuviințând din cap.

Apoi a trecut un steward agitat, care împingea un cărucior cu băuturi, și mi-am luat un gin & tonic, ceea ce nu-mi prea stătea în fire și probabil că nu era nici recomandabil, având în vedere problema cu vena piciorului. Nu că aș fi urmat întocmai instrucțiunile medicului.

Ar fi trebuit să stau în picioare pentru a stimula circulația, dar eram destul de stresată, așa că am preferat să rămân așezată de cele mai multe ori, făcând pe ascuns acele exerciții.

Au fost și câteva turbulențe. Clubberii păreau să se bucure de ele din plin.

Copilul și-a reluat plânsul.

Am început coborârea.

Prin hublou am întrezărit o coastă stâncoasă și dealuri verzi accidentate. Plaje mari, aurii. Un peisaj

împânzit cu case albe și, ici și colo, aglomerări ocazionale de hoteluri sau blocuri de înălțime medie. Am văzut o insuliță în Marea Mediterană. O stâncă abruptă, nelocuită, despre care aveam să aflu, în curând, că e Es Vedrà. Chiar și atunci, în avion, înainte de tot ce avea să mi se întâmple, am avut un sentiment amestecat de groază și mirare. Dacă aș fi fost mai conștientă de acest sentiment, probabil că nu aș fi părăsit niciodată aeroportul și aș fi luat primul avion înapoi spre casă. Dar pe atunci sensibilitatea îmi era amorțită și nu aveam absolut nicio idee în ce mă bag.

În cele din urmă, am aterizat.

În timp ce toți se ridicau în picioare și își recuperau cu entuziasm bagajele de mână din compartimentele de deasupra scaunelor, gata să se îndrepte către destinațiile lor cunoscute, eu am rămas un timp nemișcată. Am tras aer în piept de câteva ori, lent și adânc, și am stat acolo. De parcă o parte din mine era încă sus, printre nori, și trebuia să aștept să mi se alăture din nou.

Când muți un număr dintr-o parte a unei ecuații în alta se numește, desigur, transpunere. M-am simțit un astfel de număr. De parcă nu aș fi făcut doar un zbor scurt, către o altă parte a Europei, ci aș fi fost transpusă. Aș fi *trecut peste* ceva nevăzut și acum aș fi fost, cumva, recompusă. Reevaluată. Și ar fi existat și o permutare a elementelor. Aveam un sentiment vag, dar nu în întregime nou, că deranjasem ordinea lucrurilor.

Aeroportul era impresionant. Elegant și luminos, strălucind de o eficiență curată. Și, cum mă apropiam eu de ieșire, trecând pe lângă un șir de ghișee unde se puteau închiria mașini, am observat două femei care își luau rămas-bun. Le-aș fi dat în

jur de treizeci de ani. Cea care stătea cu spatele la mine avea părul blond. Cealaltă purta ochelari și părul îi era sălbatic și dezordonat, avea pantaloni scurți de jeans și un tricou. Am observat tricoul pentru că avea imprimată o poză cu Einstein. Cea în care scoate limba. Ea părea tristă. Erau îndrăgostite, dar blonda pleca undeva, iar cealaltă, nu. Și am trecut încet pe lângă ele.

Femeia cu părul închis la culoare a văzut că mă uit la ea. A zâmbit instinctiv, nepărând deranjată de indiscreția mea. Un zâmbet amabil. Care m-a liniștit ușor, în aeroportul acela aglomerat. Dar habar nu aveam că o voi cunoaște în curând pe această tânără sau că, în cele din urmă, vom deveni prietene. Și mă gândesc adesea la cum am văzut-o acolo, imediat ce am aterizat. Ce ciudat a fost. Cum făcea ea parte dintr-un tipar pe care nici acum nu pot decât să-l întrevăd.

M-am îndreptat afară și aerul mi-a explodat în față, ca dintr-un cuptor.

M-am uitat în jur, încercând să mă orientez. Clădirea avea afară un panou imens, cu litere mari și elegante, pe care scria *Eivissa*. Era în catalană. Ibiza este o insulă spaniolă, unde se vorbește spaniola, dar și catalana este limbă oficială.

Eivissa. Era un nume potrivit. Suna ca o promisiune. Și eram pe cale să aflu ce fel de promisiune.

Mi-am dat seama cât de supărată sunt. *Ce făceam?* Nu cunoșteam absolut pe nimeni pe această insulă. Nu mai fusesem în străinătate de ani de zile. Nu știam o boabă de spaniolă, în afară de *muchas gracias*, *por favor* și *patatas bravas*. Și totuși iată-mă acolo. Fără îndoială, acolo. Fără îndoială, transpusă.

În străinătate. Singură. Și deja puțin înfricoșată.

ÎNCEPE CU A

Aveam o valiză mică, în carouri, și o adresă și un plic cu o cheie înăuntru. Atât. Asta era tot. O lume condensată.

— Ce hotel? m-a întrebat taximetristul, zâmbind, în timp ce-mi punea valiza în portbagajul mașinii lui albe și strălucitoare, urmată de un întreg șir de vehicule aidoma, aliniate în spatele ei.

Avea un aftershave cu iz lemnos și era impresionant de pus la punct. Barbă îngrijită. Ochelari de soare. Amestec de pilot de Formula 1 și taximetrist. Puternic. Cu niște brațe care ar fi putut înfrunta un taur. Si-a ridicat ochelarii în vârful capului și a făcut contact vizual. Engleza lui avea un accent puternic, dar era foarte bună. E groaznic să judec oamenii după față, iar el avea bunătatea întipărită pe chip și un zâmbet de „băiețelul lu' mămica". Mi-a plăcut. Totuși, mă simțeam foarte străină. Căldura extremă, indicatoarele în spaniolă și în catalană, cerul de un albastru exotic, plăcuțele de înmatriculare, arhitectura modernă a aeroportului, în culoarea caramelului. M-am oprit și m-am uitat în sus, la palmierii amețitori, ca un copil la niște străini uriași. Neajutorată. Confuză. Habar n-aveam ce fac. În ultimii patru ani, cel mai departe călătorisem la Tesco, pe Canwick Road, iar faptul că mă aflam într-o stație de taxiuri, în mijlocul unei aglomerații frenetice și al bagajelor care se rostogoleau, lângă

acești palmieri giganți, m-a făcut să mă simt ca un explorator. Un Don Quijote îmbrăcat de la Marks & Spencer.

— Bună! *Hola!* Nu, nu este un hotel. Este o casă… *casa… casa… casa…*

Aveam acel obicei britanic îngrozitor de a crede că singura barieră în calea înțelegerii lingvistice e că nu repet cuvintele suficient. I-am dat adresa. A fixat-o de parcă ar fi fost ceva dificil. Sau l-ar fi deranjat puțin. I-am spus strada, deși știa și el să citească.

— *Carretera Santa Eulalia.*

Era clar că pronunțasem greșit, dar a fost politicos în privința asta. Sau, cel puțin, a ignorat totul.

Se uita în continuare. La bilețel. O expresie îngrijorată îi persista pe chip.

— Scrisul meu de mână e îngrozitor, am spus, scuzându-mă.

Dar nu despre asta era vorba.

— Cunosc locul… a șoptit el, iar zâmbetul îi dispăruse cu desăvârșire de data asta. Am mai fost acolo…

— A, da?

A dat din cap și s-a uitat către următorul șofer de taxi din rând. Un bărbat mai în vârstă, mai chel, care se sprijinea de mașină, în timp ce fuma o țigară, și care ne-a aruncat o privire frustrată, de genul „hai, mișcă odată". Așa că am urcat în vehicul.

— E totul în regulă? am întrebat.

A urmat o mică pauză. Apoi el s-a tras înapoi și a părut să-și revină.

— *Sí.* Așa cred. Casa asta… E cea de dincolo de pista de go-kart, da?

— Nu știu, de fapt. Sunt nouă aici.

— În vizită la familie?

Familie. Un cuvânt atât de prietenos, dar atât de dureros.

— Nu. Nu. Nu vizitez pe nimeni. Sunt aici doar ca să locuiesc în casă. Am cunoscut-o pe femeia care a stat acolo.

Părea să aibă ceva de spus despre asta. Dar a decis să nu o facă.

În timp ce mergeam cu mașina, am trecut pe lângă palmierii și tavernele de pe marginea drumului, pe lângă panouri uriașe, albite de soare, care făceau reclamă la cluburi de noapte și pe lângă un cocoș care mergea nonșalant pe drumul principal. Doi bătrâni râdeau, în timp ce jucau șah, în căldura de-afară, în fața unui bar banal, cu un automat vechi și uzat, care făcea publicitate la Fanta Limón. Am trecut pe lângă câteva magazine luxoase pentru grădinărit, cu o mulțime de ghivece mari de cactuși și măslini așezate în lumina orbitoare a peluzei din față.

Șoferul avea geamul puțin deschis. Am simțit parfumul de ienupăr, de pin și, slab, de citrice. Un parfum dulce, mediteraneean.

Insula era mai verde decât mă așteptam. Nu știu de ce, dar mi-o imaginasem mai mult aridă decât luxuriantă și, cu siguranță, era caldă și uscată, cu clădirile de un alb orbitor în lumina soarelui, dar pe măsură ce ne îndepărtam de aeroport am început să văd dealuri dese, acoperite de pini. Departe de drum, cuibărite printre acei copaci, erau niște vile superbe. Una era mai aproape de noi. Ciorchini de flori de bougainvillea, roz strălucitor și magenta, se revărsau peste ziduri, mândre de frumusețea lor. Mi-a atras privirea trunchiul răsucit al unui roșcov.

— Cunosc casa… mi-a spus din nou șoferul.

Dar de data aceasta a părut să se apropie de lucrul pe care voia să mi-l comunice.

— E o casă solitară. Oamenii mergeau acolo. Mergeau des acolo.

— Oamenii?

— Da. Oamenii.

— Aha. Ce fel de oameni?

— De toate felurile. Era un bărbat cu barbă, care umbla numai în pantaloni scurți. Era un bătrân cu barbă. Scafandru. Știți… *scuba*.

— O cunoștea?

— Așa cred. L-am luat de două ori. Ultima dată era și o femeie cu el. Mult mai tânără.

— Erau prietenii ei?

— Nu știu. Trebuie să fi avut o grămadă de prieteni. Familii întregi veneau s-o vadă. Inclusiv turiști. Englezi, nemți, spanioli. Un tip bogat și spilcuit, pe care l-am luat de la restaurantul de lângă Hard Rock. Fusese acolo să mănânce. Mi-a spus numele restaurantului. E cel mai scump din lume. Știai asta? Cel mai scump restaurant din lume se află chiar aici, în Ibiza. Nu la Paris. Nu la New York. Nu în Dubai. Chiar aici.

Șoferul spunea toate astea cu un amestec ciudat de mândrie și dispreț.

— E proprietar de hoteluri… Nu mai știu cum îl cheamă… Un nume care începea cu A… Cel mai recent, a fost o femeie care plângea.

— Plângea?

— Am întrebat-o dacă se simte bine și mi-a spus că o să știe în curând, după vizită. Oricum, n-a fost cel mai ciudat lucru.

— Și-atunci, care a fost?

— Într-o noapte, am văzut acolo ceva… ieșit din comun.

— Ieșit din comun?

A dat din cap în oglinda retrovizoare.

— Da. O lumină. O lumină puternică. Venea din casă. De la ferestre… Conduceam pe-acolo… Și… cum se spune? Aproape că m-a făcut să nu mai văd. Era să ies de pe carosabil…

Aveam de gând să răspund, dar s-a pornit stația și cineva l-a întrebat ceva în spaniolă, iar el a răspuns și nu am înțeles o iotă.

Cu siguranță, nu era o insulă pustie și nici una lăsată de izbeliște, ci îmi dădusem deja seama că e un loc atrăgător, în ciuda prejudecăților mele. Avea ceva în aer. Mă întrebam cum avea să fie casa Christinei. Casa mea, vreau să spun, deși e greu să te simți proprietarul a ceva ce nu ai văzut niciodată. Și a ceva ce simți că nu meriți. Ca și cum ai fi câștigat un premiu din greșeală.

Totuși, ceva simțeam eu. Trecător, dar plăcut. Ceea ce era neobișnuit. Aveam un vag sentiment care obișnuia să mă încerce în tinerețe când călătoream. Un sentiment prostesc, dar pe care ți-l voi împărtăși, în cazul în care l-ai avut și tu vreodată. Cel că *lumea întreagă se întâmplă*. Ridică la pătrat, ba nu, la cub, ba nu, la puterea a patra *momentul prezent*. Vreau să spun că o călătorie face experiența cvadridimensională. O face să explodeze până la a patra dimensiune. Și devine amețitor să-ți dai seama câte momente prezente se întâmplă în același timp. Să te gândești la câți taximetriști, de pe fiecare continent, vorbesc chiar acum în stațiile lor. Câți oameni nasc. Sau mănâncă un sendviș. Sau scriu o poezie. Sau țin mâna cuiva iubit. Sau privesc pe fereastră. Sau vorbesc cu morții.

— Ați pomenit de o lumină… am spus.

Vocea îmi era slabă și distrasă pentru că tocmai în acel moment treceam pe lângă un magazin numit Sal de Ibiza, singurul de pe-acolo. Era vopsit într-un turcoaz destul de drăguț. Dar apoi ceva mi-a întrerupt starea de liniște. Am simțit un soi de accentuare senzorială, ca un animal care își dă brusc seama că ar putea fi mâncat. Afară, pe caldarâmul prăfuit, zăcea o bicicletă roșie. Una dintre principalele probleme ale lumii fusese dintotdeauna existența continuă a bicicletelor roșii. În orice caz, am făcut ceea ce făceam întotdeauna când vedeam una sau când vedeam orice altceva care îmi amintea atât de mult de Daniel: m-am reîntors la matematică. Un indicator rutier arăta: *Santa Eulalia 3*, *Sant Joan 21*, *Portinatx 25*. Așa că în capul meu am calculat procente. 25% din 3 este 0,75. 3% din 21 este 0,63. 21% din 25 este 5,25. Unii oameni respirau adânc. Cele trei femei din avion făceau yoga. Dar eu aveam matematica. Mă ajuta să-mi abat atenția. Mă ajuta să uit, chiar și pentru o clipă, că există lucruri care nu puteau fi împărțite sau scăzute.

SARE

Șoferul a văzut că mă uit la bicicletă și a crezut că sunt interesată de magazin. Părea că încearcă să compenseze faptul că se arătase atât de stânjenit mai devreme, la vederea adresei.

— Ibiza este o insulă de sare. Iar sarea se recoltează în Ses Salines. Sarea… știți…

A mimat ceva mare și plat, în timp ce căuta cuvântul în engleză.

— Bazine? l-am ajutat eu.

— Da. Bazine de sare. Sunt frumoase. Trebuie să le vedeți. Mai ales când… sunt acolo păsările roz.

— Flamingo?

— Da. Da. Trebuie să-i vedeți. Tatăl meu a fost miner de sare, la fel și tatăl lui, și tatăl tatălui lui, tot mineri de sare, iar tatăl tatălui tatălui, tot așa…

Pricepusem.

— Vedeți, *señora*, Ibiza a fost invadată de mulți oameni diferiți în istoria sa… dar întotdeauna sarea a rămas cea mai bună din lume. Am sărat peștele mâncat de împărați.

Mai târziu aveam să descopăr că șoferii de taxi din Ibiza sunt deseori și ghizi turistici sau istorici.

— Și acum sunteți invadați de turiști, am spus, redevenind calmă, după episodul cu bicicleta, care mă cam zdruncinase.

— Da, a râs și el. Cea mai gravă dintre invazii. Hipioții, apoi *raver*-ii, apoi vedetele, apoi iar hipioții. De peste tot. Nu doar din Marea Britanie. Și din Germania, Franța, Olanda, Italia, Portugalia, Suedia,

ba chiar și americani, și mulți alții… brazilieni, argentinieni… Nu, în realitate, e o invazie fericită. Suntem toți din aceeași specie, nu?

Zâmbetul lui era larg și autentic.

— Ibiza e locul unde vii să-ți amintești asta. Toate locurile, toate vârstele, toți oamenii. E bine. Cu excepția terenurilor de golf. Nu ne plac terenurile de golf aici. Există unul, dar nu mai vrem. Unul e suficient.

— Terenuri de golf?

M-am gândit la Karl. Nu-i plăcea golful.

— *¡En serio!* Aici oamenii ies în stradă dacă vrei să faci un teren de golf! Cluburi pe plajă, nu cluburi de golf! Ne place muzica, ne place marea, ne place mâncarea bună și ne place natura. Terenurile de golf, nu prea. Nici prețul apartamentelor. Nici drumurile în august.

Apoi, atât mașina, cât și conversația au virat brusc.

— Avem și extratereștri. Cam asta zic unii. Sunt mulți… nebuni pe insula asta.

— Am reținut. O să încerc din răsputeri să nu deschid un teren de golf, am spus cu seriozitate. Și o să fiu atentă la ET.

A râs și a bătut apreciativ cu mâna în volan.

— Da. Foarte bine! Fără golf! Nu! Extratereștri, da!

Și am zâmbit, pe bancheta din spate, privind pe geam, dar apoi gândurile mi s-au întunecat puțin.

Ne place marea.

M-am uitat la șofer, de parcă ar fi fost o pată de cerneală Rorschach, care încă nu se revelase. A tăcut un timp. S-a încruntat, căzut pe gânduri. Apoi a trântit-o.

— Știu că a murit, a spus el. Am citit. Christina van der Berg.

A rostit numele cu grijă. De parcă ar fi fost de porțelan.

— Am văzut în *Diario*. Ziarul local. *Diario de Ibiza*.

— Au spus cum a murit?

— Făcea scufundări, cred.

I-am surprins privirea în oglinda retrovizoare. Îmi amintesc că următoarea întrebare a pus-o foarte ezitant.

— Erați prietene?

— Nu, am răspuns eu din cine știe ce motiv.

Apoi am continuat:

— Adică da. Cu *mult* timp în urmă. Am fost prietena ei și am venit să am grijă de casă.

Nu știu de ce am spus-o așa. *Să am grijă.* Poate că, brusc, m-am simțit jenată, fiindcă era atât de ciudat să-ți lase o casă cineva pe care abia îl cunoști.

— A venit aici cu ani în urmă, să cânte, dar nu știu dacă mai făcea asta. Era foarte talentată. Avea har.

Expresia îngrijorată i-a revenit.

— Har?

— Da.

A înghițit treaba asta ca pe o pastilă.

— Există lucruri în legătură cu insula asta, a spus el. Lucruri pe care majoritatea oamenilor nu apucă să le vadă. Lucruri care nu sunt ușor de… explicat…

Habar n-aveam despre ce vorbește. În copilărie mersesem odată, în vacanță, pe Insula Wight și mă împrietenisem, într-un magazin de dulciuri din Yarmouth, cu o femeie stranie care credea că fusese sirenă. Poate că insulele erau de vină. Poate că îi făceau pe oameni să o ia razna.

PUSTIU

Ne-am oprit. Ajunseserăm. Un loc pustiu, în jurul căruia era doar trafic, nimic altceva.

Singura poză pe care o văzusem fusese cu exteriorul, retipărită pe o scrisoare și, la fel ca ochii mei, cam chioară. Doar un cer foarte albastru și niște pereți albi. Îmi imaginasem o vilă într-un sat, pe coasta unui deal.

Dar ajunseserăm în cu totul altă parte și instantaneu am simțit că fac o greșeală.

Nu vreau să par nerecunoscătoare, dar era, cel mai probabil, cea mai puțin atractivă casă din toată Ibiza. Nici urmă de bougainvillea. Sau de farmec. Ceea ce făcea ca bungaloul din Lincoln să arate, prin comparație, ca un conac din Hollywood Hills. Poate că de asta nu a dat-o niciunuia dintre prietenii ei adevărați. *Nu o voiau.*

Era o cutie mică, albă, care exista acolo fără vreun motiv real. Cu un singur nivel. Ferestre foarte mici. Străjuind pietrișul de pe marginea drumului și asfaltul încins, cu vopseaua ei scorojită. Pete de ciment maro se iveau peste tot. Cioburi dintr-o sticlă de bere aruncată și gunoaie împrăștiate pe jos. La o aruncătură de băț de nicăieri.

Și, pentru ca lucrurile să fie și mai rele, peste drum se afla panoul publicitar al unui hotel de lux. O fotografie făcută din aer cu piscine și clădiri impresionante situate pe vârful unei stânci. *Deschis*

acum. Cel mai nou hotel Eighth Wonder Spa Resort, Cala Llonga, Ibiza. Vizualizează-ți visele și transformă-le în realitate.

— Asta e? l-am întrebat în timp ce îi întindeam douăzeci de euro, holbându-mă la căsuța decrepită.

— Chiar ea.

A zâmbit politicos.

— Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, a mai spus.

Și avea acea privire cu care te obișnuiești pe măsură ce îmbătrânești. De îngrijorare.

— Numele meu este Pau. Ca Paul. Dar fără l.

— Eu sunt Grace, am spus, deschizând portiera. Tot fără l. Cum se spune „mi-a făcut plăcere" în spaniolă?

— *Mucho gusto.*

Am dat din cap în timp ce el îmi scotea bagajele din portbagaj.

— OK. *Mucho gusto.*

— Iar *buena suerte* înseamnă „baftă".

— Oh! N-am întrebat despre asta.

El a dat din cap.

— Știu. Dar poate aveți nevoie…

Înainte să am timp să întreb de ce, el se suise la loc în taxi.

Apoi a așteptat o pauză în trafic, a întors mașina și a plecat în viteză.

POZELE DE PE PERETE

Și iată-mă acolo, pe asfalt, în soare. Picioarele mele umflate erau disperate să se elibereze din încălțări. Mi-aș fi dorit să fi purtat sandalele mele comode, dar mi se păruseră un pic excentrice în dimineața aceea, când mă trezisem în Lincoln.

Asta e!

Zgomotul traficului era la concurență cu cel al cicadelor, în timp ce eu o fixam cu privirea.

Casa.

Cutia aia albă și dărăpănată. Și, în loc de ușă la intrare, o poartă metalică albastră, pe partea laterală a clădirii, care ducea către o zonă improvizată din pietriș și plante pitice. O mașină veche și răblăgită – un Fiat Panda – era parcată afară.

— Bine, am rostit de una singură.

O caracteristică a procesului meu de îmbătrânire era că mă comportam din ce în ce mai mult ca și cum aș fi fost pe scenă, bombănind aparteuri către un public care nu mă asculta. Sau nici nu era acolo.

Am intrat pe poartă. Îmi simțeam inima bătând. Furnicături în picioare. Mă întrebam dacă e din cauza operației la venă sau de frică. Am scotocit după cheie. Am scăpat-o pe jos. Genunchii mei care scârțâiau nu prea mi-au mulțumit când m-am aplecat. (Bucură-te că încă poți să te apleci fără efort, Maurice. Este unul dintre multiplele daruri ale tinereții.)

Pentru o clipă, uitându-mă la cheia înconjurată de pietriș și strălucitoare în lumina soarelui, mi-am

simțit atât de puternic propria prostie de a veni acolo, încât mi-am dorit să fiu înghițită de univers. Lovită de o mașină și lăsată în drum, să mă devoreze un câine sălbatic.

Am auzit vocea mamei mele, răsunând de-a lungul deceniilor. *Uită-te la tine. Grace cea bună-de-nimic.*

Ridicol, mi-am spus. *Adună-te!*

Am luat cheia și m-am ridicat, toate oasele îmi trosneau și scârțâiau.

Era acolo un petic mic și trist de grădină. Un pustiu de buruieni și pământ neudat și porțiuni rătăcite de iarbă. Nu văzusem niciodată ceva atât de părăginit.

Înăuntru era doar un pic mai bine.

Tema decorului era un maro uzat. Mirosea a mucegai. Și aerul se simțea apăsător și stătut. Vedeam praful plutind, strălucind ca o galaxie minusculă. M-a cuprins un gând macabru. M-am întrebat dacă există piele moartă printre particulele de praf. M-am întrebat dacă o inhalez pe ea.

Era un hol, unde mi-am lăsat bagajele și încălțările. Picioarele mele umflate au chiuit de bucurie când au ieșit din mocasini. Și apoi camera de zi, cu canapeaua ei, cuvertura în stil hippy și un covor care trebuia curățat. Ventilatorul mare era vizibil înfundat cu praf, iar gresia avea nevoie disperată de un mop. M-am învârtit împrejur, încă speriată și așteptându-mă, pe jumătate, să mă ciocnesc de cadavrul ei. Mă simțeam ca o intrusă. Era ceva privat și intim acolo, iar pătrunderea mea în acel spațiu însemna să calc peste niște amintiri pe care nu le-am știut niciodată. Eram o intrusă, în interiorul unui dar pe care deja îl simțeam mai degrabă ca pe un blestem.

Pe pereți erau fotografii înrămate. O galerie a vieții Christinei.

O fotografie cu ea, pe o plajă, cu părul lung și negru, fluturând în bătaia brizei, un bărbat cu părul la fel de lung, cu ochi strălucitori, și un cărucior de plajă Mini Moke pe fundal.

Una cu o fetiță care zâmbea nervos, ținând în mână un ursuleț de pluș.

Una cu ea și cu aceeași fetiță și același bărbat.

Una cu ea ținând un microfon în mână, cântând pentru publicul de la un hotel.

Una în care stătea lângă un bărbat care părea să fie Freddie Mercury, la o petrecere de prin anii '80.

Una cu ea în echipament de scufundări, cu un alt bărbat. Un bărbat cu o barbă mai dezordonată decât a primului. Părea făcut pentru mare. Un Poseidon mai scund, într-un slip mulat care nu i se potrivea. Semănau mai mult cu doi prieteni decât cu un cuplu.

Una cu ea la un soi de festival local, dansând într-un costum de modă veche.

În toate arăta mai fericită decât fusese vreodată ca profesoară. Dar toate păreau să fie de acum câțiva ani buni. Niciuna nu era recentă.

— Ce caut eu aici? am întrebat acel public imaginar.

M-am uitat la fetiță și la ursulețul ei mov. Oare era fiica ei? De ce nu-i lăsase ei casa asta? Sau altcuiva din fotografii.

— De ce mie?

Dar nu am primit niciun răspuns. Doar tăcere. Și îngrijorare. Și umiditate. Și destul de mult praf.

BORCANUL DE MĂSLINE

M-am tot învârtit. Căutam răspunsuri, dar nu am găsit.

În dormitor, pe comodă, am văzut atârnând o plantă uscată, maronie și probabil moartă, într-un ghiveci. Un crin al păcii, cred. Am observat patul. Arăta bine. Avea așternuturi curate, noi. Apoi m-am întors în sufragerie și mi-au căzut ochii pe un vechi sistem hi-fi, din anii '80, pe stivele de casete și teancurile de viniluri.

Și destul de multe cărți.

Întotdeauna am crezut că modul cel mai rapid de a înțelege pe cineva e să te uiți ce are în bibliotecă. Mai ales dacă sunt rafturi zdravene, nu genul acela ornamental, fantezist. Și nu era nimic fantezist, nici ornamental în acest loc.

Erau cărți de toate felurile, unele pe rafturi, altele alături, pe podea. Unele în engleză, altele în spaniolă și una sau două în greacă. Dintre cele în engleză, am observat traduceri din *Siddhartha* de Hermann Hesse și un exemplar din *Tao Te Ching*.

Un ghid al florei și faunei din Insulele Baleare. Câteva Agatha Christie.

Avea un clasic pe care îl citisem și îmi plăcuse mult când eram tânără. *Contele de Monte-Cristo* de Alexandre Dumas. (Ai citit-o? Chiar ar trebui. Este cea mai bună carte pe care am citit-o vreodată. E despre răzbunare *și* iertare, dar include și o evadare din închisoare. Întotdeauna mi-a plăcut o evadare bună din închisoare. În adolescență am citit tot

Dumas, dar și *Frankenstein*, și *Aventurile lui Sherlock Holmes*. Știi tu. *Povești* adevărate.) Mai erau și *Zorba grecul*, nu în greacă, și poeziile lui Kavafis, de data asta în greacă. În spaniolă erau mai multe cărți de poezie (Pablo Neruda) și un Carlos Ruiz Zafón, și o Isabel Allende răscitită.

Apoi am văzut o carte care contrasta vizibil cu restul, despre clarviziune, numită *Ghidul suprem al clarviziunii: volumul 8*. Titlul m-a făcut să pufnesc ușor în râs. *Profesorii de muzică*, m-am gândit.

Mai era o carte care ieșea în evidență. Dintre cele în spaniolă. *La vida imposible* de Alberto Ribas. *O viață imposibilă*. Cu o copertă rudimentară. O ilustrație proastă, cu marea și cu o insuliță stâncoasă. O vedere de pe o plajă. Apa avea linii în relief, ca și cum ar fi strălucit. Pe coperta a patra era o fotografie a autorului. Un tip ars de soare, cu o barbă răvășită, purtând un tricou imprimat cu o caracatiță. Avea un zâmbet mare și un dinte lipsă. Arăta ca un pirat mai în vârstă.

Am avut un sentiment ciudat, ca și cum l-aș mai fi văzut. Și asta pentru că *îl mai văzusem*. Cu un minut înainte, de fapt, fixându-mă de pe perete.

Fotografia cu Christina și bărbatul cu barbă răvășită și zâmbet larg. Ea îl cunoștea pe acest bărbat. M-am întors să mă uit. El era, cu siguranță. Am privit din nou fotografiile. Am observat că într-una purta lănțișorul cu Sfântul Cristofor pe care i-l dădusem în 1979. Îl avea și în celelalte poze. Chiar și la petrecerea la care l-a întâlnit pe Freddie Mercury.

Se simțea un ușor miros stătut. Nu chiar fetid, dar nici pe departe plăcut. Și parfum. Foarte slab. Fantoma ei în aer.

Mi-a ghiorăit stomacul. M-am dus în bucătăria mică și am deschis frigiderul, dar nu era nimic, în

afară de o cutie expirată de *gazpacho*. În dulap, niște biscuiți. Mai era, în mod ciudat, un borcan de măsline, fără măsline. Era un vas normal, de dimensiuni modeste – o fracțiune mai îngust decât un borcan de gem standard –, dar plin cu apă. Știam că e un borcan de măsline pentru că avea o etichetă cu măsline umplute cu ardei iute verde, împreună cu cuvintele „Olivos del Sur". Am răsucit capacul și l-am deschis, adulmecând. Avea un miros sărat, ușor sulfuros, dar nu genul de saramură pe care o găsești în mod normal într-un borcan de măsline. Apa asta trecuse prin multe. Avea un aspect schimbător, complex. Poate conținea niște alge. Nu știam, mi s-a părut doar că nu arată ca apa de mare obișnuită. Dar eram destul de sigură că nu are să-mi folosească la nimic, așa că m-am dus la ușa din față, am deschis vasul și i-am vărsat conținutul pe o bucată de pământ uscat, apoi am intrat înapoi în casă și am observat altceva.

O ilustrată, pe un mic raft din hol.

Un desen cu petale de flori cu care era scris „*MUCHAS GRACIAS*".

Din ea a căzut o scrisoare. *Aha!* mi-am zis în sinea mea. Poate că asta avea să-mi spună totul.

Draga mea Grace,

Dacă citești asta înseamnă că ai luat decizia bună. Casa asta nu este mult, dar este tot ceea ce am.

Am vrut să-ți mulțumesc. Bunătatea ta, acum mulți ani, mi-a salvat viața. Știu că sună melodramatic, dar cred cu adevărat că nu aș fi reușit, altfel, să trec peste acel Crăciun. Eram la pământ. Sugestia ta de a pleca la Ibiza m-a ajutat să mă eliberez. Și acum este rândul meu să te ajut să dai frâu liber oricărui potențial netrăit care există în tine. Știu că nu vei înțelege de ce am ales să-ți las acest loc ție, nu oricărei alte persoane pe care am cunoscut-o vreodată. Dar trebuie să ai încredere în mine, pentru că, dacă ți-aș explica de ce *știu că ești persoana potrivită, ai crede că sunt nebună. Și-apoi, vei afla la timpul potrivit de ce a trebuit să vii aici. Dar deocamdată îți voi spune doar că ești o persoană cum rar întâlnești în viață și simt că aici îți vei găsi pacea.*

Știu că nu mai am mult. Nu mi-e frică. Știu clar că acesta nu este sfârșitul. Și simt că mă îndrept spre un loc mai bun.

Mi-a plăcut mult să trăiesc aici. Dacă nu ai fi fost tu, nu m-aș fi mutat niciodată pe această insulă minunată. Conversația pe care am purtat-o în urmă cu atâția ani, pe canapeaua ta, uitându-ne la Top of the Pops, *a dus la acest moment, aici. Nu am devenit niciodată Blondie. Și, cu siguranță, nu m-am îmbogățit niciodată, în sensul convențional al cuvântului, așa cum îți poți da seama văzând această casă modestă. Dar am avut o viață plină și am descoperit lucruri la care nu aș fi putut nici măcar visa vreodată.*

Oamenii îți vor spune că este o insulă magică. Și vei auzi și niște povești și mituri ciudate. Nu toate vor fi adevărate. Dar viața înseamnă mai mult decât știm noi. Și mintea noastră poate merge mai departe decât ne dăm noi seama.

Indiferent dacă vei folosi această casă pentru vacanțe sau vei locui în ea, încearcă să vizitezi toate locurile frumoase. Iată câteva ponturi:

Pierde-te printre aleile înguste din Dalt Vila – vechea citadelă Eivissa, sau Ibiza Town în engleză, așezată sus, pe un deal, în spatele zidurilor fortificate.

Fă o excursie de la Cala San Vicente, de-a lungul vechiului drum al pelerinilor, până la Peștera lui Tanit.

Vizitează caii la adăpostul de la Es Murtà.

Du-te spre nord, înconjoară-te de pini.

Admiră flamingii la Ses Salines.

Mergi în piața hippy Las Dalias – cea de zi, nu cea de seară, când se transformă în rave – și salut-o pe prietena mea Sabine.

Urcă-te într-o barcă spre Formentera și admiră farul.

Bea un shot de Hierbas Ibicencas la un bar dintr-un sat de pe deal.

Du-te să vezi toboșarii de pe plaja Benirrás, la apus.

Fă-ți cumpărăturile la băcănia din Santa Gertrudis. Sunt foarte prietenoși cei de-acolo.

Condu până la vechea fântână de piatră cunoscută sub numele de Font de Peralta și surprinde un „dans țărănesc" tradițional ibicenco – ball pagès –, *plin de oameni îmbrăcați în culori vii, care sar și se învârtesc în sunetul castanietelor.*

Du-te și tu să dansezi. Măcar o dată. Vârsta nu contează deloc aici.

Distrează-te!

Ah, și – cel mai important dintre toate – *mergi la Atlantis Scuba, la Cala d'Hort. Spune-i lui Alberto că eu te-am trimis. Nu-ți va lua niciun ban. Du-te să vezi pajiștea cu iarbă de mare. Este cel mai vechi organism viu de pe Pământ.*

Și, te rog, atunci când vei fi acolo, păstrează-ți mintea deschisă. Orice schimbare care va avea loc va fi înspre bine. Ai încredere în mine.

Prietena ta iubitoare și demult pierdută,

Christina

X

P.S.: Fiatul Panda alb, parcat lângă drum, este tot al tău. Cheile sunt în sertarul din bucătărie.

SATISFACȚIE

A fost o scrisoare minunată. Orice scrisoare care îți oferă o mașină în post-scriptum are avantajele ei. Dar trebuie să recunosc că, după ce am citit-o, m-am simțit epuizată. Și tulburată. Și chiar mai nedumerită decât fusesem la început.

Nu mai am mult…

Ei bine, acesta a fost un răspuns, mi-am dat eu seama, în timp ce inima mi-o luase razna.

Ea *știa* că va muri. Dar nu a menționat vreo boală și nici vreun alt motiv, iar scrisoarea părea departe de a fi mesajul de adio al unui sinucigaș.

Cineva mi-a spus odată că pentru a muri fericit trebuie să mori împlinit. Să trăiești ca și cum ai mânca o masă delicioasă. Să devorezi și să te bucuri de fiecare fel, astfel încât, atunci când ai terminat, să fii sătul și să te fi bucurat de fiecare înghițitură, dar să nu fii prea trist că nu mai este. Probabil, Christina, după un aperitiv mediocru, avusese parte de un fel principal și un desert satisfăcătoare și plecase mulțumită de pe această planetă.

I-am recitit recomandările. Am simțit, cumva, că sunt mai mult decât simple recomandări. Am simțit că sunt indicatoare către ceva ce încă nu puteam să înțeleg. Așa că, deși nu aveam niciun chef să fiu turistă, în adevăratul sens al cuvântului, m-am gândit să iau în serios ceea ce-mi spusese – sau îmi spusese pe jumătate – în scrisoare. M-am uitat din nou la sfaturile ei.

Multe dintre acestea trebuiau excluse instantaneu. De exemplu, n-aveam cum să fac scufundări. Eram destul de sigură că nu e recomandabil să mă apuc la vârsta de șaptezeci și doi de ani. Și, chiar și cu picioarele mele noi, mă îndoiam foarte mult că voi mai dansa vreodată. La urma urmei, nu mai dansasem din 1992.

Lasă iarba de mare. Mă simțeam ca și cum *eu* eram cel mai vechi organism viu de pe Pământ.

Singura parte care ieșea cu adevărat în evidență era cea cu *păstrează-ți mintea deschisă*.

Presupun că era ceva normal. Mai ales după menționarea scufundărilor. Dar asta și afirmația că unele dintre poveștile ciudate sunt adevărate, precum și vasta selecție de cărți din casă m-au făcut să mă întreb dacă nu cumva Christina venise aici, luase prea multe droguri și dăduse în vreo aiureală mistică. Îmi amintesc clar că era pasionată de zodii.

O judecam. Era un obicei prost pe care îl deprinsesem ca urmare a unei prea lungi perioade de singurătate petrecute în bungaloul meu.

M-am liniștit și m-am dus în dormitor, unde mi-am desfăcut valiza. Dulapul, ca și restul casei, era cam șubred. Avea zgârieturi pe toată suprafața de lemn.

Primul articol pe care l-am despachetat a fost un halat. Aș spune că ocupase aproximativ 28 la sută din întreaga valiză. Fusese halatul lui Karl. Nu putusem să-l las și nici să mă descotorosesc de el. Aveam nevoie de el, chiar și în căldura Mediteranei. După ce murise, îmi cufundasem adesea fața în el. Și să-l port era lucrul cel mai apropiat de o îmbrățișare a lui. Ridicol, știu, dar totul devine ridicol în viață de la un anumit moment. Adusesem cu mine și desenul lui

Daniel, cel cu mierla albastră. Pe care mi-l făcuse de Ziua Mamei. Îl aveam înrămat de ani de zile și am vrut să iau cu mine un lucru de-al lui.

Despachetatul ne reconfortează întrucâtva, Maurice. Îți recomand ca, ori de câte ori ajungi într-un loc nou, să despachetezi cu mare grijă. Acest lucru oferă noului o senzație de ordine și de solemnitate. Așa că mi-am triat hainele la fel de atent ca și cum aș fi condus o ceremonie a ceaiului pentru un împărat Ming. Nu știu de ce am fost surprinsă să văd hainele Christinei în dulap. Poate bănuisem că a venit cineva să se ocupe de ele.

Erau colorate și strălucitoare, genul de lucruri care dispăreau imediat la magazinul de caritate când veneau studenții. Era trist să văd aceste ținute caleidoscopice înghesuite la un loc, ca o armonică de fantome colorate. Un spectru de personalități pe care nu le-am cunoscut niciodată. Și apoi, după ce mi-am așezat toate hainele acolo, mi-am dat seama cât de monotone sunt. Toate în nuanțe palide de crem, corai și lila, alături de indigoul și galbenul ei. Arătau aiurea hainele noastre unele lângă altele. De parcă tocmai aș fi pus piure de cartofi pe o salată de fructe.

Apoi m-am întins pe pat și am încercat să trag un pui de somn, dar nu am reușit. Mă rog, de fapt, cred că am ațipit câteva secunde, dar m-am trezit repede, mă durea spatele, neobișnuit cu salteaua, iar mintea reflecta la ce voise ea să spună scriind *păstrează-ți - mintea deschisă.*

Mașinile treceau în viteză pe șosea, un soi de zgomot de fond care mi se părea relaxant. Și chiar aveam nevoie de ceva liniștitor, în timp ce mă întrebam ce naiba se întâmplase cu Christina și de ce mă alesese tocmai pe mine.

Este greu să explic ce simțeam.

Vulnerabilitate, presupun. Și singurătate.

Cluburile de noapte și cluburile de pe plajă, și vilele de lux, și barurile care deschideau după apusul soarelui, și taberele de yoga, și hotelurile uriașe, și restaurantele cu stele Michelin, pentru care insula era de-acum faimoasă, ar fi putut la fel de bine să existe într-un alt univers.

NECESITATE

Trebuia să ies din casă. Trebuia să aflu ce se întâmplase cu Christina.

PE O TREIME PLIN

Mă simțeam nesigură. Și această incertitudine avea să se intensifice până când a trebuit să-mi aud propria respirație doar ca să știu că exist.

O parte din mine se întreba dacă nu cumva iau parte la vreo farsă elaborată. La urma urmei, dacă mă apreciase atât de mult, de ce nu mă căutase în timpul vieții?

Posibilitățile s-au extins ca niște vectori. Și m-am simțit amețită. Iar stomacul mi-a amintit că ultima dată mâncasem un castron cu cereale, în Lincoln. Trebuia să găsesc un loc unde să iau masa sau măcar de unde să fac rost de niste alimente.

Am observat din nou borcanul de măsline de lângă ușă. Era exact acolo unde îl lăsasem. Același borcan, aceeași poziție, capacul înșurubat. Dar încă avea apă înăuntru. Aș fi putut jura că o vărsasem pe toată. Dar nu. Era acolo. Pe o treime plin.

Un gând care nu-mi era străin: îmi pierdeam mințile.

Bătrânețea, am oftat în sufletul meu când am ieșit afară în soarele după-amiezii. Și m-am străduit din răsputeri să cred că nu poate să existe o altă explicație.

MATEMATICA

Nu prea cred în misticisme.

Poate pentru că am fost crescută catolică și am avut o viață plină de rugăciuni la care nu am primit răspuns. N-aș spune că sunt complet nereligioasă. Dar chiar și când eram mai tânără, cu mulți ani înainte de Karl și Daniel, mă cam săturasem să tot caut răspunsuri acolo unde erau de negăsit.

Poate de aceea am iubit matematica.

Să cunoști cu adevărat matematica înseamnă *să cunoști* singurul lucru care poate fi cu certitudine *cunoscut*. Politica și sociologia, și istoria, și psihologia vorbesc despre fapte pe care trebuie să le *interpretăm*. Dar în matematică faptele sunt doar fapte. Nu există vreun dubiu în acest sens. Nu există algebră de stânga sau de dreapta. Nu există păcat în geometrie și nici vinovăție în trigonometrie.

Matematica are puritatea păcii. Numai că, desigur, este la fel de enigmatică și de misterioasă ca întreaga viață, iar a mă aștepta ca ea – sau orice altceva – să se plieze pe ceea ce-mi doresc ar fi fost o greșeală. Și iată cel mai devastator lucru care se poate întâmpla. Când lumea logică pe care o căutăm ni se spulberă în fața ochilor.

O NOUĂ TEORIE A INFINITULUI

Îți spun asta pentru ceea ce urmează, ca să știi cu adevărat de unde porneam. Nu am o predispoziție pentru prostiile exagerate. Cred că aterizările pe Lună au fost reale și că Pământul este, în linii mari, o sferă. Nu mă dau în vânt după cristale și nici nu-mi doresc să atribui fiecare stare de spirit uneia dintre lunile lui Jupiter sau lui Mercur retrograd. Nici măcar nu am o lumânare.

Dar sunt, totodată, o persoană care realizează că înțelegerea noastră umană a lumii este incredibil de limitată și că există prejudecata de a nu crede lucruri care nu se potrivesc cu viziunea noastră asupra lumii. *Ceea ce vreau să spun* este că uneori nu putem accepta adevărul care se află chiar în fața ochilor noștri. Și că, uneori, nebunii unei epoci devin înțelepții următoarei.

Îți spun toate acestea pentru că, parcurgând paginile următoare, ai putea ajunge să crezi că mi-am pierdut mințile. Așa că te rog să iei în considerare cazul lui Georg Cantor.

Cum studiezi matematica la universitate, sunt sigură că ai auzit de el.

Ba chiar cred că vorbeam despre el la ore. Tipul care a venit cu teoria mulțimilor, la sfârșitul secolului al XIX-lea. Oricum, când a dovedit că există, tehnic vorbind, diferite dimensiuni ale infinitului, a fost catalogat drept eretic. A fost criticat, ostracizat și luat

în râs. Nu a putut să mai suporte. S-a prăbușit din cauza a ceea ce descoperise. Și-a pus la îndoială propriul sistem de idei. A nu mai crede într-un singur infinit însemna să crezi în imposibil. A avut o cădere nervoasă, apoi alta și alta și și-a sfârșit zilele într-un azil. Dar a avut dreptate. Cel puțin din punct de vedere matematic. Există diferite dimensiuni ale infinitului. Însă a durat ceva timp pentru ca toți ceilalți să vadă ceea ce vedea el.

Acum, eu nu sunt Georg Cantor. Dar și mie mi-a fost dată peste cap, recent, întreaga viziune asupra lumii și am simțit nevoia să povestesc asta cuiva. Și eu am văzut lucruri care m-au încercat până în adâncul ființei mele. Așa că e-mailul tău a ajuns exact la momentul potrivit, căci cred că nevoia mea de a spune această poveste coincide cu nevoia ta de răspunsuri.

Întrebarea este, așadar: ești gata pentru o nouă teorie a infinitului?

SANTA GERTRUDIS

Mașina Christinei era o chestie veche și îndărătnică. Am stat puțin înăuntru și am adulmecat tapițeria învechită, căutând indicii despre viața ei. Nu era nimic acolo, în afară de o sticlă goală de limonadă dietetică și un pachet de biscuiți, pe jumătate mâncat, în torpedo. Am pornit radioul. Voci grăbite, în spaniolă, întrerupte de reclame, apoi un rap. M-am întrebat dacă era 21 Savage, cel despre care vorbise băiatul din avion. L-am închis, am oftat și am pornit motorul.

În viața mea nu mai condusesem în afara țării. A fost un pic intimidant. La început, eram năucă. Înainte de a pleca, tastasem pe telefon „Santa Gertrudis supermarket". Dar telefonul meu a pierdut semnalul, iar eu am uitat repede ce văzusem pe hartă. Acum urmăream doar indicatoarele spre Santa Gertrudis, înaintând pe asfaltul gri și încercând să-mi amintesc pe ce parte a liniilor albe, care se estompau, ar trebui să conduc.

Am descoperit foarte repede că Santa Gertrudis e foarte drăguț. Străzi largi, case plăcute, geometrice, clădiri văruite în alb, bougainvillea roz și cafenele pline de oameni relaxați. Totul perfect conceput pentru cerul extrem de albastru de deasupra. Am străbătut zona. Am trecut pe lângă o cafenea vegană și un studio de Pilates și, în cele din urmă, am ajuns la un magazin care părea că vinde mâncare. Într-una

dintre vitrine erau afișe cu reclamă la bere și la ulei de măsline. Am parcat undeva lângă bordură, într-un unghi care ar fi fost interesant pentru Pitagora.

Am parcurs, cu un coș în mână, cele trei culoare micuțe. Era o lume cu totul nouă. Mă simțeam ca și cum aș fi fost din nou studentă, la universitate, învățând să mă raportez la lucrurile de care aveam nevoie pentru a trăi. Pilotul automat era pornit de zeci de ani. De când rămăsesem văduvă, aproape că nici nu schimbasem magazinul la care mergeam săptămânal. A fost destul de înfricoșător să o iau de la capăt. M-am tot învârtit. Deasupra produselor erau niște plăcuțe scrise cu cretă. *Frutas y verduras ecologicas*, de exemplu, deasupra cutiilor de carton cu nectarine și ciuperci și cu cele mai dodoloațe roșii pe care le-am văzut vreodată. Am pus o roșie în coș și am mers mai departe. Am dat curând peste o mașinărie ciudată, așezată lângă un morman de sticle goale. Mașina avea un jgheab metalic spiralat, care cobora într-un cilindru transparent. Lângă ea erau o mulțime de portocale. Am rostogolit câteva pe tobogan și am așteptat cu răbdare ca stropii de suc să ajungă încet în sticla pe care o țineam. După câteva minute, aveam o sticlă cu suc de portocale (foarte) proaspăt. Apoi mi-am umplut restul coșului cu o baghetă și brânză, și biscuiți, și cafea, și detergent de vase, și gel de duș, și hârtie igienică, și gin, și apă tonică. Peste zumzetul frigiderelor și al unui ventilator și peste radioul cu muzică bouncy pop în surdină, am avut o conversație cu persoana plină de viață de la casă, pe a cărei insignă scria *Rosella*.

Magazinul era gol, iar Rosella clar avea chef de vorbă. Engleza ei era excelentă. Locuise câțiva ani în Anglia – la Brighton – și se mutase înapoi.

— Insula asta e ca un magnet, a spus ea în timp ce scana cafeaua. Știi Es Vedrà?

— Es Vedrà? Nu. Sunt nouă pe-aici.

— Aha. Păi, Es Vedrà e o stâncă. O stâncă mare, înaltă, care iese din ocean. O poți vedea din Cala d'Hort. O plajă din sud.

Mi-am amintit ușorul sentiment de rău augur pe care îl avusesem privind, pe geamul avionului, spre insulița înaltă și stâncoasă.

— Cred că am văzut-o când am zburat aici.

Ea a dat din cap.

— Da. Se spune că e al treilea cel mai magnetizat punct de pe suprafața Pământului. E ceva special acolo.

— Serios?

— Da. Există povești bune și povești rele. Cu ani și ani în urmă, acolo locuia un pustnic. Într-o peșteră. Un om religios. Un preot. El a scris despre luminile pe care le-a văzut în apă. Lumini care aprindeau toată marea. Și de atunci s-au mai văzut și în alte dăți. Aproape că au provocat un accident de avion odată… Și acum stânca emană o energie ciudată. Uneori e înfricoșător. Întotdeauna simt că e ceva acolo. Înăuntru.

Era o conversație destul de profundă pentru un supermarket. Am încercat să fiu politicoasă.

— Ei bine, pare să fie o insulă interesantă.

FEMEIA CARE VINDEA VIITORUL

Am observat un mic tatuaj întunecat pe brațul Rosellei. Un cerc și o linie orizontală care se întâlneau deasupra vârfului unui triunghi. Din linia orizontală porneau două linii scurte și verticale. Cea mai pură și schematică reprezentare a unei persoane care ridică mâinile.

Nu am fost niciodată o amatoare de tatuaje. Este o chestie generațională, bănuiesc. Pe vremea mea, un tatuaj însemna că ești pușcăriaș sau marinar sau doar un delincvent mărunt. Lui Karl îi plăceau sau așa zicea, dar nu îndrăznise niciodată să meargă și să-și facă unul.

Ea îmi urmărea privirea. Sper că nu am părut prea plină de prejudecăți.

— Este simbolul lui Tanit, a explicat ea. Zeița Lunii.

Mi-am amintit referirea la Peștera lui Tanit din scrisoarea Christinei. Am aflat mai târziu că Tanit e destul de importantă în Ibiza. Zeița punică a Lunii, da, dar și a ploii, a fertilității, a dansului, a creației, a distrugerii și a o mie de alte lucruri care includeau, cel mai probabil, și conversațiile din magazinele alimentare.

— În trecut, oamenii credeau că ea protejează insula.

— E foarte frumos, am spus.

Ca o babă ce eram. Am observat lângă casă niște pliante strălucitoare – fluturași – care făceau reclamă la cluburi de noapte.

Apoi ea a spus ceva la care nu mă așteptam. Cuvinte care au căzut ca un trăsnet.

— Tu ești Grace, nu-i așa?

Am încercat să par relaxată.

— A, da! Eu sunt. De unde știi?

— Mi-a spus că o să vii.

— Cine? am întrebat eu ridicol.

— Christina.

— Christina, corect, da.

— Înainte de a muri.

— Evident.

Eram atât de uimită, încât am spus-o de două ori:

— Evident.

Rosella a încetat să se mai uite la cumpărăturile mele și m-a privit direct în ochi.

— Iubea apa. Îi plăceau scufundările. Începuse abia acum câțiva ani. Așa un accident tragic!

— De fapt, nu se știe sigur ce anume s-a…

— Mi-a spus să fiu drăguță cu tine. Mi-a spus că ești specială.

— Mda. Hm. Ei bine, nu o mai văzusem de ani de zile. De decenii. Nu am fost niciodată atât de apropiate… Tu ai cunoscut-o bine?

Ceea ce voiam să întreb, în realitate, era: *Știai că o să moară?* Până la urmă, venisem aici, pe insulă, *pentru că ea murise*. Casa îmi fusese lăsată *pentru că ea murise*. Și scrisoarea în sine sugera că știa că va muri. Însă nu oferea niciun indiciu despre cum anume se va întâmpla. Dacă știa că moartea ei e iminentă și totuși poliția spaniolă cerceta în continuare, atunci asta chiar ridica o mulțime de întrebări.

Am încercat să pun toate cap la cap în mintea mea, pentru a le da un sens. Ca și cum aș fi încercat să demonstrez ipoteza Riemann sau conjectura lui Goldbach. Mai rău m-au zăpăcit.

— Da. A locuit pe insulă multă vreme. Ăsta este magazinul părinților mei. Când eram mică, ea venea pe-aici. Și, înainte de a se muta aici, a stat în Sant Antoni, cred. Noi folosim numele catalan și spaniol. Dar voi îi ziceți San Antonio. Cânta într-un hotel. Avea voce. Venea mereu aici. Era simpatică. Avea o aură. Dar în ultima vreme nu prea a mai trecut. De când a început să lucreze la piața hippy.

— Las Dalias, am spus eu, amintindu-mi scrisoarea Christinei.

— Da, a răspuns ea, scanând sucul de portocale proaspăt stors. Acolo își petrecea cel mai mult timp.

— Ce vindea acolo?

— *El futuro.*

— Poftim?

— Viitorul…

— Nu înțeleg.

Rosella a început să râdă.

— Devenise… un fel de…

Căuta termenul potrivit în engleză și a făcut un gest entuziast în aer, ca și cum cuvintele ar fi fost animale de companie care vin când sunt chemate.

— Clarvăzătoare.

Din anumite motive, acest lucru nu m-a surprins în totalitate. La urma urmei, văzusem cartea aceea la ea acasă. Și fusese și profesoară de muzică. Din experiența mea, profesorii de muzică sunt un pic predispuși la excentricități. Și, fără îndoială, cei care s-au mutat la Ibiza la sfârșitul anilor ’70 erau mai predispuși decât majoritatea.

— Un fel de ghicitoare?

— Da. Ghicitoare. Cred că mai mult pentru turiști. Nu pentru localnici. Nu am întrebat-o niciodată prea multe despre asta…

— Așa deci.

Și apoi, fără să mă gândesc, am întrebat instinctiv:

— Ți-a spus că o să moară?

— Nu! a răspuns ea cu repeziciune.

Și a strâmbat din gură cu scepticism.

— Nu.

— Dar ți-a spus că vin?

— *Sí*. A spus că o să vii să stai în casă. Mi-a spus cum arăți și m-a rugat să fiu prietenoasă.

Bătrână, am bănuit. *I-a spus că sunt bătrână.*

— Și cum ți s-a părut atunci când ai văzut-o ultima oară?

— Bine. Tăcută. Dar bine.

O clientă a intrat în magazin. O femeie într-o rochie albă, vaporoasă, cu o geantă împletită din paie.

— *Hola*, Camila! i s-a adresat Rosella, în timp ce eu începusem să-mi împachetez cumpărăturile.

Au avut un scurt schimb de cuvinte în spaniolă sau în catalană sau în ambele. Apoi Rosella s-a întors spre mine și a reluat scanarea cumpărăturilor.

— Cine a fost soțul ei? am întrebat-o.

— Johan. Era doar un bătrân hipiot olandez. Au divorțat cu ani în urmă. El s-a mutat înapoi la Amsterdam. Atunci a încetat ea să mai cânte, cred.

Apoi, Rosella a aruncat bomba:

— A avut o fiică, la începutul anilor ’90. Cu Johan. Care acum locuiește la Amsterdam.

Mi-am amintit de poza de pe perete, cu fetița. Cea care ținea un ursuleț de pluș.

Și, din nou, mi-a încolțit același gând. *De ce eu? De ce nu i-a lăsat casa fiicei ei? Sau, cel puțin, cuiva care a cunoscut-o suficient de bine pentru a ști că are o fiică.*

— Își vedea fiica?

Rosella a zâmbit, în timp ce termina de scanat cumpărăturile. Am simțit că, fără să vreau, am spus ceva amuzant.

— *Toată lumea* o vede pe fiica ei.

— Îmi pare rău, dar nu înțeleg.

Rosella a arătat prin fereastra de la ușă, peste drum.

— O cheamă Lieke. Lieke van der Berg. Are foarte mult succes. E muziciană. Și DJ. Încă locuiește în Amsterdam, dar vine la Ibiza în fiecare vară. Ea e… *acolo*.

Și a arătat din nou cu degetul. M-am uitat, prin ușa de sticlă, spre cel mai apropiat dintre cele două panouri publicitare vizibile de pe marginea drumului. Unul dintre ele prezenta chipul unei tinere, luminată exotic în albastru, cu o tunsoare bob, platinată.

LIEKE. AMNESIA. ÎN FIECARE MIERCURI.

— Cântă la Amnesia anul ăsta.

Rosella a ajuns la concluzia corectă că nu sunt genul care merge la Amnesia.

— E unul dintre marile cluburi.

M-am mai holbat câteva clipe la panou. Cu excepția câtorva detalii, era ca și cum m-aș fi uitat la Christina în 1979. Poate că ambiția de a deveni Blondie se împlinise, dar sărise o generație. Și poate de aceea nu-i lăsase ei casa. Un superstar nu avea nevoie de o coșmelie de pe marginea șoselei.

— Aha. Uau! Deci e cineva.

— Cu siguranță. Dar nu cred că și Christina vedea lucrurile așa.

— A, Christina nu se înțelegea cu ea?

Rosella a ridicat din umeri.

— Nu știu. Cred că a fost ceva dureros acolo. Că s-au îndepărtat una de cealaltă. Când vorbea despre ea, Christina avea lacrimi în ochi. Spunea că încercase să o contacteze. Familia, eh?

— Da. Familia.

Ceva s-a trezit din adâncurile sufletului meu. Ziua de dinaintea înmormântării fiului meu. Karl, cu lacrimi în ochi, trântind ușa dulapului de la bucătărie. *De ce l-ai scăpat din ochi?*

— Cred că scufundările o făceau fericită. Ai fost vreodată?

Întrebarea m-a stânjenit. Nu știu de ce.

— Nu. Nu.

— Christina spunea că nu există nimic mai liniștitor pe lume decât scufundările. Uiți tot odată ce ești în apă. Credea că ți-ar plăcea.

Acest lucru părea ciudat. Adică de ce i-ar fi spus Christina cuiva dintr-un supermarket – cuiva care vorbea o engleză aproape perfectă – să mă convingă să fac scufundări? Era un pic prea mult. Semăna oarecum a aranjament. Dar pentru ce anume, nu știam. Totuși, Rosella părea caldă și naturală.

— Am șaptezeci și doi de ani. Sunt prea bătrână. Și uit totul odată ce mă trezesc.

Rosella a râs, dar nicidecum ofensator.

— Nu!

Apoi a spus câteva cuvinte în spaniolă.

— Ei, hai! Prea bătrână? Știi să înoți?

— Pe vremuri îmi plăcea la nebunie să înot. Dar au trecut mulți ani de-atunci.

Apoi am încercat puțin în limba spaniolă.

— *Muchos, muchos años.*

— Păi, dacă știi să înoți și poți să respiri, atunci poți face și scufundări. Pari o persoană încă în putere.

Eram luată peste picior, dar cu blândețe, așa că i-am ținut isonul.

— Chiar așa?

— *¡Sí! ¡Está claro!* Ești singură aici?

— Da, am spus.

Și tristețea a ieșit la iveală. Era acolo, pe fața și în ochii mei. Doliul era un potop care trecea prin tine și-i ținea pe ceilalți la distanță. Sau cel puțin îi făcea să încheie conversația.

Rosella a părut să observe ceva. S-a crispat puțin. I s-a transmis ceva din stânjeneala mea.

— Patruzeci și șapte de euro și patruzeci și nouă de cenți.

Am scos poșeta pe care mi-o cumpărase Karl cu ani în urmă, cândva de un roșu aprins, acum de un roz tern.

— Dar, dacă faci scufundări, să nu te duci la Atlantis Scuba. Acolo se ducea Christina. Dar e singura persoană care a avut vreodată ceva bun de spus despre locul ăla. E condus de un zărghit.

— Un zărghit?

— Da. Alberto Ribas.

Alberto Ribas.

Piratul rânjit.

Femeia cu care vorbise Rosella era acum în spatele meu, la coadă. Am decis să nu mai zăbovesc.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, am spus.

Rosella a zâmbit.

— Și mie la fel. *Chao.*

Am ieșit din magazin, în canicula cu miros de pin a după-amiezii, și m-am uitat la poza imensă a

DJ-ului olandez, invadată de lumină albastră, întrebându-mă ce se întâmplase cu mama ei.

FLOAREA GALBENĂ

Odată revenită acasă, am observat o plantă care creștea chiar în fața ușii de la intrare. Era destul de înaltă, îmi ajungea aproape de genunchi, cu petale subțiri, galbene, chiar în mijlocul potecii prăfuite.

Deși înaltă, floarea părea prea frumoasă și prea delicată pentru a fi acolo de una singură. Nu cred că era vreo buruiană.

Desigur, nu există, de fapt, buruieni. E doar o chestiune de percepție. Dacă nu-i place o păpădie care crește pe gazonul său, cineva o va numi buruiană, de ciudă, pentru că noi, ființele umane, trebuie să tragem mereu câte o linie între lucruri. Noi/ei. Matematică/poezie. Buruiană/floare.

Dar ceea ce vreau să spun este că nu era genul de floare pe care oamenii să o numească buruiană. Era genul de floare pe care oamenii aleg să o planteze. Dar de ce ar planta Christina – sau oricine – o floare pe o potecă uscată, chiar în fața unei uși? Și, mai mult decât atât, cum de nu o observasem mai înainte?

Am făcut o fotografie și i-am trimis-o prin WhatsApp cumnatei mele, Sophie, în Australia. Nu numai că avea o florărie, ci partenera ei avea o diplomă în botanică. Poate că ar fi putut să-mi spună numele florii. Trebuia să mă ocup de toate plantele din incintă dacă rămâneam acolo.

Am intrat în casă și am observat altceva.

Borcanul cu apă de mare era acum plin. Nu pe o treime. Ci *plin*. Exista, cu siguranță, o explicație

rațională. Capacul era încă înșurubat, dar tot am căutat să văd dacă nu curge vreo țeavă. Nu, nimic altceva decât un tavan uscat și, cu siguranță, nu plouase.

Totuși, acolo era. Un borcan de măsline care se umpluse cumva cu apă de mare.

Un fel de evaporare inversă, o condensare extremă care – cel puțin după legile naturii cu care eram familiarizată – era imposibilă. M-am simțit, din nou, ca și cum cineva îmi juca o festă.

Când eram tânără, după cum ți-am spus, citeam destul de mult Sherlock Holmes, pe lângă preferatul meu, Alexandre Dumas. Romanele și nuvelele. Există o replică celebră în romanul care le depășește pe toate celelalte în materie de perfecțiune, *Semnul celor patru*, în care Holmes îi spune lui Watson că, atunci când „ai eliminat imposibilul, orice rămâne, oricât de improbabil, trebuie să fie adevărul".

Cu asta mă confruntam. Nicio explicație cu privire la motivul pentru care un borcan de măsline s-ar umple singur nu era posibilă. Așa că rămăsesem doar cu lipsa de logică și cu improbabilitatea. Și trebuie să-ți spun că asta nu-mi plăcea deloc.

UN CIOCĂNIT ÎN UȘĂ

Îmi era foame și aveam nevoie să beau ceva.

Am îngurgitat niște pâine cu brânză și un gin tonic. Eram pe canapeaua Christinei și aruncam din când în când un ochi la versiunea dublată din *Indiana Jones și ultima cruciadă*. Întotdeauna mi-a plăcut chipul lui Harrison Ford. Era reconfortant. Ca un papuc vechi. Așa e cu vedetele de cinema. Cei buni îți devin atât de familiari, încât e ca și cum i-ai purta ori de câte ori îi vezi. Umplu acea părticică de singurătate din noi. Ne încălzesc.

Lui Daniel îi plăcuse mult filmul de dinaintea acestuia. *Indiana Jones și templul morții*, în special scena banchetului, unde apare un glob ocular în supă. Acela și *Întoarcerea lui Jedi* erau preferatele lui. Ceea ce a adăugat o notă dulce-amăruie vizionării filmului. Filmele din anii '80 pot fi ele vechi de patru decenii, dar – pentru mine – sunt prea moderne.

Acasă, îmi puneam adesea un film vechi. Ceva alb-negru, din altă lume. *Vacanță la Roma*. *S-a întâmplat într-o noapte*. *Mâna lui dreaptă*. Sau, dacă mă simt mai Technicolor, *Un american la Paris*. Adevărate filme clasice, îmi imaginez că ești încă prea tânăr să le fi descoperit. Îmi plăcea să văd lucruri de dinainte de a-l întâlni pe Karl, de a deveni mamă sau chiar de a mă fi născut. Era ca și cum, pentru un timp, nu aș fi existat. Ca și cum aș fi evadat într-o altă lume, înainte să înceapă durerea mea.

În timp ce mă uitam la film, s-a întâmplat ceva care m-a făcut să tresar pe scaun.

S-a auzit o bătaie în ușă.

Trebuie să fi fost destul de târziu, pentru că afară era întuneric și, amintește-ți, era în iunie. Zile lungi. Dar presupun că aceasta era Ibiza și Ibiza nu înțelegea cu adevărat conceptul de „oră târzie".

Am deschis și am dat de un bărbat. Un bărbat uriaș, lat în umeri. Cu brațele numai mușchi. Și o privire de bivol. Cu părul decolorat și un tatuaj cu un crucifix sau un pumnal lângă ochiul stâng. Avea o energie periculoasă, convulsivă. Pielea era ca o tapiserie de cicatrici. Ar fi putut avea foarte bine peste doi metri înălțime. Era ca și cum unui bolovan i s-ar fi dat suflare prin cufundarea într-o cadă cu creatină. Părea să fi făcut eforturi considerabile pentru a arăta atât de intimidant. Avea o mână la spate. M-am întrebat dacă ține o armă.

— Tu nu ești Christina, a spus el.

Era britanic. Cockney. Sau Essex.

— Îmi pare rău, am spus. Nu. Nu sunt.

— Unde e?

— Nu aici.

N-am vrut să-i spun că murise. N-am vrut să-i spun nimic.

Bărbatul a zâmbit. Un zâmbet destul de timid.

— Spune-i că a căutat-o Frankie. Spune-i că a avut dreptate. A avut dreptate în toate privințele. Spune-i că-i mulțumesc. Și că asta e pentru ea.

A luat mâna de la spate și a întins-o către mine. Am simțit un gol în stomac, ca și cum aș fi trecut peste un pod arcuit. Dar când am văzut ce are în mână am râs ușurată. Era o pungă uriașă cu ursuleți gumați Haribo.

— Mi-a spus că dulciurile sunt plăcerea ei vinovată, a spus el cu un zâmbet uriaș pe față. Ursulețiii de ananas, aurii, sunt preferații ei. Sunt câțiva acolo. E doar un mulțumesc.

— OK, am răspuns.

Și eram pe cale să-i spun adevărul despre Christina, dar deja plecase.

— Mulțumesc, am spus.

Și m-am simțit vinovată pentru că l-am judecat, în timp ce poarta metalică se închidea cu zgomot în spatele lui. Am auzit portiera unei mașini trântindu-se. Apoi niște muzică electronică. Suna ca niște bătăi de inimă foarte puternice.

LA VIDA IMPOSIBLE

Am intrat pe internet.

Îmi adusesem laptopul. Laptopul meu de zece ani, cu un autocolant Harley-Davidson pe el. Fusese al lui Karl – autocolantul Harley-Davidson, pentru a adăuga un fior de pericol vieții sale de inginer civil –, așa că a-l înlocui ar fi însemnat un soi de trădare. Nu că el ar fi avut vreodată motocicletă.

Am tastat „Christina van der Berg" pe Google.

Am văzut, pe site-ul *Diario de Ibiza*, articolul despre care îmi pomenise Pau, taximetristul. Când l-am tradus, mi-a sărit în ochi expresia „dispărută, presupus înecată". Christina rezervase o scufundare la miezul nopții, la Atlantis Scuba, și nu se mai întorsese niciodată. Alberto Ribas fusese chemat la interogatoriu și apoi eliberat.

Am adăugat cuvântul „clarvăzător" și nu era decât o singură mențiune, în legătură cu o listă de tarabe din Las Dalias, așa că m-am întors la căutarea după numele ei.

Au apărut câteva lucruri. Legate, mai ales, de perioada când cântase la un hotel numit Buenavista, din Santa Eulalia, cu ani în urmă. Erau o fotografie cu ea într-un club de noapte numit Ku, din 1986, și alta în care apărea căzută în admirația lui Freddie Mercury – dar, clar, din aceeași noapte cu fotografia înrămată de pe perete. Se pare că aceasta fusese petrecerea dată de Freddie la Hotelul Pikes când împlinise patruzeci și unu de ani, iar ea fusese unul dintre numeroșii localnici care cântaseră acolo în

acea noapte. În poza de pe net, purta un mic melon, ca Sally Bowles în *Cabaret*. Iar locul era același, am descoperit eu, unde grupul pop Wham! filmase videoclipul pentru *Club Tropicana*, cu ceva ani în urmă. Părea o lume plină de strălucire.

M-am simțit mândră de ea, în timp ce continuam să cercetez. O mențiune despre ea și un prieten, din 1981, de la un club de noapte numit Glory's, pe o pagină de Instagram în engleză, numită „Ibiza Nostalgia".

Aceasta era Christina de care îmi aminteam, dar ceva mai machiată și cu părul mai înfoiat. Apoi mai era o fotografie cu ea, ceva mai grizonantă, tot în *Diario.* Stătea în picioare, alături de alte două persoane care țineau un banner pe care scria, în engleză, *FĂRĂ PETROL*. Textul articolului era în spaniolă, așa că l-am introdus în Google Translate și era vorba despre protestele organizate în orașul Ibiza, în 2014, împotriva planului unei firme petroliere scoțiene de a extrage petrol în largul insulei. Un plan care, aveau să-mi confirme cercetările ulterioare, nu a fost pus în practică niciodată, datorită protestelor extrem de puternice. Zece mii de oameni ieșiseră pe străzi în Ibiza. Același număr care protestase împotriva construirii unui teren de golf, în Cala d'Hort, cu câțiva ani în urmă. Mai era o mențiune despre ea în legătură cu un protest împotriva unui hotel din Cala Llonga.

Am încercat altceva. Am tastat „Alberto Ribas". Am găsit ceva despre el pe un blog numit Roving Sceptic, într-un articol intitulat „Oameni de știință care au luat-o razna":

> *Alberto Ribas.* Acest respectat biolog marin a absolvit oceanografia la Universitatea din Vigo,

după care a predat în SUA, la Universitatea din California, apoi la numeroase universități spaniole și sud-americane.

A fost unul dintre primii oameni care au atras atenția asupra pericolului microplasticelor din ocean și autorul mai multor cărți, pe o varietate de subiecte, de la alge la țestoasele marine și la ecologia recifelor de corali. A fost discreditat pe scară largă după ce a publicat o lucrare despre pajiștile cu iarbă de mare *Posidonia oceanica* din Ibiza și Formentera. Lucrarea a concluzionat că această iarbă a reușit să trăiască pe cont propriu, ca un singur organism, timp de peste 100.000 de ani, datorită unei „prezențe neobișnuite și eterice în apa de aici, care se manifestă ocazional, ca o lumină anormală, cu proprietăți nenaturale, și care nu are nicio legătură cu algele și nu pare a avea o origine pământească".

Convingerea lui Ribas că o forță extraterestră sălășluiește în Marea Mediterană a determinat excluderea acestuia din Societatea Internațională de Biologie Marină în 2016 și pierderea postului de la Universitatea din Insulele Baleare, situată în Palma de Mallorca, atunci când studii independente ulterioare nu au descoperit nicio dovadă care să îi susțină afirmațiile. Însă dr. Ribas a plusat și chiar a publicat pe cont propriu o carte numită *La vida imposible* – sau *O viață imposibilă* –, susținând că are dovezi ale multor apariții ale unor forme de viață pe care oamenii de știință le consideră „imposibile", dar care există aici, pe planeta Pământ, și mai ales în Insulele Baleare.

Bine, m-am gândit. Un nebun. Unul dintre acei nebuni despre care vorbea taximetristul. Poate că și Christina fusese o nebună și de aceea îmi lăsase mie – aproape o străină – o casă aici.

Căutarea după Alberto Ribas m-a dus și pe site-ul Atlantis Scuba.

Am dat click și am văzut două steaguri – unul spaniol, unul britanic. Am dat click pe cel britanic și am ajuns la versiunea în limba engleză a site-ului și la o fotografie frumoasă cu doi scafandri care înotau în apa cristalină.

„Lasă-ți problemele la mal și explorează o altă lume", spunea textul. „Un alt univers al frumuseții naturale și al minunilor. Un loc plin de liniște…"

Am dat clic pe mai multe poze. Cu niște oameni într-o barcă, în echipament de scufundări. Christina era printre ei.

Stătea lângă un bărbat în vârstă, cu barbă. L-am recunoscut din fotografia de pe copertă, în care semăna cu un pirat. Era chiar Alberto. Încă părea făcut pentru mare. Zâmbea și el, larg, ca și Christina. Dar în privirea lui era o posibilă undă de răutate. Nu știu de ce, dar m-a încercat un sentiment de neliniște doar văzându-l. Era și un text despre importanța conservării oceanelor. Am mai răsfoit câteva fotografii, cu o senzație care mi-a făcut gura pungă.

O creatură marină fluorescentă; un scafandru care se îndrepta spre o peșteră; o caracatiță; o murenă; un alt scafandru care vizita epava navei *Don Pedro*, textul explicând că aceasta fusese o barcă scufundată la câțiva kilometri de Portul Ibiza în 2007; un pește de stâncă, portocaliu, înotând printr-un recif de coral.

Și-apoi, imaginea unei plante uriașe. O pajiște subacvatică plină cu iarbă de mare. În cea mai

limpede, cea mai curată apă imaginabilă, cu razele soarelui străpungând pe alocuri oceanul și un banc de pești mici, argintii, pe fundal. Era, foarte probabil, cea mai frumoasă fotografie pe care o văzusem vreodată. M-a străbătut un sentiment trecător. Diferit de frica tot mai mare. Ceva paralel cu ea. Fascinație, presupun. O fascinație magnetică, puternică.

M-am mai uitat puțin la televizor, atunci când templul în care se afla Sfântul Graal s-a prăbușit în jurul lui Sean Connery și al lui Harrison Ford, apoi m-am întors la laptop. L-am redeschis la fotografie și atunci am văzut ceva nou. Ceva mic și ușor de ratat. Un obiect mărunt, auriu, în mijlocul ierbii de mare.

Am mărit imaginea.

Și acesta a fost momentul în care totul a devenit terifiant. Singură în casa aia necunoscută, pe insula aia necunoscută, simțindu-mă departe de tot ceea ce îmi fusese vreodată familiar, imaginându-mi borcane de măsline care se umpleau singure cu apă și plante care apăreau din senin. Și acum *asta*. Cu siguranță, se întâmpla ceva foarte ciudat. Nu am reușit să calculez șansele, dar se pare că era una la multe milioane. Și totuși iată-l acolo, așezat pe fundul mării. Ceva ce simțeam cu adevărat că îmi aparținuse. Detaliul era suficient de clar ca să văd nu numai culoarea lănțișorului, ci și imaginea Sfântului Cristofor de pe pandantiv.

N-am avut nicio îndoială, în mintea mea, că e exact același lănțișor pe care i-l dăruisem Christinei în 1979, de Crăciun, strălucind ca o speranță pierdută.

VĂ ROG SĂ STAȚI DEPARTE DE DOMNUL RIBAS

Ofițerul de la Guardia Civil, un bărbat de vârstă incertă, stătea la biroul său, în cămașa kaki cu mâneci scurte, călcată impecabil, uitându-se la scrisoarea Christinei adresată mie. Mesteca gumă în timp ce o citea. Pe scalpul lui încrețit se zărea o ușoară sclipire de sudoare.

Emana o emoție reprimată. Era încordat ca un pumn strâns.

— Știu că încă există o anchetă cu privire la dispariția Christinei și m-am gândit că asta ar putea ajuta. Chiar dacă nu e mult.

A dat din cap aproape fără să-l miște. A mârâit puțin pentru sine. Apoi mi-a vorbit într-un *spanglish* morocănos.

— *Es verdad*. Nu e prea mult.

— Dar ne spune că ea știa. Știa că o să moară… Asta trebuie să însemne ceva. Ar trebui să vă spun și că în apă era un lănțișor. L-am văzut într-o fotografie online. Eu i-l dăruisem. Cu Sfântul Cristofor.

Polițistul a ridicat privirea spre mine. Un om cu puține cuvinte și puține gesturi. Avea țeasta sferică, rasă și nu avea barbă. Ochii lui obosiți erau complet lipsiți de expresie.

— *Cuándo?*

— Scuze?

— Când?

— Nu înțeleg.

I-am simțit frustrarea. A mormăit ceva pentru sine, în spaniolă. Apoi a întrebat:

— Când i-ați dat lănțișorul?

A aruncat întrebarea fără tragere de inimă, ca pe niște monede cuiva care cerșește.

— În 1979.

S-a uitat la mine de parcă n-ar fi înțeles.

— În urmă cu patruzeci și cinci de ani, am clarificat. I l-am dat acum patruzeci și cinci de ani. Și, conform fotografiilor, l-a purtat mereu de atunci.

Nu-mi plac secțiile de poliție. Întotdeauna mă fac să mă simt vinovată.

A oftat, dându-mi impresia că-i irosesc timpul. Poate că se simțea prost fiindcă nu putuseră să afle exact ce i se întâmplase Christinei. Mi-aș fi dorit foarte mult să știu puțină spaniolă, așa, ca să nu par o turistă bătrână și naivă.

— Unde e poza?

— Pe un site. Atlantis Scuba.

Ceva i-a fulgerat în ochi când am rostit cuvintele astea.

— Atlantis Scuba?

— *Sí*. Da. *Sí*. Cel deținut de Alberto Ribas. Cred că l-a cunoscut destul de bine.

— Hm. Alberto Ribas.

A oftat prelung.

— *Pues*. Au mai fost… și alte lucruri pe care le-ați văzut…?

Nu aveam de gând să-i spun despre borcanele de măsline care se umpleau singure cu apă de mare sau despre florile care apăreau de nicăieri.

— Nu.

— Bine.

A urmat o lungă pauză. Pentru o clipă, a părut că vrea să mai spună ceva. Gura lui sugera asta, ca un ou înainte de a ieși puiul din găoace, dar nu a ieșit nimic.

— Asta-i tot? m-am întrebat cu voce tare.

Bărbatul mi-a aruncat o privire aspră. Am încercat o abordare mai blândă. Așa cum ai face în pădure cu un urs grizzly căruia i-ai întrerupt prânzul.

— De fapt, sunt doar foarte îngrijorată din cauza prietenei mele. Înțeleg că încă există câteva întrebări despre cum a murit și știu că încercați să le dați de capăt…

— Sunteți oaspete pe această insulă. Este important să țineți minte… Insula nu e ușor de…

A căutat cuvântul englezesc, până s-a hotărât:

— …înțeles… Adică puteți să o vedeți. Puteți să-i vedeți… plajele… și palmierii… și puteți trece cu mașina pe lângă discoteci și restaurante. Dar nu o veți înțelege niciodată ca un *ibicenco*. Acum. Vă mulțumesc pentru ajutor, *señora*. Vă rog, lăsați ancheta în seama noastră. Mergeți și vă bucurați de vacanță.

A pus scrisoarea deoparte și a intrat pe computer.

— Mai aveți nevoie de scrisoare? am întrebat.

— *Sí*.

— Bine. Înțeleg.

Aveam de gând să-i cer o copie, dar am simțit că ajunsesem la finalul numărului de întrebări permise.

Timpul meu, în mod clar, expirase. Dar, în timp ce ieșeam din camera aceea umedă, cu mâna pe ușă, el și-a dres glasul.

— Ah, și, *señora*, vă rog să stați departe de domnul Ribas!

M-am întors și am încuviințat din cap.

Și, în acel moment, chiar aveam de gând să fac exact așa cum îmi spusese.

ANHEDONIA

M-am străduit să las în urmă toate detectivismele astea, să renunț pentru o vreme să fiu Miss Marple. Așa că am făcut ceea ce fac majoritatea britanicilor pe o insulă mediteraneeană.

Am ieșit și m-am bucurat de vacanță.

Și, la prima vedere, a fost o vacanță destul de frumoasă.

Am văzut farul de la Portinatx.

M-am dus să văd salinele de la Ses Salines și m-am plimbat de-a lungul plajei de la Es Cavallet, încercând să nici nu clipesc la vederea nudiștilor.

Am făcut ceea ce-mi recomandase Christina, adică o excursie de la Cala San Vicente, de-a lungul vechiului drum al pelerinilor, până la Peștera lui Tanit, sus, pe dealul abrupt, și am simțit c-o să-mi dau sufletul. M-am alăturat unui mic grup turistic și am luat o crenguță de rozmarin, pe care am oferit-o ca ofrandă zeiței de pe brațul Rosellei. M-am simțit un pic ridicol când am așezat-o pe micul altar din peșteră.

Am traversat un pod mobil din secolul al XVI-lea, ca să mă pierd printre aleile înguste din Dalt Vila.

Am văzut un bărbat pe skateboard, al cărui câine mergea alături la trap. Și clubberi îmbrăcați colorat. Am văzut oameni accelerând pe pista de go-kart. Am văzut excursioniști pe dealuri. Și hipioți bătând în tobe la apusul soarelui.

M-am uitat la palmieri.

Am mâncat pâine cu măsline și *aioli*.

O tartă cu brânză și mentă numită *flaó*.

Mi-am cumpărat un cornet plin cu înghețată sculptată ca o floare.

Am văzut iahturi scumpe și bărci mici, cu pânze.

Am condus prin împrejurimi.

Am văzut dealuri, cai, plaje, livezi, biserici, mlaștini sărate, dune de nisip, peșteri, golfuri, stânci, turnuri de veghe.

Am văzut un vechi club de noapte abandonat, de prin anii ’70, acum acoperit de buruieni și de graffiti.

Am văzut cadranul solar uriaș de pe plaja pustie de la Cala Llentia.

Am respirat liniștea din mijlocul pinilor din vârful Sa Talaia.

Am zărit un pescăruș-verde.

Peste tot era frumos.

În mare parte, oricum.

Dar eu mă simțeam pustiită.

Un sentiment obișnuit sau o lipsă de sentimente obișnuită.

Anhedonia.

Eram blocată.

Vezi tu, problema era următoarea: credeam sincer că nu sunt un om bun care merită să fie fericit.

Devenisem cine crezusem că sunt. Un om groaznic. A crede așa ceva despre tine însuți este, foarte adesea, un preludiu al unor fapte rele. Și mă simțeam așa de când murise Daniel. Într-o sâmbătă, când eu nu eram unde ar fi trebuit să fiu. Terminase de văzut *Superman II* la televizor și ieșise în ploaie, voia să-l duc eu în oraș. Tatăl lui era la cârciumă, unde mergea în fiecare sâmbătă pe vremea aia. Dar eu nu am mers în oraș pentru că ploua și *nu aveam chef*. Așa că el a ieșit cu bicicleta, într-o dispoziție

proastă, iar eu am rămas înăuntru, citind cataloage. Căutam uscătoare de păr când fiul meu a virat pe Wragby Road și a intrat direct într-un camion.

Și a fost din cauza mea. Eu eram de vină. Ar fi putut foarte bine să nu se întâmple nimic dacă aș fi spus, pur și simplu: „Așteaptă, Daniel, iau umbrela și apoi mergem împreună la magazine". Și acea vinovăție mi-a pătruns în suflet și m-a convins că sunt fundamental defectă. Iar când crezi așa ceva acționezi ca atare. Așa cum Superman știa că e cel care salvează oamenii căzuți de la cascada Niagara și continua să facă fapte bune, eu eram cea care lăsase să moară ființa pe care o iubea mai mult decât orice.

Nu mă înțelege greșit. Înclinația mea spre vinovăție este anterioară lui Daniel. Am fost întotdeauna predispusă la asta, chiar și când eram copil, la Școala Catolică „St Cuthbert", purtându-l la gât pe Sfântul Cristofor. Când ai avut o copilărie înconjurată de sfinți, e ușor să te simți păcătos. Un profesor mi-a spus odată că dacă rugăciunile nu ajung la Dumnezeu este pentru că au fost blocate de propriul tău păcat. Și părinții mei – care își doriseră un băiat – m-au tratat întotdeauna de parcă nu le eram îndeajuns. Dar moartea lui Daniel a întărit sentimentul vinovăției ca trăsătură definitorie. Ceva ce trebuia să port în mine pentru totdeauna.

Și, uite-așa, la câțiva ani după moartea lui Daniel – dar cu zeci de ani în urmă – făcusem altceva. Fusesem infidelă. Și nu am spus nimănui, cu atât mai puțin lui Karl. Iar după moartea lui sentimentul de vinovăție a luat amploare.

Aidan Jenkins. Dl Jenkins. Profesor de istorie înainte să fii tu elev la școală. După ce divorțase, flirtase cu mine în cancelarie, în parcare și pe coridoare. Simțise haosul pe care îl purtam înăuntrul

meu. Simțise că sunt ca într-un vârtej și că aș putea merge oricât de departe dacă aș primi impulsul corect. Și am flirtat și eu. A fost pe cât de palpitant, pe atât de groaznic. Și cu cât îmi reproșam mai mult că sunt un om rău, cu atât mă apropiam mai mult. Și a venit și momentul fatidic în care ne-am ciocnit unul de altul în magazie.

Atunci a început.

Am devenit niște creaturi clandestine care făceau ceva rușinos printre grămezile de caiete de exerciții, rândurile de capsatoare și surplusul de exemplare din *Watership Down* și *Minunata lume nouă*. Apoi s-a întâmplat din nou. Îi plăcea dramatismul situației. Clișeul. Fantezia sexuală cu profesorii în magazie, devenită realitate.

(Hârtia avea să miroasă pentru totdeauna a păcat.)

Nu există scuze reale, cu excepția sentimentelor. Poetul spaniol Federico García Lorca credea că cea mai mare pedeapsă este să-ți dorești și să nu declari acest lucru cu voce tare. Și, pentru o scurtă clipă din viața mea de femeie măritată, am ars de dorință. Nu neapărat pentru Aidan Jenkins. Ci pentru evadare. Pentru *ceva* care să nu fie doliu. Am simțit că soțul meu mă părăsise, chiar dacă rămăsese cu mine. Uneori mă învinuia. Era ca și cum între noi ar fi fost zeci de mii de mile, chiar și atunci când stăteam pe aceeași canapea. Aveam nevoie de aer. De ceva. De orice nu însemna acest blocaj în singurătate.

Iar Aidan era singur și arătos și, când vorbea, îi simțeam vocea reverberând prin mine. O simțeam pe piele. Ceva electric, incitant. Era și destul de insistent cu semnalele transmise. Iar eu, prea egoistă și deprimată ca să pot face față apăsării. Așa că m-am comportat ca o proastă.

Îți spun toate acestea pentru a-ți da o mână de ajutor.

Uneori, pentru a fi de ajutor, trebuie să renunți la dorința de a fi și plăcut.

Așa că sunt aici ca să-ți spun asta: îmi placi, ai fost un elev bun, ai fost întotdeauna drăguț cu mine și cu ceilalți din clasă. Îmi amintesc că aveai un amestec de încredere și supunere. Nu-ți era niciodată frică să ridici mâna dacă știai răspunsul. Și nu ezitai când toată lumea chicotea și te făcea tocilar, în timp ce recitai primele treizeci de cifre ale π. Dar era acolo și un strop de umilință. Plecai capul. Te scuzai chiar și atunci când nu era nevoie. Chiar și pentru lucrurile pe care nu le făcuseși. Întotdeauna mi s-a părut interesant când oamenii fac asta. Ca o recunoaștere că toată lumea este puțin de vină pentru tot.

E-mailul tău a fost scris din suflet. Și ceea ce vreau să știi este că te plac suficient de mult încât să nu am nevoie să mă placi și tu pe mine. Vreau să fiu sinceră despre propriile mele greșeli, pentru a te ajuta să ți le ierți pe ale tale.

Mi-ai scris că ți-ai dezamăgit iubita și ea te-a părăsit. A fost cam vag, dar, în același timp, mi-a spus tot ceea ce trebuia să știu. Este greu să fii tânăr și cu defecte, mai ales la o vârstă la care judeci cu ușurință. (Desigur, fiecare vârstă este o vârstă la care judecăm, deoarece suntem și rămânem oameni; doar că ne mutăm judecățile ca pe niște piese de mobilier, atunci când vrem ca încăperea să pară mai mare.) Singurul lucru bun în a avea regrete este că nu îi mai judec pe alții prea aspru. Fiecare om de pe această planetă este un context și circumstanțele acestui context nu pot fi niciodată văzute pe deplin. Toți suntem mistere, chiar și pentru noi înșine. Această lume ne poate brutaliza într-o mulțime de feluri, nu

doar în cele mai evidente. Un om poate să arate elegant și de succes, cu o cravată și un zâmbet, cu o viață strălucitoare și o educație aleasă, dar să audă și acum un tată distant urlând cuvinte abuzive și să bea, să joace jocuri de noroc sau să facă sex doar pentru a șterge durerea, incapabil să rupă ciclicitatea.

Sunt aici ca să îți spun că, la un moment dat, toată lumea – și mă refer la *toată lumea* – dezamăgește pe cineva. Poate nu așa telenovelistic ca mine, în magazie, dar există un milion de alte moduri. Dar, într-adevăr, eu mă simt deosebit de vinovată. Nu mă simt responsabilă doar de moartea fiului nostru, ci și pentru că am fost infidelă singurului bărbat pe care l-am iubit vreodată.

Oricum, după această aventură, nu mi-am mai îngăduit niciodată vreo plăcere. Și nici chiar în timpul ei. Îmi epuizasem rezervele, așa am decis. După, în magazie, închideam ochii și vedeam fața însângerată a lui Daniel, în timp ce zăcea pe asfalt, de parcă sufletul meu ar fi rezolvat ecuația, transpunând un plus dintr-o parte într-un minus din cealaltă. Așa încât ani în șir mi-am interzis, la nivel profund, orice fel de plăcere. Chiar și cele mai nevinovate.

Presupun că una era să nu simți plăcere în timp ce stai pe canapea acasă și cu totul alta când faci lucruri de la care *e de așteptat* să fie plăcute. Cam asta era diferența. Și nu mai fusesem niciodată într-un loc unde plăcerea era mai *așteptată* decât pe această insulă spaniolă.

Fericirea din iunie, în Ibiza, era la fel de comună ca ecuațiile în algebră, dar eu nu puteam simți nimic din toate acestea.

Mi-era dor de Karl. Mi-era dor de Daniel. Îmi era dor de cine fusesem cândva, cu zeci de ani în urmă. De persoana pe care o cunoscuse Christina. De mine, cea care nu-și plângea niciodată de milă.

Mă întrebam dacă acea persoană mai există. Mă întrebam dacă o voi regăsi vreodată.

PIAȚA HIPPY

Mergi în piața hippy Las Dalias… și salut-o pe prietena mea Sabine.

Așa spunea scrisoarea ei. Și, cum nu aveam altceva de făcut, am făcut-o și pe-asta.

Piața era foarte aglomerată. Arăta așa cum îmi imaginam că fusese San Francisco în 1967. O grămadă de oameni cu ochii bulbucați. Miros de tămâie plutind în aer. Tarabe care vindeau bijuterii balineze (inclusiv „brățări vindecătoare cu opale"), saronguri indiene, tunici albe, fuste flamenco în roșu și negru. Cineva, la o tarabă, citea în cărți de tarot. Altcineva cânta melodii ale lui Joni Mitchell și fuma un joint de dimensiuni considerabile. Am mai văzut o tarabă plină de haine. În culori țipătoare. Așa cum avea și Christina. Am rămas uitându-mă la un costum de baie *tie-dye*. Costum de baie nu-mi adusesem. M-am întrebat rapid cum aș arăta în el. *Ridicol, îmi imaginez*. Dar apoi l-am cumpărat, mai degrabă ca să întreb unde pot găsi pe cineva care se numește Sabine.

— Acolo, mi-a răspuns, prietenos, tânărul de la tarabă.

A arătat spre o femeie care stătea în spatele unei mese pline cu picturi reprezentând peisaje din Ibiza. Era parțial acoperită de umbra făcută de plasa de pescuit care atârna deasupra tarabei ei, dar tot îți lua ochii. Cu părul alb, răvășit, plin de flori, o rochie lungă, albă, vaporoasă și aproximativ șaptezeci de brățări pe fiecare încheietură.

Sabine vorbea engleza cu un ușor accent german și atât de lent și de căutat, încât simțeam că e într-o permanentă stare de meditație. Uneori chiar închidea ochii. Mi-ar fi prins bine un scaun. Poate că picioarele mele nu mai aveau vene varicoase, dar nu erau antrenate pentru munca de detectiv.

— Christina a fost specială, mi-a spus ea.

— Da. Da, din câte îmi amintesc despre ea, și eu cred la fel.

S-a uitat la mine o vreme, cu un zâmbet ușor trist. Am simțit că îmi scapă ceva.

— Unii oameni strălucesc, a spus ea cu o seriozitate profundă și misterioasă.

— Mai ales pe căldura asta.

Din fericire, Sabine a părut să nu audă încercarea mea de umor.

— Iar Christina strălucea mai tare. Ca o zeiță. O zeiță greacă. Asta a și fost problema.

— Problema? am întrebat-o.

Atunci, ochii ei s-au deschis larg, în timp ce s-a aplecat către mine și mi-a răspuns:

— Este periculos să strălucești. Atrage corbii. Și ea a avut un har.

A urmat o inspirație lungă și lentă.

— O putere.

O expirație. Încă o inspirație. Era ca și cum tocmai inventase respirația și făcea o demonstrație.

— Un talent.

— Talent?

— De a ajuta oamenii.

Mi-am amintit de bărbatul care venise la ea acasă. La mine acasă. În fine. Bărbatul uriaș, cu părul decolorat și tatuaj pe față, care voia să-i dea Christinei o pungă cu ursuleți gumați.

— Ce vrei să spui prin putere? Ce putere avea ea? Cântatul? Era foarte bună. Asta îmi amintesc.

Sabine a inspirat și a expirat și a inspirat din nou. Pauzele ei erau iritante. Sau poate era doar căldura. Poate căldura era iritantă și făcea ca totul să devină iritant în jur. Inclusiv eu.

— Era o clarvăzătoare.

— Clarvăzătoare?

A arătat spre un alt colț al pieței.

— Stătea acolo și le prezicea oamenilor viitorul.

— Ah, da, pentru turiști, am spus amintindu-mi de ce îmi povestise Rosella.

— Nu. Nu era un truc pentru turiști. Ea chiar putea să vadă viitorul.

Am încercat să nu par prea surprinsă sau prea sceptică. Eram conștientă că vorbesc cu cineva care ar putea fi ea însăși înclinată spre – și voi spune cu delicatețe – credințe *excentrice*. Dar eu eram profesoară de matematică până în măduva oaselor. Aveam nevoie de logică, de dovezi și de justificare algebrică. Mi-am amintit de cartea pe care o văzusem în biblioteca Christinei. *Ghidul suprem al clarviziunii: volumul 8*. Mi-am amintit de conversația ciudată pe care o avusesem cu șoferul de taxi, în prima mea zi acolo. Cuvintele lui mi-au revenit în minte.

Există lucruri în legătură cu insula asta... Lucruri pe care majoritatea oamenilor nu apucă să le vadă. Lucruri care nu sunt ușor de... explicat...

Mi-am amintit de mașina lui, îndepărtându-se în viteză de casa Christinei, ca un țânțar care fuge de *citronella*. Mi-am amintit și de apa din borcan.

Căldura, Grace, mi-am spus, *e doar căldura. Ea te face să te simți ciudat. Îți umflă gleznele și îți încețoșează creierii.*

— A început să facă asta abia acum patru ani, dar a pus stăpânire pe viața ei destul de repede… Am cunoscut-o cu ani în urmă, când protestam împotriva unui teren de golf din rezervația naturală de la Cala d'Hort. Și apoi împotriva unui hotel…

— Care?

— Cel mai nou hotel Eighth Wonder, din Cala Llonga, cu fiica ei.

— A, da, am spus, amintindu-mi panoul de vizavi de casă. L-am văzut într-o reclamă.

— Era singurul lucru asupra căruia erau de acord. Mediul. Christina a fost întotdeauna foarte pasionată de natură. Chiar era o pădureancă. Dar apoi lucrurile s-au schimbat. *Ea* s-a schimbat.

— S-a schimbat în ce sens?

— Toată fața ei s-a schimbat. Era crispată tot timpul. Și se uita mereu în depărtare. M-am gândit, la început, că e vorba de o depresie. Dar apoi a început să prezică lucruri. Lucruri care au ajuns să se întâmple.

— Înțeleg.

— Insula asta are destul de mulți clarvăzători, parapsihologi și cititori în tarot, dar nici unul ca ea. De aceea și-a făcut dușmani. I s-a dus buhul. A ajuns să fie coadă la ea, de-aici și până acolo.

A arătat în depărtare, de-a lungul aleii înguste, de unde fusese taraba Christinei până la o altă tarabă, unde se vindeau clopoței de vânt și vase ciudate pentru inhalarea marijuanei.

— Ar fi putut prezice viitorul cuiva doar privindu-l în ochi. Mi-a spus că trebuie să zbor acasă ca să-l văd pe tatăl meu. Așa că m-am întors la Leipzig și am mai apucat o singură zi cu el înainte să moară. Nu exista nicio explicație rațională. Dar asta nu era singura problemă.

Era cam mult de înghițit. Am lăsat totul să se așeze în capul meu, ca un bagaj uitat, în timp ce priveam unul dintre tablourile ei. O stâncă uriașă, în ocean. Cea pe care o văzusem de sus. În imagine părea întunecată și înfricoșătoare.

— Es Vedrà, a spus ea lent.

— Da.

Mi-am amintit că Rosella pomenise despre asta.

— Frumoasă. Dar blestemată. Ei plănuiesc să o distrugă.

— Ei?

— Da. Plănuiesc să o dezvolte. Să construiască un complex. Să distrugă toată viața sălbatică. Și oamenii se împotrivesc.

Mi-a întins un fluturaș din grămada de pe masa ei. Foarte brut. Câteva cuvinte în spaniolă, pe o hârtie verde.

— E un protest. Împotriva celor care au permis să se întâmple asta. Joi. Întâlnirea e în față la Café Mar y Sol din Ibiza. Ar trebui să vii. Christina a ajutat la organizarea lui.

— Oh, asta e… păi, eu sunt… da, poate, am bâiguit.

Și mi-am amintit, de fapt, de ce venisem acolo.

— A mai fost vreo problemă? Cu Christina, vreau să spun.

Și am avut acel sentiment pe care îl am adesea cu matematica, atunci când răspunsul este acolo și știi că este acolo, este în creierul tău și ia formă, dar nu este pe deplin vizibil.

Încă o tură de respirație elaborată, lentă. A închis ochii, meditativ. M-am întrebat dacă nu cumva a adormit.

— Alberto Ribas… a spus la a treia expirație. Pe el ar trebui să-l întrebi.

— Deci crezi că el este responsabil de moartea ei?

— Ea și-a prezis moartea. Numai că nu știa cine avea s-o omoare. Poliția a vorbit cu Alberto și n-a luat nicio măsură împotriva lui. Dar…

Sabine s-a uitat la mine mult timp după acel *dar*. Apoi a zis-o:

— Cred că el e singurul care știe cu adevărat ce s-a întâmplat cu ea.

Am dat din cap. Am spus mulțumesc. Și, în timp ce mă îndepărtam, tot vedeam acel lănțișor pe fundul mării. Știam că n-am cum să părăsesc insula fără să vorbesc mai întâi cu Alberto Ribas. Așa că, atunci când m-am urcat în mașină, am tastat „Atlantis Scuba“ pe telefon. Dar, conform GPS-ului, nu exista un astfel de loc. Mi-a apărut o listă cu alte centre de scufundări. Divestar Ibiza. Centrul de scufundări OrcaSub Ibiza. Centro Buceo SCUBA. Anfibios Ibiza. Dar niciun Atlantis Scuba.

Așa că am tastat, în schimb, „Cala d'Hort“ și am început să conduc spre sud.

ȘARPELE ȘI CAPRA

O oră mai târziu eram pe plajă. O scurtă întindere de nisip aglomerată, în formă de arc. Era și un restaurant acolo. Un loc cu pește proaspăt și *paella*. Un mic magazin cu aspect rustic și acoperiș de paie, care vindea rochii de vară și costume de baie. Plaja în sine era plină de oameni și umbrele de soare și șezlonguri și câteva hidrobiciclete erau în larg (mi-am amintit cum mă certam pe una cu Karl, în Corfu, cu zeci de ani în urmă, în timp ce Daniel continua să plonjeze din spate).

Era o priveliște incredibilă spre Es Vedrà, insulița stâncoasă care se ridica din mare spectaculos, aproape vertical. Un perete înalt, calcaros, cu petice rare de verdeață. Cea din tabloul Sabinei. Cea care mă tulburase în avion. Cea despre care se presupunea că are proprietăți magnetice. M-am plimbat de-a lungul plajei, simțind o ușoară durere în șolduri. Era ca într-un cuptor. Purtam o fustă lungă și o bluză, ceea ce făcea din mine persoana cea mai îmbrăcată pe o raza de doi kilometri.

Am mers până când nisipul s-a transformat în pietricele. Am ajuns la cabanele de pe plajă. Aveau șipci de lemn în chip de uși și în majoritatea se aflau bărci sau plăci de surf. Câteva aveau panouri solare pe acoperișurile improvizate din tablă ondulată. Una avea rufe la uscat. Un copil stătea pe un acoperiș și citea. M-am întrebat pe care dintre ele o numește Alberto *acasă*. Am urcat niște trepte de piatră până la terasa unui restaurant și, mai departe, către o

parcare prăfuită. Era de cealaltă parte a plajei față de unde parcasem – mult mai sus pe drum –, dar eu am continuat să merg până la poteca roșie și copacii de dincolo de ea, mirosind pinii și ascultând ciripitul pulsatil al cicadelor. În cele din urmă, am găsit o baracă mică, cu un semn decolorat afară, pe care scria *Atlantis Scuba – Centro Buceo*. Era un cub de beton cu o ușă de lemn șubredă. Cel mai ușor de ratat centru de scufundări din lume.

Am ezitat. Am inspirat. Am expirat.

De anxietate, tot corpul îmi intrase în alertă, ca la începutul unui atac de panică. Era un sentiment cu care eram obișnuită. Sentimentul că existența mea e un fir delicat pe care un vânt brusc îl poate face să dispară.

Mi s-a făcut pielea ca de găină.

Am ciocănit. Am ascultat. Nu am auzit decât cicadele.

Ar fi fost un moment bun să fac cale întoarsă, să mă duc la mașină și să las totul baltă. Cine mă credeam? Harrison Ford? Era ridicol. Dar eram sigură că auzisem ceva. Ceva care acoperea zgomotul insectelor. Așa că am împins ușa.

În colibă nu am găsit absolut pe nimeni. Sau mai degrabă: niciun om. Aerul era fierbinte și apăsător. M-am uitat împrejur. Un birou, niște echipamente de scufundare, o mulțime de cutii vechi de carton pe rafturi, două scaune, un computer, un futon și un cearșaf, o pungă de rufe de la o spălătorie automată, un calendar cu delfini, un autocolant vechi pe care scria NU GOLFULUI! și un stâlp indicator din lemn care arată spre cer și pe care era scris *Alpha Centauri 4.367 años luz*.

Și o capră.

O capră adevărată, cu jumătatea din față neagră, iar jumătatea din spate albă, cu coarne mari și un miros puternic de mosc, care era deja prea mult pe căldura aia.

— Oh, bună! am spus surprinsă, dar liniștită.

Capra nu a răspuns. S-a întors să mănânce ovăz dintr-un castron.

Am observat pe birou o grămadă de fluturași. Erau aceiași pe care mi-i dăduse Sabine în piața hippy. Reclamă la protestul împotriva construirii pe Es Vedrà.

Mi-am amintit cuvintele taximetristului. „Începe cu A." Tipul bogat și spilcuit care o vizitase pe Christina. „A" era de la Alberto?

Apoi am auzit pași și un bărbat care mormăia ca pentru sine.

Bărbatul a intrat în colibă, în șlapi și pantalonii scurți de blugi, cu o barbă lungă, grizonantă. Acesta nu era omul despre care vorbise Pau. Bărbatul acesta era gol de la brâu în sus, dar părul de pe piept aproape că alcătuia, în sine, un articol de îmbrăcăminte. Pielea îi strălucea de la loțiunea de bronzat cu parfum de nucă de cocos. Mi-a luat o secundă să-mi confirm că e, într-adevăr, omul din fotografia de pe copertă. Am ezitat pentru că – și o s-o spun pe șleau – m-a descumpănit faptul că avea cu el un șarpe. Negru, cu pete galbene și semiîncolăcit în jurul brațului lui. Capul șarpelui era acum ridicat, cu ochii fixați asupra mea. Nu-mi era în mod deosebit frică de animalele de companie. Sau de orice alt animal. Dar combinația dintre capră, șarpe și un mascul uman hirsut, într-un spațiu atât de claustrofob, era cam mult.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat el într-o engleză cu accent, punctată de un chicotit. Arăți de parcă ai fi văzut un șarpe!

ALBERTO

Nu avea atât aspectul unui pirat, cât al unui naufragiat, cu părul neîngrijit, cu barba în toate direcțiile și cu ochii tineri, care străluceau ca un răsărit de soare printre ruine străvechi. Dar, dincolo de ochi, erau multe de suportat. Mi-a declanșat o senzație primară de silă, pe care n-o puteam ignora.

— Cred că n-am nimerit bine.

Nu știu de ce am spus asta. De frică, presupun.

— Bine-ai venit în club, frate… a spus el, părând aproape american pentru o clipă.

— Scuze?

A făcut un semn din cap către șarpe, care acum migra pe celălalt braț.

— Șerpii! Sunt cei mai buni tovarăși. Cele mai intelectuale reptile. Mintea lor e plină de ghicitori filozofice fascinante. Dar noi n-ar trebui să avem șerpi! Mii de ani Ibiza nu a avut niciun fel de șerpi.

— Aha!

Cu siguranță, credea că sunt acolo pentru o lecție de istorie.

— Vechii fenicieni s-au stabilit aici pentru că nu era nimic mortal pe insulă. Fără animale periculoase. Fără plante periculoase. Era o insulă binecuvântată. Nici acum douăzeci de ani nu erau șerpi. Și acum? Șerpi, șerpi, șerpi. Nu e bine. Nu e bine deloc… Vezi, unii nu fac niciun rău. Nu au *veneno*…

— Venin?

— Exact, a arătat el spre mine, de parcă tocmai aș fi spart codul Enigma.

Vorbea engleza mai fluent decât mine, dar îi plăcea să-și orneze cât mai mult frazele cu frânturi de spaniolă, pentru a-mi reaminti unde mă aflu.

— Dar ei afectează echilibrul vieții. Distrug șopârlele. Erau șopârle peste tot. Mai *avem* și acum, dar sunt pe cale de dispariție din cauza ăstuia și a prietenilor lui.

Capra înfulecase tot ovăzul și ieșea încet pe ușă.

— *Hasta luego*, Nostradamus, a spus Alberto adresând caprei un gest vesel de rămas-bun. Nu fi așa, a continuat el, de parcă s-ar fi așteptat ca animalul să-i spună și el „la revedere".

Apoi s-a uitat spre mine.

— E un suflet mizantropic. Chestiune frecventă la capre. Dar se întoarce la cină. Întotdeauna se întoarce.

— Cred că n-am nimerit bine, am repetat eu.

Nu voiam decât să plec. Sau să nu fi ajuns acolo niciodată.

M-a privit. Ochii lui aveau o forță în ei.

— Nu. Ai nimerit chiar foarte bine. De-asta și trebuie să termin povestea despre șopârle. Acum mor. Pretutindeni. Oamenii nu înțeleg cât de importante sunt. Mai ales nenorociții de pe dealuri.

Era ceva violent în modul în care a spus-o. Un om cu resentimente clare. Cuvintele Sabinei mi-au răsunat în minte. *Cred că e singurul care știe ce s-a întâmplat cu ea…*

— Oamenii cu grădini elegante și măslini. Milionarii și miliardarii cu covorașele lor de yoga și piscinele lor infinite. Ție pot să-ți spun asta, pentru că sigur nu ești vreo bogătașă.

Tipul nu-mi plăcuse nici înainte de această sentință, dar cu ea a pus capac.

— Asta e clar, am spus. Acum, dacă nu te superi, aș putea să…

Dar ceva mi-a distras atenția. Am observat că, în timp ce vorbea, degetul lui masa zona de sub gâtul șarpelui, iar reptila părea să-și încetinească mișcările.

— Ăștia sunt șerpi de la Montpellier. Ajung aici odată cu copacii importați, în… scorburi… ăăă… Își depun acolo ouăle… Ouăle lor sunt în copaci… Și, odată ajunși aici, se înmulțesc în prostie. Și tot sistemul ecologic e futut. Futut de-a binelea, ca un delfin. Delfinilor le place foarte mult să se fută. Delfinii sunt construiți pentru plăcere. Sunt mașinării de plăcere.

Am crezut că încearcă să mă șocheze. Așa că, în ciuda anxietății din acel moment, mi-am păstrat fața nemișcată și dârză, ca o statuie de pe Insula Paștelui, fără să-i arăt nici măcar o licărire de pudibonderie, la care probabil se aștepta.

— Așa că există vânători de șerpi care le zdrobesc capul cu pietre. Dar lui nu pot să-i fac una ca asta. Uită-te la el. Mintea îi e plină de întrebări. Nu le poți auzi, dar, crede-mă, e un șarpe foarte curios. Presupun, pentru că e un venetic, ca tine. Se află într-un loc în care nu ar trebui să fie… Nu-ți face griji, șarpe. Totul e în regulă… Așa că o să-l adorm un pic. Uite, tipul doarme. Ochii îi rămân deschiși pentru că e șarpe. Dar uită-te.

Șarpele a alunecat de pe brațul lui, în timp ce el îl ținea. S-a dus la birou și a deschis un sertar, unde apoi a închis șarpele.

— O să-l sun pe prietenul meu. Lucrează la pază într-un club de noapte. Fetița lui îi ține pe post de animale de companie.

Nu eram expertă în arta conversației, dar până și eu îmi dădeam seama că aceasta e una anormală.

— Șarpele e în regulă?

— *Sí, sí.* E o tehnică pe care am învățat-o de la un general argentinian.

S-a apropiat și mi-a întins mâna, pe care i-am strâns-o ezitant. Vorbea engleza cu un accent pe jumătate spaniol și pe jumătate american, probabil de pe vremea când predase la Universitatea din California.

— Alberto Ribas, a spus el. Prieten al animalelor și al mării.

— Eu sunt Grace. Prietena unei persoane care a murit în circumstanțe misterioase. Încerc să aflu ce s-a întâmplat cu ea.

— Bine ai venit în biroul meu!

A făcut un semn către futon.

— Și în casa mea.

— Locuiești aici?

— Da, da. De ce nu? Am și alte variante. Fiica mea are o casă drăguță în nordul insulei și ar vrea să stau cu ea, dar mie îmi place aici. Mă scol. Mă scald în mare și mă usuc la soare. Ce ar putea fi mai bine de-atât?

— Instalațiile de apă și canal? am sugerat eu.

M-a ignorat.

— Te rog, am încercat din nou. Aș vrea să aflu ce s-a întâmplat cu prietena mea.

— Ai spus că te cheamă Grace? Ca pe Grace Kelly?

Era frustrant felul în care putea să tergiverseze conversația, ducând-o departe de locul în care voiam eu să ajungă, dar i-am făcut pe plac.

— Mamei mele îi plăcea mult. M-am născut în anul în care a ieșit *La amiază*.

Toate acestea erau adevărate. Dar nici pe departe nu erau lucrurile pe care venisem să le discut acolo cu el.

— Știai că și-a petrecut luna de miere în Ibiza?

— Nu. Și nu cred că…

— Ei bine, așa a fost. Caut-o. Oamenii cred că vedetele abia au început să vină pe insulă. Dar au venit dintotdeauna. Errol Flynn a venit aici cu iahtul lui. Laurence Olivier. Elizabeth Taylor. Asta înainte să avem aeroport. Mai târziu, Joni Mitchell a venit pentru inspirație. În tinerețe, Cormac McCarthy a venit să scrie, pe vremea când era hipiot. Bob Marley a venit să danseze. L-am întâlnit. A fost un erou.

Am încercat să-i ghicesc vârsta. Barba și bronzul de mahon mi-au îngreunat demersul. Ar fi putut avea între șaizeci și optzeci de ani. Totuși, în ciuda uzurii corpului, avea în el un soi de tinerețe. Era un om care nu învățase niciodată să fie adult.

— Ascultă, i-am spus surprinzător de tăios pentru cât eram de emoționată, am venit să întreb despre o veche prietenă de-a mea.

M-a ignorat complet. Poate că nici nu auzise. Ba nu. Auzise. Însă a continuat să vorbească, nu chiar *cu mine*, ci *peste mine*, parcă unei mulțimi imaginare, dar adulatoare, înghesuite cumva în baracă. Poate unui amfiteatru plin cu studenți căzuți în admirație, într-un univers în care încă avea o carieră.

— Vezi tu, asta nu e o insulă normală. Știu că oamenii spun asta tot timpul, dar știu și că e adevărat. Insula asta nu e normală. E ceva special aici. Oriunde te-ai uita, dacă știi ce cauți. Ia, de exemplu, capra…

Am încercat să-l întrerup. Era ca și cum ai umple golul dintr-o secvență numerică deja completă.

— L-am botezat după Nostradamus, pentru că marele francez a prezis inițial că Ibiza o să fie ultimul refugiu al vieții pe Pământ. Știai?

M-am uitat în jos, la castronul gol de ovăz, încercând să-mi imaginez ce legătură au toate astea cu Christina, cu scufundările sau cu orice altceva.

— Sunt capre și pe Es Vedrà. Mereu vor să scape de ele. Spun că sunt „*malos para el hábitat*“! Oamenii! Să spui că o capră e dăunătoare pentru habitat! Imaginează-ți! Niște nenorociți, nu?

Apoi a scos un sunet ciudat. Ca un lup care urlă. Dumnezeu știe de ce.

M-am simțit puțin speriată, recunosc. Omul nu era doar nebun, ci și masiv. Masiv, sălbatic și păros. Iar pentru vârsta lui – oricare ar fi fost –, probabil, destul de în formă. Chiar și cu picioarele mele reparate, tot n-aș fi putut să-l las în urmă. Așa că rămâneam blocată într-o baracă pustie, la o distanță destul de mare de plajă și chiar de parcare. Orice țipăt ar fi fost înecat de neîncetatul strigăt de împerechere al cicadelor.

— A fost iarba de mare, nu-i așa? m-a întrebat.

Nu mai avea ochi de copil, ci de om foarte bătrân. Avea o anumită forță în privire. Am simțit că mă poate doborî din picioare.

— Scuze?

— Imaginea cu iarba de mare. Asta te-a adus aici.

Și eu habar n-aveam ce să spun.

MÂINE LA MIEZUL NOPȚII

Am revăzut în minte fotografia de pe site. Cea cu lănțișorul și Sfântul Cristofor. Și am avut un sentiment ciudat. Ca atunci când ai lăsat o ușă sau o poartă deschisă. Dar ușa sau poarta eram eu.

— A fost unul dintre lucruri.

— Trebuie s-o vezi, a spus el brusc, cu vocea coborâtă și serioasă. O să-ți schimbe viața.

— Ce te face să crezi că vreau să-mi schimb viața?

Vocea m-a trădat și a devenit spartă.

El a zâmbit, cu strungăreața ca o mică peșteră în mijlocul calcarului. Avea înfățișarea cuiva pe cale să etaleze o chintă roială.

— De ce altceva te-ai fi mutat în Ibiza și ai fi locuit într-o casă oribilă, aflată pe un drum aglomerat, dăruită de o femeie aproape străină, dacă nu ai fi vrut să-ți schimbi viața?

De data asta n-am mai avut nicio ezitare. Mi-am ascuns toată surprinderea de pe față. Probabil că știa despre toate astea de la Christina. Era explicația rațională.

— De curiozitate, am spus.

— Aha, a zâmbit el. *La curiosidad mató al gato*. Știi expresia? O aveți și în engleză. Curiozitatea a omorât pisica.

— Nu sunt o pisică.

Asta l-a făcut să râdă. Un râs din tot sufletul. Râsul unui pirat. Un râs prea puternic pentru motivul care îl declanșase. Doi plus doi dând șapte sute.

Și apoi mi-a ținut o altă prelegere pe care nu o cerusem.

— Iggy Pop cântă despre asta într-o melodie. Am pus-o o dată aici. La Amnesia. Știi, clubul de noapte. În 1980, când acolo era încă o fermă și noi încă dansam pe orice ritm…

Nu-mi pot imagina de ce ar fi putut crede că vreau să știu atât de multe despre el. Am așteptat șansa de a vorbi, ca un câine ascultător care își așteaptă cina.

— Ai o minte deschisă?

M-a fixat cu un zâmbet.

Nu mi-a plăcut privirea lui. Pentru o clipă mi-am dorit să fiu ascunsă în sertar, cu șarpele.

— Am fost profesoară de matematică, am spus eu, deja frustrată. Am o minte căreia îi place să rezolve lucruri. Și chiar vreau să știu ce s-a întâmplat cu prietena mea, Christina van der Berg. Vreau să știu cum a murit. Și cred că tu ai putea avea niște răspunsuri.

Numele complet l-a lovit. A părut să tresară. Tristețea i s-a așternut pe față ca un nor. A dat din cap. A așteptat puțin.

— Știa că o să moară. Știa că o să fie ucisă. Așa că a făcut ceva în privința asta.

— Ce vrei să spui? Ce-a făcut?

— Nu eram aici. Eram la Madrid cu fiică-mea, Marta. Mergea la o conferință de astrofizică și eu am însoțit-o.

Nu știu de ce, dar am fost surprinsă să aflu că are o fiică și că participă, împreună cu ea, la conferințe. A fost ca și cum aș fi văzut o acuarelă pictată de un urangutan. Părea cumva dincolo de limitele pe care i le atribuisem eu.

— Marta și Christina erau prietene bune. Mă rog, au lucrat împreună la niște chestii. Fiica mea nu e doar astrofiziciană, ci și ecologistă. Sunt un *papá* foarte mândru.

A luat un fluturaș de pe birou.

— Organizează un protest. Joi. Împotriva construcțiilor pe care le plănuiesc ăștia pe Es Vedrà.

Am dat din cap.

— Am auzit despre asta. Pare o cauză foarte nobilă. Dar eu sunt aici pentru a afla mai multe despre Christina.

— Christina era un scafandru foarte priceput. Uneori ieșea singură. Poliția știe toate astea. Iar acum știi și tu.

— Asta e tot ce știi?

— Nu. Știu multe lucruri pe care tu nu le știi. Lucruri care te-ar ajuta să înțelegi.

— Ce fel de lucruri?

M-a fixat un moment. Cântărea ceva în privința mea. M-am simțit sub lupă. Îmi studia chipul de parcă ar fi avut un indiciu despre ceva important.

— Da, a spus el. Ești gata să vezi adevărul. Ți se citește pe față, acum…

— Ce anume?

— Potențialul pe care îl ai.

A arătat cu degetul spre mine. Nu mai simțisem niciodată așa o dorință de a rupe degetul cuiva. Cred că mă ajunsese căldura.

— A avut dreptate în privința ta. O să fii grozavă.

Apoi am izbucnit un pic.

— Poți să nu mă mai tratezi de sus și să nu mai vorbești în dodii, ci ca o ființă umană normală?

— Vorbesc în dodii. Interesantă formulare, nu?

— Da, ca și *hai să n-o mai lungim*. Pe asta o știai?

— Ascultă. Dacă vrei să rămâi o ființă umană normală, ar trebui să pleci chiar acum. Pentru că asta n-o să fie o experiență normală…

— Ce anume?

— Mâine e o noapte fără lună, a spus el.

Ce legătură are asta cu restul lucrurilor? m-am întrebat.

A zâmbit de parcă ar fi știut exact la ce mă gândesc. A arătat în spate.

— În ocean, mâine-noapte, de-aici și până la Formentera, ai șansa să afli ce s-a întâmplat cu prietena ta. Te duc eu. Ai mai făcut vreodată scufundări?

— Nu. Și dacă tu crezi că o să mă sui în aceeași barcă cu tine, în toiul nopții, te înșeli amarnic.

Din nou părea să ignore ce-i spuneam.

— Știi să înoți?

— Da.

— Atunci, poți să te scufunzi, frate. Scufundarea înseamnă doar înot. Dar la adâncime. Și mai sunt câteva lucruri. Dar pot să ți le explic. Ne întâlnim pe plajă, la miezul nopții.

— Am șaptezeci și doi de ani. Nu stau până la miezul nopții. Și nu fac scufundări.

— Aiurea. Aici ești la Ibiza. Unde nimeni nu e prea bătrân pentru nimic. E un nonagenar care dansează la Pacha în fiecare noapte.

— Fascinant, am răspuns.

Sarcasmul este ticul meu nervos.

S-a îndreptat către ușă. Am simțit un fel de atracție magnetică. Voiam răspunsuri, iar el știa asta.

— Unde te duci?

S-a oprit în ușă. S-a întors cu un zâmbet. Dinții lui, chiar și fără strungăreață, tot ar fi fost remarcabili. Înclinați și distanțați ca niște pietre funerare

neuniforme. Era un nebun? Era un criminal? Poate un chip să-ți spună ceva? Era mai bine să-l urmez sau să stau într-o colibă umedă, fără răspunsuri și cu un șarpe adevărat? Mă gândeam la fiecare lucru de rău augur pe care îl auzisem despre el, de la Sabine și de la Rosella. Și de la ofițerul din Guardia Civil, ale cărui cuvinte mi le-am amintit cu claritate.

Vă rog să stați departe de domnul Ribas…

— Vreau doar să știu ce s-a întâmplat cu prietena mea.

— Și o să afli, a spus el domol. Îți promit. Dar unele lucruri nu pot fi spuse. Trebuie arătate. Mâine. La miezul nopții.

Mâine.

La miezul nopții.

Și apoi dus a fost. Iar eu am expirat parcă prima dată în ultimele douăzeci de minute.

SINGURĂTATEA FĂRĂ SCĂPARE A LUI GRACE WINTERS

Cam o jumătate de oră a durat drumul cu mașina înapoi, în mare parte pe drumuri accidentate.

Mă simțeam obosită și îngrijorată, iar gleznele mi se făcuseră cât mingile de volei. Îmi imaginam că tot acest stres și căldura nu sunt recomandabile atât de curând după o operație la vene.

Îmi doream să fi fost Karl cu mine. I-ar fi plăcut Ibiza. I-ar fi plăcut bătrânii hipioți și era mai rezistent la căldură decât mine. Găsea întotdeauna o scuză pentru a-și dezgoli picioarele la soare. Credea că purtarea pantalonilor scurți îl face cu câteva grade mai fericit. Fusese unul dintre acei britanici incurabili care grădinăresc în șort de plajă în aprilie. Mi l-am imaginat în seră, îngrijindu-și roșiile, cu fața stacojie ca a unuia care suferă de hipertensiune. Dar zâmbind. Mereu zâmbind. Un zâmbet blând, șters, care era expresia lui obișnuită. Nu indica neapărat fericirea, ci mai degrabă stoicismul. Aceasta era, de fapt, întreaga lui filozofie. Zâmbește prin orice-ai trece. Zâmbește prin doliu, durere și pierdere. Un zâmbet care era, cred, pentru Daniel. De parcă simțea că Daniel se uită la el și nu voia să-l supărăm sau să-l facem să se simtă stânjenit sau vinovat pentru durerea noastră.

A fost trist să mă gândesc la Karl și la Daniel. Băieții mei. Dar era și mângâiere în tristețe. Este greu de explicat și nu știu dacă simți același lucru în legătură cu mama ta, dar uneori *mă complăceam* în tristețe. Mă duceam către ea. Doliul părea singura modalitate de a rămâne aproape de ei. Așa că mintea mi se îndrepta către gândurile triste și dulci-amărui – chiar și către o plimbare prin pădure cu ei amândoi, în urmă cu treizeci și șase de ani, la cules de păpădii și piciorul-cocoșului – pentru a avea un soi de companie.

Am trecut pe lângă pista de go-kart. Era un loc ciudat pentru așa ceva, acolo, în mijlocul pustietății. Dar părea foarte populară. Erau atât de multe Ibize, mi-am dat seama. Era Ibiza vacanțelor de familie, cu go-kart și călărie. Ibiza petrecerilor. Ibiza hippy. Ibiza hotelurilor cu *spa*. Ibiza scufundărilor și a plajelor. Era Ibiza scumpă, a iahturilor și a stelelor Michelin. A lui Leonardo DiCaprio. A traseelor prin natură și a privitului la stele. Ibiza tradițională, cu dansuri populare și sate, și festivaluri, și biserici, și vechi obiceiuri. Și-apoi, bineînțeles, mai era și Ibiza locală, trăită și contemporană, pe care o zărisem în supermarketuri și în cafenele și printre cei care-și plimbau câinii pe marginea drumului. Părea să existe câte o Ibiza pentru toată lumea, cu excepția văduvelor singure și îndurerate.

Un șir de turiști stăteau la coadă la karturi. Familii și grupuri de bărbați tineri. Și lui Karl i-ar fi plăcut. La fel și lui Daniel. M-am gândit la toți acei oameni care râdeau, cuprinși de dispoziția de vacanță. Părea totul atât de fragil. Într-o asemenea stare de spirit e greu să vezi vreo persoană vie și să nu-ți imaginezi

golul pe care l-ar lăsa în urmă dacă ar dispărea. Să vezi în fiecare om de pe pământ durerea viitoare a cuiva.

Și apoi am ajuns. La casa care nu era încă acasă. O casă care încă nu simțeam că îmi aparține. Am deschis ușa și am intrat și mi-am pregătit o cină frugală, în mica bucătărie maronie. Am băut niște suc de portocale și am mâncat pâine, brânză și roșii și totul a fost foarte bun, dar nu puteam să le simt pe deplin gustul. Simțurile mele erau și mai amorțite ca de obicei. Așa că până și sucul proaspăt a trecut aproape neobservat.

M-am uitat la inelul de logodnă de pe mâna mea. La rubinul montat în el, cel de-al doilea inel cu care Karl mă ceruse în căsătorie. Primul fusese un smarald.

E ciudat cum, la vârsta mea, vederea unui lucru stârnește, întotdeauna, o amintire despre ceva întâmplat înainte de el. Nu există prezent pur în această carte a vieții. Poți oricând să vezi cuvintele de pe pagina anterioară, umbrele lor de cerneală întunecând sau măcar încețoșând ceea ce stă în fața ta.

Cu câțiva ani înainte mă tăiasem la degetul inelar în timp ce tocam o ceapă. Sângerarea nu se oprise singură, așa că trebuise să merg la spital să-mi cauterizeze rana. Mi-au ars vasele de sânge pentru a opri sângerarea. Și acum nu simțeam nimic în vârful degetului. Aveam impresia că așa se întâmplase și cu mine: durerea, vinovăția și viața mă cauterizaseră și nu mai era nimic nou de experimentat. Doar o rană la care să te uiți și să continui să o palpezi, în nădejdea că vei găsi o fărâmă de simțire.

Era o seară fragilă, șovăitoare, cu lumină încă afară, dar întuneric și umezeală în casă. Am pornit

televizorul și m-am uitat la un chat-show spaniol fără să înțeleg o boabă. Am stat acolo. Privind la televizor, apoi la cărțile Christinei și la teancul ei de viniluri vechi, apoi la pozele de pe perete. Am văzut chipul zâmbitor, cu strungăreață, al lui Alberto holbându-se la mine din fotografii.

— Ce vrei? i-am întrebat imaginea.

Nu am primit niciun răspuns.

Timpul zbura. Am oprit televizorul. Am ascultat zgomotul sporadic al traficului.

Era târziu. M-am întins în pat, cu dureri articulare, cu urechile țiuind și cu sufletul greu. Nu puteam dormi.

Mă simțeam la capăt de linie. Ca și cum, dacă aș fi murit liniștită în noaptea aceea, ar fi fost în regulă. Mă gândisem, prostește, că venirea la Ibiza avea să zguduie cumva lucrurile, să șteargă pânzele de păianjen, să mai reducă din apăsarea mentală. Mă gândeam, în esență, la ceea ce toți vrem să credem atunci când ne suim într-un avion: că sunt pe cale să evadez.

Dar nu.

Problema cu schimbarea de peisaj este că, dacă ajungi acolo și descoperi că te simți la fel, atunci, ești cu adevărat în capcană. Și asta a fost concluzia mea. Problema nu fuseseră Lincolnul sau bungaloul sau situația mea. Problema eram eu. Nu exista scăpare din durere și din singurătate. Atâta timp cât rămâneam în același corp îmbătrânit, cu aceleași amintiri coagulate, eram propria mea condamnare pe viață.

Nu aveam să aflu ce se întâmplase cu Christina. Doar mă făceam de râs, cu un plus de umiditate. Am simțit cum se ivesc lacrimile. Un soi de progres.

Ce caut eu aici?

Și, mai devreme decât mi-am imaginat, aveam să primesc un răspuns.

RADIOURI STRICATE

Acum, eu am o teorie despre viață și o să mă dau mare împărtășindu-ți-o aici. E o teorie veche, dar despre care am descoperit recent că este adevărată.

Culmea disperării este, adesea, esența adevărului.

Când lucrurile sunt greșite, trebuie să ajungem, întâi, la fundul gropii ca să se întâmple schimbarea. Uneori trebuie să ne simțim în capcană pentru a putea găsi o cale de ieșire. Nu ne întâlnim pe noi înșine în lumină și aer. Nu înțelegem radioul când se aude cântecul. Uneori este nevoie să spargem lucrurile, pentru a vedea cum sunt făcute.

Și aceste prime zile petrecute la Ibiza au adus la suprafață tot ceea ce reușisem să suprim până în acel moment. Durerea, disperarea, singurătatea. M-am văzut prăbușindu-mă. Eram deschisă ca un radio stricat. Față în față cu propriile-mi bobine, circuite și tranzistoare defecte. Cu toate defectele și inconsecvențele. Și poate că despre asta era vorba. Poate pentru că zăceam acolo, zdrobită, paradoxal, amorțită și îndurerată simultan, dintr-odată s-a întâmplat. Poate că, atunci când țipi în tăcere, ajutorul sosește tot în tăcere. Poate că universul asculta. Poate că semnalul a fost recepționat.

Nu știu.

Dar ceva s-a întâmplat, cu siguranță.

Iar momentul a fost impecabil ales.

STRĂLUCIRE

Era trecut bine de ora unu când mi-a atras atenția o licărire blândă care intra prin ușă. Pesemne că lăsasem o lumină aprinsă undeva. Dar era un pic ciudat, pentru că eram destul de sigură că până atunci fusese întuneric peste tot. M-am speriat o clipă. Frica a răzbătut prin amorțeală. Un memento al faptului că eram în viață. *Dacă intrase cineva? Dacă era Alberto?*

Am alungat gândurile stupide și m-am ridicat din pat, îndreptându-mă spre lumină. Și am găsit repede sursa. Borcanul de măsline de lângă ușa din față, care lumina fotografiile de pe perete. Apa strălucea ca o torță, iar vectorul luminii era îndreptat în sus, formând un con în aer. Nu puteam să mă uit direct în borcan fără să-mi lăcrimeze ochii, așa că mi-am îndreptat privirea către fasciculul de lumină. Părea diferit, să zicem, de cel al unei lanterne. Părea să aibă o viață proprie. Mici fluctuații, schimbări și mișcări. Mă simțeam de parcă eram martoră la ceva care, deși nu puteam înțelege, era acolo pentru a fi înțeles. Are vreun sens ce zic? Era ca un fel de mesaj. Iar eu, un copil hipnotizat de buzele în mișcare ale unui părinte.

„Ce naiba se întâmplă?“, îmi amintesc că m-am întrebat.

În cele din urmă, lumina s-a stins. Și m-am întors în pat. Ciudat, mă simțeam mai liniștită.

De asemenea, eram sigură de un lucru. Știam că, împotriva oricărei precauții, a doua zi la miezul nopții voi fi pe plaja de la Cala d'Hort, așteptând un răspuns.

O BARCĂ NUMITĂ *NO*

Era o barcă pentru scufundări, veche, din lemn, beteagă și care mai și scârțâia, cu un motor rahitic care se oprea și pornea ca un câine care mârâie la o veveriță jucăușă. Chiar și în întunericul adânc, neluminat de lună, era clar că vopseaua se scorojea, încât doar ultimele două litere ale numelui – *Neptuno* – mai erau vizibile. Dacă aș fi fost genul care crede în semne trimise de univers, o barcă numită „nu" ar fi fost un motiv în plus pentru a nu urca în ea. Dar iată-mă.

Marea era calmă. Apa lovea ușor carena bărcii, cu un sunet molcom și ciudat de deconcertant, de parcă întreaga Mediterană s-ar fi liniștit, așteptând să se întâmple ceva. Luminile străluceau pe insula pe care tocmai o lăsaserăm în urmă, iar una sau două pâlpâiau pe cealaltă insulă, Formentera, care se întindea la orizont.

Alberto stătea la cârmă – cu privirea neclintită spre mare, ca un corsar hotărât –, în timp ce eu mă dezbrăcam, rămânând în costumul de baie *tie-dye* pe care îl cumpărasem din piața hippy. Lumina chioară a felinarului dădea pielii o nuanță albastră-verzuie și, chiar dacă el era cu spatele la mine, tot mă simțeam jenată de carnea mea îmbătrânită, expusă acolo, chiar și cu picioarele mele cele noi și ceva mai netede și un Alberto care nu era nici el vreun Adonis. Cred că, de fapt, acesta a fost unul dintre primele lucruri care m-au deranjat la Alberto. Cât de confortabil se simțea în pielea lui. Felul în care se arăta lumii.

Burta, părul de pe corp, cămașa descheiată, pantalonii ăia scurți, ridicoli, de blugi. Nu știu dacă nu-i păsa nici cât negru sub unghie pentru că era bărbat sau pentru că așa era el. În timp ce mie, dimpotrivă, îmi păsa mult prea mult. Neliniștea ce mocnea în mine cu privire la existența mea își găsise întotdeauna ținta în aspectul meu fizic. Toată viața detestasem cum arăt în prezent, pentru ca apoi, retrospectiv, să apreciez. Fără îndoială, avea să existe, în viitor, o Grace nonagenară care să se întrebe de ce nu-i plăcuse cum arăta la șaptezeci și doi de ani. Dacă am putea avea întotdeauna cu noi perspectiva viitorului, în timp ce ne trăim prezentul!

Desigur, în fiecare moment suntem mai bătrâni ca oricând, dar suntem și mai tineri decât vom mai fi vreodată. Nu mi-a plăcut niciodată prea mult corpul meu și, cu toate că-mi fuseseră îndepărtate venele cele mai umflate, tot mă simțeam destul de jenată. A fi englez – în special forma condensată cunoscută sub numele de englez din East Midlands – presupunea a fi crescut cu jena de sine ca virtute. Dar era și din cauză că eram bătrână, femeie, așa cum fusesem condiționată să fiu. E atât de ridicol, nu? Modul în care ne judecăm corpurile. În care, pe măsură ce îmbătrânim și devenim din ce în ce mai puțin vizibili, ne agățăm cu putere de acea jenă. În care blestemăm ceea ce ne-a ținut în viață în tot acest timp. Mă îndoiesc că unei vrăbii îi repugnă aripile sale, chiar și atunci când penele îi sunt uscate și obosite.

Deseori mi-am dorit să fiu o pasăre. O mierlă albastră. Ca aceea pe care mi-o desenase Daniel cu zeci de ani în urmă. Dar iată-mă acolo, mai umană ca niciodată. Iar gândul că Alberto – deja îmbrăcat în costumul de neopren – ar fi putut în orice

moment să se întoarcă și să mă vadă m-a făcut să mă strecor stângaci și cu o mai mare rapiditate într-al meu.

Apropo, să-ți pui un costum de neopren este una dintre marile provocări ale vieții. Este nevoie de puterea unui taur și de membrele unui contorsionist. Dacă aceste costume ar fi existat în timpurile străvechi, Hercule ar trebuit să îmbrace unul ca parte a celor douăsprezece munci. Până la urmă, când eram deja destul de acoperită, a trebuit să-l rog pe Alberto să mă ajute puțin.

— *Sí, sí*, desigur… *por supuesto*…

Apoi a oprit motorul, mi-a prins un cilindru de aer în spate și mi-a explicat despre celelalte piese din echipament, inclusiv despre lanternele fixate pe frunte. Pentru câteva clipe, a părut un instructor de scufundări destul de normal. Mi-a vorbit despre regulatorul prin care urma să respir. Despre un alt dispozitiv – un fel de vestă – care urma să-mi controleze flotabilitatea sub apă, astfel încât să nu fiu nevoită să dau din picioare tot timpul. Despre centura ponderală. Despre mască, spunând că e foarte importantă, pentru că trebuia să țin ochii cât mai deschiși. Și despre aripioare. Nu știam dacă să mă simt ridicolă sau îngrozită, așa că am decis să mă simt în ambele feluri. Apoi el s-a întors la cârmă și am mers mai departe în larg.

Habar n-aveam ce caut acolo. Da, îmi doream cu disperare să aflu ce se întâmplase cu Christina, dar cred că mai exista un motiv pentru care mă aflam în acea barcă, iar acesta, cu siguranță, nu ținea de carisma animalică a lui Alberto. Poate că, la un anumit nivel, în subconștient, îmi doream cumva să mor. Sau să se întâmple ceva rău. Poate că, după ce

am descoperit că nu pot simți absolut nimic în fața unei insule atât de frumoase, mi-am dat seama că nu am nimic de pierdut.

Sau poate, doar poate, a fost și invers. Poate simțeam că trebuie să sparg tiparul. Și că, făcând acest lucru, aveam să ies din purgatoriul în care mă aflam. Să mor. Sau să găsesc o modalitate de a trăi cu adevărat. Adică poate mă chema ceva. Christina. Sau altceva. Ceva legat de apa stranie și strălucitoare din borcanul de măsline.

— Oamenii spun că putea să vadă viitorul, am spus la un moment dat, când zgomotul motorului s-a mai domolit.

— Putea, a spus Alberto uitându-se la întunecatul contur al Formenterei, aflată dinaintea noastră. A văzut că viața îi e în pericol. Dar nu știu cine o punea în pericol. Cine voia s-o omoare. Și nici ea nu știa.

— Oamenii nu pot vedea viitorul.

— Ba bine că nu. Și o fac tot timpul. Meteorologii, economiștii… Mă rog, încearcă și ei.

A râs. I se părea că fusese amuzant. Că acesta e momentul potrivit pentru o glumă de doi bani, chiar după ce vorbisem despre moartea Christinei. Avea o admirație de sine de-a dreptul deșănțată.

— Știi exact ce vreau să zic. Ești om de știință. Cu siguranță, realizezi că spui prostii. Clarviziunea este o iluzie, un truc de magie, nu există nicio dovadă care să o susțină, am spus.

— Există multe lucruri pe care oamenii le-au crezut ireale și care s-au dovedit a fi chiar foarte reale. Până aproape de sfârșitul secolului al XIX-lea, toți biologii marini de pe Pământ erau convinși că viața nu poate exista la mai mult de cinci sute de

metri sub nivelul mării. Apoi au descoperit că există și cu mult mai jos de atât și au avut un șoc. Unul *uriaș*.

— Asta e altceva.

— Oare? Orice lucru pare obișnuit după ce trecerea timpului l-a îmblânzit. Dar la acel moment a fost ca și cum ar fi găsit dovezi ale vieții extraterestre. Nu suntem niciodată la sfârșitul istoriei. Și nu suntem la sfârșitul științei.

— Crezi în viața extraterestră, nu-i așa? Ai scris o carte despre asta.

— Da. Îți poți imagina cum ar fi să crezi în existența Pământului, dacă n-ai fi fost niciodată aici? Îți poți imagina cum ar fi să crezi în existența elefantului, a țestoasei, a peștelui clovn, a rechinului-zebră? Ar fi o nebunie, o nebunie.

— Încerc să cred în realitatea cunoscută, am spus eu.

— Și cum rămâne cu apa de mare care strălucește, cea din borcanul de măsline?

Am înghețat. Eram sigură că nu-i spusesem despre asta. S-a scotocit în buzunar și a scos o sticlă miniaturală de rom. Numai că înăuntru nu era rom. Era apă de mare, apă de mare care scânteia foarte slab.

— O port cu mine peste tot. De când m-am lăsat de băut. Îmi place s-o am aproape.

— *O* porți? Ce este?

— Ceva ce o să înțelegi foarte curând. Realitatea e doar o iluzie. Una foarte persistentă. Cred că asta a spus și Einstein. Uneori, iluzia e realitatea pe care încă nu o înțelegem.

— Dacă putea vedea viitorul, atunci de ce a murit?

El s-a încruntat, zâmbind.

— Cine a spus că a murit?

— Toată lumea, am răspuns. De asta sunt eu aici. A murit.

— N-a murit. Doar a văzut că urmează să moară. Știa că, dacă rămâne, cineva o să-i facă rău. Doar a plecat.

— Unde?

— Sunt pe cale să-ți arăt.

Habar n-aveam ce să spun.

— Am șaptezeci și doi de ani. N-ar trebui să fac un control medical înainte?

— Ești sănătoasă?

— Nu tocmai.

N-aveam niciun chef să-i dau lista completă. Venele problematice, șoldul care mă durea, gleznele umflate, tinitusul, osteoartrita, tensiunea arterială neregulată, depresia ocazională, anhedonia… *Audiobook*-ul *Război și pace* ar fi fost mai scurt.

— Bine, atunci. E perfect.

— Perfect? Pentru ce?

Ca să pui moartea mea pe seama unor cauze naturale?

— O să vezi, a spus el.

Ceea ce nu era tocmai liniștitor.

NOLLETIA CHRYSOCOMOIDES

M-am așezat pe banca montată pe punte și am așteptat.

Motorul se defectase, iar Alberto se dusese la pupă, înjurând întruna în spaniolă până îl făcuse din nou să funcționeze.

Apoi ne-am îndreptat spre sud, pe lângă Es Vedrà. Era o priveliște destul de intimidantă, de aproape și pe întuneric. Stânca părea să nu se mai termine, contopindu-se cu noaptea. Marginile ei erau zdrențuite de vegetație. Era greu de imaginat că poate trăi cineva acolo. Nici măcar caprele. Mi s-a părut că are o dimensiune destul de convenabilă stânca aceea. Se putea face orice în spatele ei, pe nevăzute. Nervii mă cam lăsau.

Am exersat, punând una dintre piese la gură și respirând prin ea.

A fost o ușurare când am auzit bâzâitul telefonului. Am scotocit prin grămada mea de haine ca să descopăr că am un mesaj pe WhatsApp de la Sophie, sora lui Karl. Răspunsese la fotografia pe care i-o trimisesem, cu planta cu flori galbene. Era un mesaj lung. Sau o serie lungă de mesaje. Neobișnuit pentru ea. Sophie spunea că nu recunoscuse planta, așa că i-o arătase partenerei ei, Sarika, botanista. Se pare că Sarika avusese o reacție puternică la vederea fotografiei:

> A fost foarte, FOARTE derutată.

A crezut că ai luat poza de pe internet. Ceva făcut cu AI.

Planta pe care ne-ai trimis-o poartă complicatul numele latin Nolletia chrysocomoides (am făcut copy-paste!) și, oficial, a dispărut în Europa!!! Nu a mai fost văzută nicăieri în zona Spaniei în ultimii 10 ani. Și Sar știe totul despre chestiile de genul ăsta… o tocilară în materie… expertă în plante și flori pe cale de dispariție și dispărute. Deci – da – foarte ciudat!!
O să-i trimită poza (dacă ești de acord) amicei ei de la UWA (universitatea de aici, din Perth), să vadă ce părere își face. Oricum, sper că ești bine și că te bucuri de viața în Ibiza. Știu că uneori îți e greu să socializezi și să te arunci cu capul înainte. Dar Karl ar fi vrut să faci asta, cred eu. Ne-auzim.
xxxx

Am ieșit de pe WhatsApp și, deși Alberto încă vorbea cu mine, abia dacă îl ascultam. Inima îmi bătea mai repede decât știam eu că poate, iar mintea mea se repezea către zone odinioară izolate, pline de noțiuni și idei pe care le-aș fi respins cândva drept fantastice. Unul dintre gândurile care mi-a intrat în cap a fost acesta: planta nu crescuse din întâmplare în fața ușii. Apăruse acolo unde aruncasem apa. Apa care fusese în borcanul de măsline. Apa magică. Apa strălucitoare.

M-am uitat la Alberto. Trebuia să mă concentrez.

— Oceanul încă e, în mare parte, necunoscut, îmi spunea el. Oamenii spun că universul e necunoscut, dar și planeta noastră e la fel. Mai mulți oameni au fost pe Lună decât pe fundul cel mai adânc al oceanului. Groapa Marianelor, frate. Ai auzit de ea?

Foarte greu de ajuns acolo. Cea mai mare parte a oceanului nici n-a fost văzută de oameni, darămite cartografiată. Ba chiar știm mai multe despre suprafața planetei Marte. Inclusiv mările mai puțin adânci, ca asta, au părți uriașe pline de mistere. O să te ajute dacă reții asta…

Îmi dădeam seama că e foarte pasionat de subiect. Se ambala destul de mult, dând din mâini atât cât îi permitea costumul strâmt, din neopren. Vorbea despre lucrurile care fuseseră descoperite și despre cât de magice sunt – munții subacvatici, văile mai mari decât Marele Canion, un râu subacvatic în Marea Neagră, mai lat decât Tamisa, cu copaci lângă el. M-am întrebat: dacă ar fi avut intenția să mă omoare, oare ar mai fi depus un asemenea efort pentru a mă educa în ceea ce privește viața marină?

— Și uite-așa ajungem la iarba de mare, a spus Alberto. Cel mai uimitor lucru. *Posidonia oceanica.* Se întinde de la Ibiza până la Formentera – un singur organism care se autoreproduce și care s-a păstrat, miraculos, timp de multe, multe, multe secole… Milenii, de fapt.

— De ce n-ai vrut s-o văd în timpul zilei? N-o să fie întuneric acolo jos? Chiar și cu lanternele?

A râs. Și m-a îngânat.

— N-o să fie acolo jos? Dimpotrivă, frate. O să vezi.

— Dacă pajiștea asta subacvatică e peste tot, de ce trebuie să mergem așa departe în larg?

S-a întors cu spatele la cârmă. Și a rostit tare, deasupra motorului:

— Pentru că vrei răspunsul, nu? Vrei să ajungi exact unde a fost făcută poza. Vrei să vezi lănțișorul pe care i l-ai dat…

Lănțișorul pe care i l-ai dat…

O mulțime de informații, în foarte puține cuvinte.

— Știi că eu i l-am dat?

— *Sí, sí. Por supuesto!* Desigur, desigur. Ea mi-a povestit. Și a mai spus că ești cea mai bună persoană pe care a cunoscut-o vreodată. Nu numai amabilă, ci și puternică. Două calități esențiale, Grace. De asta ai nevoie. Forță mentală și înțelegere emoțională. Lasă-mă să-ți spun ceva despre bunătate. Am fost crescut de bunica aici, în satul Santa Agnès de Corona. Era o artistă. Dar bună cu toată lumea. Înainte să mă nasc, a ajutat mulți artiști fugiți din Germania să găsească un refugiu sigur în Ibiza. Casa noastră era mică, dar aveam un migdal la fereastră, care când înflorea îmi amintea că lumea asta e plină de o frumusețe copleșitoare. Noi eram săraci, dar Ibiza era bogată în alte privințe. Pe vremea aia eram foarte apropiați de natură. Existau doar două drumuri asfaltate și lumină electrică aproape deloc, dar aveam mereu muzica și conversațiile interesante, și marea. Bunica m-a dus peste tot și a vrut să mă bucur de viață. Îmi amintesc că am dansat în copilărie, pe muzică de jazz, pe plaja din Ses Figueretes. Bunătății ei datorez totul și, atunci când văd bunătate, vreau să o răsplătesc. Datorită ei, am avut mereu trei lucruri. Dragostea pentru natură, puterea și înțelegerea. Ea avea calitățile astea. Le ai și tu.

— Bunica ta pare a fi fost o persoană de treabă.

— Da. Ca și Christina. Și ea a văzut calitățile astea în tine.

— Dar Christina nu m-a cunoscut, am spus. Nu chiar. N-am ținut legătura.

— Oh, ea știa *totul*.

Alberto a oprit motorul și a clătinat din cap până la provă, unde a coborât ancora. M-am uitat la apă.

Am inhalat aerul sărat și rece. Și am văzut ceva. Ceva strălucind în mijlocul adâncurilor obscure. Doar o clipă. Înainte ca oceanul să se întunece din nou.

— Există în marea asta o frumusețe ca în nicio alta, a spus Alberto cu un zâmbet mijit. Totuși, doar câțiva oameni ajung să o vadă vreodată. O lumină în apă. E specială, dar te poate hipnotiza. Atenție! Nu înota spre ea… O să vină ea la tine.

Mi-am pus regulatorul în gură și am rămas în picioare, pe mica platformă, gata să-l urmez pe Alberto în mare.

Ce fac? Ce-o să se întâmple?

Cea mai mare parte a vieții mele, mi-am dat seama, fusese un mister. Chiar și matematica era plină de mister. Putem ști că fiecare număr par de peste doi este suma a două numere prime, dar nu știm de ce. Peste tot sunt mistere. În mintea oricărei creaturi conștiente și sub suprafața fiecărei mări. Uneori, singurul lucru pe care poți să-l faci este să te scufunzi și să descoperi singur lucrurile.

Jumătate din mine era speriată. Dar apoi m-am gândit la bungaloul gol din Lincoln, cu amintirile lui triste, am ridicat piciorul și am pășit în apă, fără a uita să țin ochii larg deschiși.

ÎNTUNERICUL BRUSC

Alberto înota în fața mea, ceea ce era reconfortant, pentru că îl vedeam cu raza lanternei și mă asiguram că nu-mi umblă, pe ascuns, la rezervorul de oxigen. Ne-am îndreptat ușor în jos, spre iarba de mare.

El a indicat spre dreapta și pentru o secundă am uitat să respir atunci când m-am întors și lanterna mea a luminat o anghilă mov cu pete galbene, care-și unduia corpul, dinaintea noastră, cu mișcări vălurite care-ți luau ochii. După asta, m-am chinuit un pic să-mi reglez respirația. Picioarele mă furnicau. Aveam ceva dubii că vreun doctor mi-ar fi recomandat vreodată să fac așa ceva. Dar ajunsesem până aici, așa că am înotat mai departe.

Pe măsură ce ne apropiam de fundul mării, descopeream o viață extrem de activă în întuneric. Un mic banc de pești argintii care se mișcau repede în formație, aruncându-și umbrele pe iarbă și pe nisipul de dedesubt, încă vreo două anghile strecurându-se printre tulpinile verzi ale plantei, căluți de mare, un melc de mare în culori stridente. Un pește rănit, o pălămidă, din care curgea sânge în apă.

Vedeam clar iarba de mare în lumina artificială a lanternei. Era frumoasă și, în același timp, stranie. Cu frunze lungi și subțiri, de un verde-smarald, care păreau să crească la infinit, în toate direcțiile. Părea a fi ceva foarte important, în simplitatea ei, un fel de

cheie a supraviețuirii. Nu înflori, nu merge mai departe, nu te complica niciodată. Același șablon, la nesfârșit.

Apoi l-am văzut pe Alberto arătând spre ceva. Ceva mic și auriu, exact ca în fotografie. Am înotat spre el și l-am luat. Lănțișorul care nu mai fusese al meu de patruzeci și cinci de ani. Am văzut silueta în relief a Sfântului Cristofor, care trecea râul cu pruncul Isus. L-am strâns ca pe o comoară pierdută și am căutat un indiciu despre cum ajunsese acolo. Am căutat semne de luptă. Dar nu era nimic altceva și iarba de mare nu părea deranjată, călcată sau răsucită.

Apoi, peștii și celelalte creaturi marine care până atunci se mișcaseră în toate direcțiile se îndreptau, dintr-odată, într-una singură.

Se îndepărtau cu repeziciune de o entitate nevăzută, ca și cum intraseră în panică. Tocmai când încercam să aflu de ce, s-a întâmplat altceva.

Lanterna prinsă de fruntea mea a început să pâlpâie.

M-am întors către Alberto, în lumina tremurândă, și am văzut că și a lui face la fel. Cred că zâmbea, dar e greu de spus, din cauza echipamentului. Și, în clipa următoare, luminile s-au stins complet. Întuneric total. Nu se mai vedea nimic. M-am uitat de jur împrejur.

I-am simțit mâna pe brațul meu.

Vă rog să stați departe de domnul Ribas.

Mă ținea strâns.

Un zărghit.

Din ce în ce mai strâns.

Singurul care știe cu adevărat ce s-a întâmplat cu ea.

Apoi mi-a dat drumul.
Și totul s-a schimbat.

LUMINA

Deodată s-a făcut lumină.

NORUL ȘI SFERA

Lumina pe care o vedeam acum nu venea de la lanternele noastre. Acestea rămâneau stinse de tot.

Nu, această lumină venea de la vreo sută de metri în fața noastră. Fosforescentă. Iar peștii care se mișcau rapid și pe care îi văzusem îndepărtându-se de ceva făceau, de fapt, exact invers. Se îndreptau cu repeziciune către ceva.

Ceva luminiscent, aflat deasupra ierbii, o culoare care părea strălucitoare și palidă în același timp și care la început avea forma unui nor, pentru ca mai apoi să ia formă de sferă. O sferă *perfectă* din punct de vedere geometric. Genul despre care Euclid și Arhimede au scris cu mii de ani în urmă, dar care, pe Pământ, există doar ca idee abstractă, nu ca element al naturii. Fluctua între forma de nor neclar și sferă conturată într-un fel care imediat mi s-a părut străin și nepământesc. Nu era deosebit de mare – mai mare decât o minge de tenis, dar mai mică decât o minge de fotbal. Cel puțin la început. Își schimba dimensiunea – creștea, apoi se micșora – asemenea unui plămân viu. Iar, în ceea ce privește culoarea, era de un albastru cu totul și cu totul diferit de orice mai văzusem până atunci. Nu era albastrul mării, nu chiar, deși culoarea se schimba, la fel ca forma și dimensiunea. Peștii înotau prin ea, prin lumină.

Îmi pare foarte rău că sunt atât de neclară atunci când relatez despre asta, dar este greu de descris ceva pentru care nu există o referință pământească reală.

În momentul în care încerc să o compar cu ceva, îmi dau seama că în realitate nu semăna deloc cu acel lucru. Presupun că a o descrie este ca și cum ai descrie o emoție dificilă, o emoție contradictorie. O să ai și tu din ce în ce mai multe, odată cu înaintarea în vârstă. Ca acea satisfacție măruntă și ciudată care uneori poate deriva din suferință sau lacrimi și care trăiește alături de durere. Sau gustul dulce-amar al faptului că ești conștient că toate lucrurile trec.

A fost fascinant; atât pot să-ți spun. A fost, pur și simplu, cel mai incredibil lucru pe care-l văzusem în viața mea. M-am întors către Alberto și i-am ghicit zâmbetul din spatele măștii și al tubului bucal. Lanterna lui funcționa din nou. La fel și a mea. Zâmbetul lui era unul de recunoaștere sau de mândrie, ca atunci când o rudă îți arată filmul său preferat. Și ceea ce era incredibil era nu doar imaginea lui, ci și *prezența* lui, pentru că simțeai că ai în fața ochilor o trăire.

Da. Asta a fost. *Parcă aveam în fața ochilor o trăire.*

Știu că sună ridicol, dar numai așa pot să explic. De parcă, într-un fel, mă uitam la dragoste sau la speranță. Sau, mai degrabă, la o emoție pentru care nu exista un cuvânt, dar pe care o simțeam la un nivel profund, una din acelea pe care le păstrăm îngropate, dar care ne leagă. Mă uitam la ceva din afara mea, evident, dar și, cumva, din interiorul meu.

Și este posibil să fi stat acolo, uitându-mă, destul de multă vreme înainte de a-l observa pe Alberto arătând spre nor și apoi, într-o succesiune rapidă, ridicând degetul mare în sus și dându-mi un semn de OK și, de asemenea, un semn cu palma deschisă – acesta din urmă fiind ca gestul pe care îl faci unui labrador neascultător atunci când vrei să *stea pe loc*. Și așa am și făcut. Am rămas acolo, uitându-mă cum

sfera luminiscentă se transformă într-un nor luminiscent, înainte de a-și schimba din nou forma, încet, alungindu-se aproape ca un braț care se întinde într-o direcție clară, de parcă nu ar fi fost întâmplător, ci ar fi existat o intenție. Și acea linie de lumină s-a apropiat de peștele rănit, de pălămidă, și a „atins“ rana. Apoi, aproape la fel de repede, lumina s-a retras în forma oscilantă sferă-nor și peștele a rămas acolo, doar că acum era, fără îndoială, vindecat. În poziție dreaptă, cu pielea lui pestriță, intactă, înota.

M-am întors către Alberto, care părea mult mai puțin uluit decât mine. Încă zâmbea, la fel de dezinvolt ca și cum s-ar fi aflat la o cafenea, privind un apus de soare. Când m-am întors, deja se întâmpla. Sfera devenise nor și rămăsese nor, dar apoi o parte din nor a devenit din nou un braț lung și subțire de lumină. Numai că de data aceasta nu se îndrepta către un pește rănit.

Se îndrepta înspre mine.

LIBERĂ

Nu-mi aminteam chiar totul.

Adică țin minte ce ți-am povestit până acum. Dar mare parte din intervalul cuprins între acel moment sub apă și momentul în care m-am trezit în spital este foarte stranie. Și, din cauza naturii lucrurilor despre care îți scriu, care în mod tradițional i-au condus pe oameni fie la fantezii exaltate, fie la un scepticism profund înrădăcinat, simt că trebuie să mă limitez cu strictețe la ceea ce am trăit de fapt.

Pot să-ți spun că lumina albastră a ajuns la mine. *Brațul luminii*, cel care era ca un con de lumină foarte lung, tulbure și neregulat. Și când m-a atins a fost ca și cum tot oceanul ar fi dispărut.

În jurul meu nu mai erau creaturi sau plante. Nici Alberto. Nimic. Doar apă, dar o apă ciudată. Având culoarea aceea albastră luminoasă, strălucitoare și nenaturală. Și a fost cel mai relaxant sentiment. Mai mult decât relaxant. Altceva. *Eliberator.* M-am simțit eliberată. Probabil că am scăpat lănțișorul, la un moment dat, dar nu-mi amintesc când.

Și apoi, o clipă mai târziu, eram pe ceea ce părea a fi uscat. În mijlocul naturii. Dar nu o natură pe care o mai văzusem înainte. Erau copaci care nu erau copaci. Înalți, subțiri, cu frunze albe. O plajă care nu era o plajă. O mare care nu era o mare. Iar aerul nu era acel aer pe care îl știam eu. Era atât de pur și de dulce, încât făcea ca respirația să pară însuși scopul vieții, nu o simplă condiție prealabilă.

Am văzut creaturi printre copaci. Stăteau în picioare. Ar fi putut fi aproape umane, de la acea distanță. Purtau un fel de haine. Cu toate acestea, păreau niște pete, ca siluetele dintr-o acuarelă, vapori părăsindu-și trupurile, în timp ce stăteau acolo. M-au făcut să mă simt liniștită. De parcă ar fi fost spirite protectoare.

Plaja chiar avea nisip, dar culoarea era un portocaliu ars. Și marea era albastră, dar nu de un albastru pământesc. Era albastrul strălucitor și imposibil pe care-l văzusem atunci când mă scufundasem.

Știu la ce te gândești. Te gândești: „Oh, toate astea sună ca un vis interesant". Și nu pot să-ți spun în mod concludent că nu a fost un vis. Dar, dacă a fost un vis, nu a fost ca niciunul dintre visele pe care le-am trăit în șapte decenii de existență. Totul a fost atât de clar. De fapt, fiecare simț a devenit atât de ascuțit, încât ar fi mai ușor să cred că viața mea de până atunci a fost doar un vis și aceea era realitatea. Da. Așa s-a simțit. Parcă mă trezisem.

— Unde? m-am întrebat cu voce tare.

Doar acel cuvânt.

Unde?

Am văzut ceva întins pe nisipul portocaliu. Ceva care strălucea. Nu un lănțișor, ci un inel. Inelul de smarald cu care mă ceruse Karl în căsătorie, la restaurantul indian, când eram studenți. Cel căruia îi spusesem nu, la vremea aceea.

Și tocmai în acel moment am auzit un vuiet oceanic. Apoi zgomotul unui potop puternic care năvălea printre copaci. Era din nou acea apă strălucitoare. De un albastru de nedescris.

TOTUL A DISPĂRUT

Totul a dispărut.

M-AM RIDICAT, M-AM RĂSUCIT, M-AM ÎNVÂRTIT

Am fost înghițită de marea aceea luminiscentă, disperată să-mi recapăt respirația, și m-am ridicat, m-am răsucit, m-am învârtit, până când am ajuns nemișcată, pe spate, învelită în niște cearșafuri curate, pe un pat de spital, clipind, trează.

SĂ CUNOȘTI NUMELE CUIVA FĂRĂ SĂ ȘTII DE UNDE

M-am trezit.

Eram încă în costumul de neopren, dar într-o cameră albă, curată, întinsă pe un pat, cu un pulsometru prins de degetul arătător stâng.

Orice s-ar fi întâmplat, mă reîntorsesem la realitate. O cameră de spital luminoasă, cu iz de dezinfectant, unde eram înconjurată de aparate care bipăiau. Cu o dungă portocalie subțire pe perete. Și un scaun portocaliu. Întotdeauna e interesant cum se asortează țările cu culorile. Spania are o preferință pentru portocaliu. Mobilier portocaliu. Portocali. Chiar și pământul din Ibiza este portocaliu. Taninurile din acele de pin căzute.

Erau acolo o asistentă, un doctor și Alberto Ribas. Toți încântați să vadă că m-am trezit. Alberto era și el tot în costumul de neopren. Arăta ridicol. Am simțit o dorință profundă să-l plesnesc. Desigur, nu știam exact ce se întâmplase, dar eram în spital și orice oi fi pățit fusese, probabil, din vina lui. Iar sclipirea din ochii lui nu era o priveliște de bun augur. Era ca un chibrit aprins într-un tufiș. Un pericol.

Am fost informată că sunt la spitalul Can Misses, de la periferia orașului Ibiza, și că fusesem inconștientă timp de trei ore. Îmi testaseră deja plămânii și, spre surprinderea medicului, nu existau deteriorări cauzate de apă.

— Cum vă simțiți fizic? a întrebat doctorița într-o engleză foarte bună.

— Surprinzător de bine, am spus.

De fapt, din câte mi-am dat seama în timp ce stăteam întinsă, mă simțeam mai sănătoasă ca oricând. Odată, cu mulți ani în urmă, când îl duseserăm pe Daniel în singura lui vacanță în străinătate – în Corfu –, eram atât de fericiți și de activi, înotând, mergând cu hidrobicicleta, făcând turul fermelor de măslini, încât dormeam mai bine decât o făcusem vreodată în viața mea. Și mă trezeam în fiecare zi simțindu-mă, din nou, ca un copil. Și nu mai dormisem așa pe urmă; cu siguranță, nu după ce îl pierduserăm pe Daniel. Dar acum mă simțeam la fel de proaspătă ca în acea vacanță din anii '80.

— Ce vă amintiți de dinainte de-a vă pierde cunoștința?

— Am văzut o lumină, am spus, dându-mi seama cât de jalnic sună.

Am văzut o lumină. Chiar și Alberto a părut să tresară când am spus asta. Mai ales el.

— Ce fel de lumină?

Am încercat să mă gândesc.

— Îmi pare rău, Paula, e greu de explicat. O lumină în mișcare. Un nor și apoi o sfe…

Doctorița a încremenit. De parcă aș fi spus ceva greșit.

— Mă scuzați, de unde știți că mă numesc Paula?

— De pe insigna cu numele, am spus.

Mi-a aruncat o privire bănuitoare, și-a dat o șuviță de păr după ureche.

— Nu port o insignă cu numele meu.

Acest lucru m-a derutat.

— Oh, atunci nu știu.

Probabil că îi auzisem vorbind în timp ce dormeam. Ascultasem ceva la radio despre asta. Despre cât de mult absorbim în somn, fără să ne dăm seama.

Alberto se holba la mine.

— Aveți antecedente de epilepsie?

— Nu, am răspuns. Bunicul meu a avut convulsii.

Ea a dat din cap.

— Migrene?

— Da. Am avut câteva.

A dat din nou din cap.

— Se potrivește cu povestea pe care ne-a relatat-o domnul.

Și a arătat către Alberto.

— A spus că ați avut un fel de criză și că a trebuit să vă scoată din apă. Nivelurile de oxigen din sânge sunt foarte bune, dar va trebui să facem mai multe analize…

VÂRFURI

Lui Alberto i s-a spus să aștepte în zona recepției. Îmi adusese hainele la spital și m-am schimbat. Mi-au făcut analize de sânge. Mi-au luat tensiunea arterială, care era bună. Apoi mi-au făcut o electroencefalogramă, cu care căutau orice activitate electrică neobișnuită în creier. Doctorița mi-a lipit mici senzori de cap, cu un fel de pastă care îi sigila, apoi s-a uitat la liniile care șerpuiau pe un ecran. Liniile erau în mod clar mai frenetice decât ar fi trebuit să fie.

Ea a arătat spre ecran.

— Aceste vârfuri de aici sunt foarte abrupte și apropiate unul de celălalt…

— Și ce înseamnă asta?

Paula s-a uitat la mine și, când privirile ni s-au întâlnit, am simțit că știu totul despre ea, de parcă ar fi fost o fereastră deschisă prin care vedeam totul înăuntru. Am văzut amintiri clare ca niște cicatrici. Am putut-o vedea vorbindu-i cu grijă fratelui ei bolnav, în timpul celui mai recent episod de paranoia al lui. Apoi, în Plaza de España din Sevilla, zâmbind și ținându-se de mână cu un soț pe care acum îl detesta. Am văzut-o plimbându-și câinele iarna, de-a lungul unei Ses Variades pustii, apoi pe Sunset Strip, în San Antonio, trecând pe lângă Café del Mar, atunci închisă, și plângând pentru mama ei, care era pe moarte. Am văzut-o în baie, îngrijorată de o nouă aluniță pe antebraț. În mașina parcată, aplecată deasupra volanului, întrebându-se cum va trece

peste o altă zi de muncă. Totul acolo, instantaneu. Am înțeles, dar nu știu cum. A fost ca sentimentul acela pe care l-am avut, cândva, la Luvru, când am intrat în galeria de antichități, plină de sculpturi grecești, cu *Venus din Milo* în cel mai îndepărtat capăt al sălii. O absorbție bruscă de intensitate. Era prea mult, dar, în același timp, firesc. Karl avea o teorie conform căreia arta și muzica și tot ceea ce a existat vreodată se află, cumva, în interiorul nostru. Un cântec bun sau o sculptură bună erau astfel pentru că vorbeau despre ceva aflat deja în noi. Ei bine, așa era. Să privesc chipul acelei doctorițe a fost ca și cum aș fi pășit într-o galerie de gânduri. Și-l cunoșteam pe fiecare așa cum le cunoșteam pe ale mele.

LA PRESENCIA

M-au trimis la RMN.

E ceva cu spitalele astea. Ceva care te face să te gândești la viitor și la trecut, concomitent. Miros a școală, dar mai mult decât atât. Coridoarele sunt ca un labirint și peste tot vezi semne cu săgeți.

Triatge. Radiografia. Neurologia. Ultrasò. Urgències.

M-am așezat în zona de la recepție, alături de Alberto, în costumul lui de neopren. Mânca niște chipsuri pe care tocmai le cumpărase de la un automat. *E un om bun*. Habar n-aveam de ce-mi trecuse prin cap un asemenea gând, așa că am încercat să-l ignor. Mai era un bărbat care stătea acolo. Un bărbat în vârstă, fragil, îmbrăcat elegant, într-o cămașă cu mâneci scurte, băgată în pantalonii cu curea. Avea un zâmbet demn, un zâmbet care spunea „încerc să fiu calm". I-am zâmbit și eu. Genul de zâmbet delicat pe care îl împărtășești în zonele de așteptare ale spitalelor.

— Am făcut o greșeală, a spus Alberto cu o seriozitate calmă.

— Scuze?

— Trebuie să pleci de-aici, mi-a șoptit el grăbit, ca și cum ar fi urmat să dezamorseze o bombă. Destul de repede. Trebuie să plecăm amândoi de aici.

— De ce?

A mai luat un chips.

— Ai încredere în mine.

— Ultima dată când am avut încredere în tine era să mă înec.

— Nu era să te înec. Chiar și doctorița a zis. Apa nu ți-a intrat în plămâni. Ți s-a întâmplat ceva, dar nu a fost asta.

— Aproape că am murit. La fel cum a murit Christina. Și poate tot din cauza ta.

S-a scărpinat în barbă. Agitat. Nervos.

— Știa ce urmează să se întâmple cu ea. Tot ce i s-a întâmplat a fost alegerea ei.

— Ce vrei să spui?

— Uite ce e, îmi pare rău. Sincer. Am încercat să fiu cât mai clar. Ți-am spus că, dacă vrei să știi ce s-a întâmplat cu vechea ta prietenă, atunci trebuie să vii cu mine…

— Încă nu știu ce s-a întâmplat cu Christina.

Din nou m-a ignorat și a continuat să vorbească.

— *Mierda!* Nu știam că o s-ajungi în spital. Asta nu s-a mai întâmplat până acum, jur. Probabil că i-ai plăcut mai mult decât toți ceilalți. Sau poate a avut mai multă… treabă de făcut.

I-am jucat jocul.

— Cine?

— *La Presencia.*

— Ce?

— Așa îi spunem noi.

— Cui?

— Prezența, în engleză. Dar *La Presencia* sună mai bine.

— Ei, te rog.

— Lumina pe care ai văzut-o.

— A fost o aură. Așa a spus doctorița. Îți poate apărea în cazul migrenelor sau al convulsiilor.

— N-ai avut convulsii. Eram acolo. Dar n-am vrut să le spun. Cel mai bine e să nu afle detaliile. Și ai auzit vreodată ca doi oameni să vadă aceeași aură în

același timp? Nu, sigur că nu. Asta nu înseamnă că toată lumea o poate vedea. Se ascunde foarte ușor. O văd doar cei care trebuie să o vadă.

— Isuse! am spus.

— Nu. Nu Isus.

— Am vrut să zic *Isuse*, m-am dezlănțuit. Ca atunci când un bărbat ciudat, în costum de neopren, stă lângă tine și începe să turuie lucruri absolut ridicole.

Alberto a scos un fluierat slab. Brusc, a început să vorbească pe tonul exagerat al unui ghid turistic.

— Există un sat în Ibiza numit Jesús. Dar pronunțăm *he-sus*.

Bătrânul elegant se uita la noi. Am zâmbit din nou. De data aceasta nu mi-a mai răspuns. În mod clar, eram pe punctul de a crea agitație.

— Ești o persoană dificilă, a spus Alberto. Ți-a mai spus cineva asta vreodată?

Da, am gândit fără să-i spun. *De multe ori.*

— Încerc să evit conversațiile, pe cât posibil, am răspuns, în schimb. Iar tu îmi amintești de ce fac asta.

Mi-a oferit un chips. Am refuzat dând din cap, deși îmi era foame. Încăpățânată ca un catâr, spunea mama.

Alberto a ridicat din umeri și a vorbit cu gura plină.

— Sunt cu paprica. Foarte bune. Nu-ți prea place să te bucuri atunci când ți se oferă ocazia, nu-i așa?

Un minut de tăcere. Apoi n-a mai rezistat.

— E normal. E faza de negare. A trecut și Christina prin asta. Ceva remarcabil se întâmplă atunci când ajunge la tine, iar tu crezi că e doar un vis și, în fond, de ce n-ai reacționa astfel? Chiar dacă o parte din tine știe că nu e așa. În mod normal, apropo, nu

trebuie să fii scos din apă. În mod normal, se întâmplă foarte repede. Se întâmplă într-o clipită. Dar tu ai avut parte de o interacțiune mai puternică. De aceea trebuie să pleci de aici și să te duci acasă. Pentru că dacă-ți fac tomografie cerebrală au să descopere ceva anormal.

— Ăsta-i și *scopul* unei tomografii.

— Eu vorbesc despre ceva care e posibil să nu se mai fi văzut până acum. E un test mai amănunțit decât cel de dinainte. Și o să arate ceva care o să-i surprindă. Și, cine știe, s-ar putea să te ducă undeva.

I-am aruncat o privire. M-am gândit la floarea dispărută care creștea printr-o crăpătură a cărării uscate din fața ușii mele. M-am gândit la borcanul cu apă de mare care se umpluse la loc. M-am gândit la toate lucrurile ilogice pe care nu știam de unde să le apuc. Și, cumva, tot ceea ce mi-a venit să spun a fost:

— Nu aveai un șarpe de care trebuie să ai grijă?

NIMEREALA NOROCOASĂ

— Uite ce-i, în momentul acesta există o altă forță pe insulă, mi-a spus Alberto. Nu *La Presencia*, ci ceva ce încă nu înțelegem. Din care Christina doar a întrezărit niște fragmente. Cineva sau ceva cu puteri, care lucrează împotriva noastră.

Alberto a observat pe cineva mergând pe coridor. Un doctor. O femeie înaltă, cu chipul serios și obosit și cu șuvițe de păr ieșite dezordonat dintr-un coc-fluture. A părut distras brusc.

— Trebuie să plecăm de-aici chiar acum. A fost o greșeală să atragem atenția asupra noastră. Întotdeauna e o greșeală. Ar trebuit să rămână secret…

— Nu cred în basme.

— Trebuie să plecăm. Acum.

Alberto lăsase capul în jos. Urmărea picioarele doctoriței, în timp ce trecea.

— Nu.

A încuviințat din cap.

— Bine, a spus el și a arătat înspre femeia de la recepție. Peste cincisprezece secunde recepționera o să-și atingă ochelarii. Peste douăzeci o să ridice receptorul pentru a da un telefon.

Era ridicol. *Nu e ridicol.*

Ochii îmi pendulau între mișcarea lină a limbii de pe partea stângă a ceasului de pe perete și agitația recepționerei ochelariste. Au remarcat cum își împinse ochelarii pe nas, apoi, cinci secunde mai

târziu, cum întinde brațul peste birou, ridicându-se puțin de pe scaun, pentru a trage un telefon fix mai aproape de ea și a forma un număr.

O nimereală norocoasă, mi-am spus. Eu îmi ating mereu ochelarii de citit. Probabil că există cercetări care spun că oamenii își ating ochelarii în anumite momente. Cât despre telefon – ei bine, recepționerele fac, probabil, cinci sute de apeluri telefonice zilnic.

— Bună observație, a oftat Alberto.

— N-am spus nimic.

— *Sí. Claro.*

— Bine. O să-ți fac pe plac. Dacă poți prezice lucruri, de ce n-ai putut prezice și faptul că a mă duce la spital e o idee proastă?

El a aprobat din cap.

— *Sí.* Și asta e o observație bună. Răspunsul e că mi-a fost frică. Am crezut sincer că ai putea muri.

Părea cu adevărat îngrijorat.

— Majoritatea lucrurilor mi se pare imposibil să le cunosc cu o certitudine totală. Și, da, pot face câteva trucuri când observ îndeaproape pe cineva, dar talentul meu e cam pe ducă. Am fost, cândva, atotputernic, dar lucrurile s-au schimbat. Din când în când mai percep câte un gând. Uneori văd cu câteva minute înainte, dar cam atât. Chiar dacă te alege pe tine, *La Presencia* te caută o singură dată. Mi-aș putea ancora barca la jumătatea distanței dintre Formentera și Ibiza în fiecare zi și m-aș putea scufunda fix în același loc, dar nu s-ar mai atinge de mine. A terminat-o cu mine. Am avut un contact foarte ușor cu ea. La tine a fost altceva. Abilitățile o să fie deosebite când o să se dezvolte. Mai ceva decât ale Christinei. Pentru că ai stat atât de mult în apă.

— Ce prostii, am mormăit eu și am încercat să și cred asta.

— Dacă e o prostie, cum îți explici că ai știut că pe doctoriță o cheamă Paula?

— Puterile magice, evident, am răspuns plină de sarcasm.

Dar în capul meu făceam deja operațiuni matematice. Ora, conform ceasului de perete, era șapte și douăzeci și cinci de minute dimineața. Douăzeci și cinci înmulțit cu șapte făceau o sută șaptezeci și cinci.

— De ce faci calcule?

— De unde știi că…

Alunecam într-o nouă realitate și nu aveam de ce să mă agăț.

El a ridicat din umeri.

— Nu sunt puteri magice. Nicio magie. Dar puteri sunt. Dăruite nouă, amândurora, de ceva ce este extraterestru. *La Presencia*. Prezența. Din Salacia.

— Salacia?

— Numele pe care l-am dat planetei de unde provine. Este un nume bun, nu-i așa? Zeița romană a mării.

— Nu cred în așa ceva.

— Singurul lucru pe care trebuie să-l crezi în acest moment e că există posibilitatea ca noi să nu știm absolut totul despre viața din univers. Să nu fim atât de aroganți, încât să credem că *în acest punct anume al istoriei* știm tot ce e de știut. Crezi că e posibil? Acum, te rog, până nu e prea târziu. Ori vii după mine și ieșim de-aici, ori nu.

Și, cu asta, s-a ridicat. Și nu l-am urmat. M-am uitat din nou la bătrânul de vizavi. Își aștepta soția.

Ea făcea un RMN pentru o suspiciune de tumoră. El nu dormise de grijă. Știam asta chiar dacă știam că nu am cum să știu.

Alberto a ieșit pe ușile automate. M-am întrebat ce se întâmplase cu Christina. Poate că era prizonieră prin vreo bază militară, undeva.

M-am uitat la mâinile mele. Ceva era ciudat, dar mi-a luat câteva secunde să-mi dau seama ce anume. Apoi am văzut: inelul. În loc de rubin era un smarald. În loc de inelul de logodnă pe care îl purtasem în fiecare zi, de când Karl mă ceruse de soție în bibliotecă, era cel pe care îl refuzasem la restaurantul Raj Pavilion, de lângă Universitatea Hull, cu mulți ani în urmă. Cel pe care îl văzusem pe plaja imposibilă.

Mi-a crescut adrenalina. M-am simțit speriată și în alertă.

Pe neașteptate, m-a cuprins un impuls de a-l urma pe Alberto.

Așa că m-am ridicat, cu recepționera încă la telefon, și m-am îndreptat cu viteză spre ieșire. Un bărbat în uniformă verde trecea prin ușile automate. Era ofițerul de la Guardia Civil pe care îl mai întâlnisem. Cel încruntat, taciturn. I-am evitat privirea, dar când am trecut pe lângă el am știut că se numește Carlos Guerrero. Că venise la spital pentru că primise un telefon despre o femeie care fusese adusă de Alberto Ribas după un accident de scufundare. Știam că îi place să se uite la emisiuni de tip *quiz*, în fiecare seară, cu o bere în mână. Știam că are în apartament o canapea căreia încă nu îi scosese învelișul din plastic pentru că nu-i plăcea murdăria. Știam că iubea FC Barcelona la fel de mult pe cât ura Real Madrid, dar până la un punct, de la care nu-i mai păsa deloc. Știam că are mâncărimi, de la

căldură, pe interiorul coapselor și dureri de spate cauzate de sciatică. Știam că are un vis recurent, în care un leu urinează pe el, iar el se culcă sub animal, prea speriat pentru a se mișca. Uneori, visul avea o dimensiune sexuală terifiantă, care-l făcea să se trezească transpirat. Știam că vorbise cu Alberto și îl exclusese din anchetă. Dar știam și că fusese mituit de cineva. L-am văzut într-o vilă scumpă, care nu era a lui, acceptând bani de la o persoană fără chip. Care, desigur, avea un chip, dar nu i-l vedeam eu.

— *Disculpe, señora!* a spus el în timp ce eu continuam să merg.

Nu sunt cine crezi tu că sunt, m-am gândit și gândul meu a avut atâta forță, încât a părut să devină și gândul lui, pentru că a clătinat din cap și a continuat să mestece gumă, înainte de a se îndrepta spre recepție.

INSTRUCȚIUNILE

— Ascultă, a spus Alberto, conducându-mă acasă, ca un părinte îngrijorat. O să observi unele schimbări în următoarele zile.

— Am șaptezeci și doi de ani. Sunt obișnuită cu schimbările.

— Schimbările astea o să fie surprinzătoare și, posibil, puternice.

— O să-mi crească coarne? am întrebat pe jumătate serios.

El a clătinat din cap, dar nu a zâmbit. Lua totul foarte în serios.

— Nu. Fără coarne. Nicio diferență în aspectul fizic. Dar o să te schimbi. Toți cei pe care îi atinge se schimbă.

Se pricepea la dramatism. În cele din urmă, aveam să descopăr că o parte din el nu prea e *acolo*, era mereu detașat, observând, ca și cum ar fi fost prins încontinuu într-o imagine de ansamblu.

— Cum? Cum o să mă schimb?

A ridicat din umeri.

— *Quién sabe!* E greu de spus exact. Se manifestă diferit de la o persoană la alta. Dar acum ești pe jumătate salaciană. Ți s-au oferit abilități salaciene și, din felul în care ea a ajuns la tine, îmi imaginez că schimbarea o să fie destul de semnificativă. Dar lucrul cel mai important este că nu trebuie să se afle nimic. Nu acum. Nu până când nu ai totul sub control. Nu spune nimănui, nu arăta nimănui, nu lăsa să se vadă. E foarte important.

Aș putea scrie o carte întreagă despre ceea ce simțeam atunci.

După ce mi s-a spus că sunt, practic, pe jumătate extraterestră și că am un fel de capacități paranormale. Șoc. Nedumerire. Dar, în principal, un sentiment de negare. Nu voiam să cred nimic din toate acestea.

Trecuse mult timp de când nu mai fusesem tratată ca un copil. Simțeam că indignarea crește ca o lavă.

— Era să mor din cauza ta. De ce ar trebui să ascult fie și numai un cuvânt din ce spui?

— Pentru că trebuie. OK? Dacă n-ai fi avut încredere în mine, nu m-ai fi urmat atunci când am plecat din spital. O să trec mâine pe la tine. Ai ce mânca și ce bea în casă?

Am dat din cap și am mijit ochii în căldură. Era foarte, foarte cald. Genul de zi în care poți să simți cum te coci în timp real.

— Bine. Stai aici. Ca să fii la adăpost.

— La adăpost de ce?

Am crezut că o să mă lumineze. Dar nu a făcut-o. A spus doar:

— La adăpost de tine însăți.

— De ce? Ce mi-aș putea face?

— Ți s-au oferit niște abilități cu care nu ești încă obișnuită. E un moment periculos pentru tine. Se poate întâmpla orice. Dar trec mâine pe la tine.

— Nu vreau să vii mâine.

Ceea ce voiam să spun cu adevărat era: vreau ca lucrurile să fie normale. Să elimin fiecare nouă adăugire. Inclusiv pe el, pe Alberto. Pe scurt, eram mai mult decât un pic speriată. Și răspunsul meu la frică era negarea.

Mi-a întins o bucată de hârtie, cu un număr mâzgălit pe ea.

— Pentru când te răzgândești.

Nu *dacă*, ci *când*.

Apoi a plecat cu mașina, iar eu m-am uitat la panoul publicitar al stațiunii Eighth Wonder și la fotografia mică a unei camere de hotel imaculate. Care arăta perfect, dar perfecțiunea ei mă tulbura acum. M-am întrebat de ce mă deranjează tocmai asta, când sunt încă atâtea lucruri cu care trebuie să mă obișnuiesc. Dar mă deranja. Până m-am întors cu spatele, ca să intru în casă.

HOTELUL INFINIT

Când fostul meu profesor de matematică, domnul Sole, mi-a spus că există ceva mai mare decât infinitul, am râs. Apoi mi-a dat un experiment de gândire care m-a ajutat să înțeleg teoria mulțimilor. Probabil că vă vorbeam despre asta la orele de matematică. Experimentul cu hotelul pe care geniul german David Hilbert, mort de mult, l-a făcut pentru ca să explice ce voise Cantor să spună cu numerele sale transfinite. Cel care a răvășit multe minți. Cel care este copilăresc de simplu și diabolic de complex în același timp. Practic, demonstrează că un infinit adevărat nu poate fi înțeles. Sună cam așa:

Imaginați-vă un hotel cu un număr infinit de camere. Fiecare cameră este numerotată, așa cum fac în mod normal hotelurile. Camera 1, camera 2, camera 3, camera 4… Mai departe și mai departe, și mai departe, pentru totdeauna. Imaginați-vă acum că fiecare dintre aceste camere este plină. Da. Este un hotel de succes. Un număr infinit de oameni a umplut un număr infinit de camere. Și cineva nou sosește la hotel. Să-i spunem Marjorie. Este obosită. A avut un zbor lung. O dor picioarele. Venele ei fac probleme. Are nevoie de o cameră.

Ce îi spune recepționerul hotelului? Nu poate spune că Hotelul Infinit nu mai are camere, nu-i așa? Marjorie ar putea intra pe Tripadvisor și ar putea să-i facă praf reputația. SE NUMEȘTE HOTELUL INFINIT??????!!!!! MAI DEGRABĂ FINIT!!!!!! CE GLUMĂ PROASTĂ!! (O stea.)

Nu. Recepționerul mută pe fiecare în camera următoare. Așa că tipul din camera 1 se mută în camera 2, cuplul în luna de miere din camera 2 trece în camera 3. Bine, nu este cel mai bun sistem, dar mergem înainte. Oricum, rezultatul final este că Marjorie primește o cameră și toți ceilalți au și ei camera lor. Deci hotelul este acum infinit plus unu:

$\infty + 1 =$ hotelul

Hotelul inițial nu era suficient de mare, așa că infinitul său avea niște limite. Dar, atunci, ce se va întâmpla dacă vor veni mai mulți oameni? Dacă o altă infinitate de oameni ar veni cu un avion infinit și ar avea un număr infinit de taxiuri care să-i ia pentru a-i transfera de la aeroport? Atunci am avea:

$\infty + \infty + 1 =$ hotelul

Concluzie: infinitul vine în mulțimi. Poate exista un infinit mai mare. Infinitul poate fi dublat și triplat, și cvadruplat, și cvintuplat etc. Poate exista o infinitate de infinități. Chiar și fără noi oaspeți, Hotelul Infinit avea diferite dimensiuni de infinituri. Un hotel infinit are, cu siguranță, un număr infinit de numere impare, dar are și un număr infinit de numere pare, iar în orice hotel numărul total de camere este mai mare decât numărul total de numere impare (sau pare) în sine. Cu adevărat *se poate* trece dincolo de infinit. Buzz Lightyear a fost geniul secret din *Toy Story*.

De ce tot vorbesc despre asta? Fiindcă este înfricoșător cât de repede se poate schimba un sistem de valori. Și fiindcă, pentru mine, a crede în viața extraterestră de pe Pământ era ceva de dincolo de infinit. Când ajungi la vârsta mea, simți că nu mai ai nimic important de învățat. Ai acumulat toate

cunoștințele de care poți avea nevoie. Hotelul era plin. Atinsesem limita. Și pur și simplu nu eram pregătită pentru acea cameră suplimentară. Și se producea un cutremur în mine, comparabil doar cu suferința. Dar suferința fusese moartea unei singure persoane, pe când asta era moartea a tot ceea ce considerasem eu realitate. Și când îmbătrânești, așa cum ai scris și tu în e-mail, devine din ce în ce mai greu să rupi tiparele. Așa că acum mă aflam printre dărâmături. Habar n-aveam cine sunt sau în ce lume trăiesc. Mă simțeam ca și cum m-aș fi născut din nou. Și, ca fiecărui copil nou-venit pe lume, îmi venea să plâng. Sau să urlu.

CIUDĂȚENIILE

M-am tot foit prin casa aceea mică.

În mod neobișnuit, nu mai aveam nevoie să mă așez la fiecare două minute. Aveam energie. Deși mă simțeam ca un nou-născut, în realitate, nu eram – mai aveam destule dureri ascunse și trosnituri surde care-mi dădeau de înțeles că tot o septuagenară sunt –, dar eram mai alertă și mai vie decât fusesem de ani de zile.

E un moment periculos pentru tine.

Am pornit televizorul ca să încerc să mi-l scot pe Alberto din minte. Am găsit un canal de știri în engleză. Reporterul era unul pe care nu-l mai văzusem până acum, dar știam cumva că e în mijlocul unui divorț. Vorbea despre incendii de pădure aflate la mii de kilometri depărtare.

Era supărător, desigur, dar mai văzusem genul acesta de știri de sute de ori înainte și de obicei le priveam ca pe o altă bucată din tapetul sumbru și în mișcare al secolului XXI. Dar de data aceasta, în timp ce mă uitam la excavatoarele galbene și la buștenii dezgoliți de crengi, am simțit o greață fără precedent, care m-a făcut aproape să vomit. Aveam o senzație ciudată și neplăcută de foame, iar gura mi s-a umplut brusc de salivă. Parcă tocmai aș fi fost forțată să mănânc săpun. Am închis televizorul, m-am repezit în baia minusculă, cu pete de mucegai, și am vomat în chiuvetă.

Chiar mă simțeam rău.

Nu de la ceva ce mâncasem, ci pur și simplu de la vizionarea știrilor, de parcă peisajul devastat care tocmai apăruse pe ecran mi-ar fi provocat o reacție internă directă. Cum nu eram acasă, nu aveam apă de gură pentru a înlătura acel gust. Așa că m-am spălat pe dinți.

Îmi pare rău. Ar fi trebuit să te avertizez înainte de a-ți povesti toate acestea. Dar după ce am vomat m-am simțit din nou bine și sănătoasă.

Apoi s-a întâmplat o altă ciudățenie. Am observat că fiecare dintre mașinile care treceau pe drum avea propriile ei sunete. Nu am fost niciodată o pasionată de mașini. Fiul meu, Daniel, când avea vreo cinci ani, putea să facă diferența între farurile mașinilor. Chiar și în întuneric recunoștea mașinile când ne întorceam de la casa bunicii. „Ford Cortina", mormăia el de pe bancheta din spate, într-un fel de transă. „Vauxhall Cavalier… Metro… Ford Sierra…"

Nu puteam identifica fiecare model, așa cum ar fi putut face Daniel, dar îmi imaginam fiecare mașină. Doar după zgomotul pe care îl făcea. Până la formă și culoare.

Nici măcar nu știu dacă era, de fapt, zgomotul. Cred că cea mai bună explicație ar fi un sentiment de *déjà-vu*. Dar în sens invers.

Așa că mă uitam pe fereastră și mă gândeam: *mașină galbenă* și, desigur, următoarea mașină care trecea pe lângă fereastră era galbenă. *Mașină albastră*. Mașină albastră. *Taxi alb*. Taxi alb. *Autobuz mare, strălucitor, roșu cu galben*. Autobuz mare, strălucitor, roșu cu galben. A fost foarte, foarte straniu și foarte, foarte departe de orice explicație posibilă. Apoi mi-a fost puțin sete. Așa că m-am dus la frigider și am scos sticla cu suc de portocale. Asta pare să sune ca un lucru normal. Dar nu a fost ceva

normal. A fost foarte neobișnuit. De fapt, a fost atât de neobișnuit, încât cred că îi voi dedica un capitol aparte.

PLĂCEREA INFINITĂ A SUCULUI DE PORTOCALE

Am luat câteva înghițituri și am închis ochii, la fel de hotărâtă ca un lup care urlă la lună. Am băut suc de portocale în cea mai mare parte a celor șaptezeci și doi de ani de viață – chiar și suc de portocale proaspăt stors, de multe ori –, dar pot spune sincer că nu i-am dat mare atenție niciodată. Sucul de portocale era apa sucurilor de fructe, așa simțeam eu. Pur și simplu, exista. Făcea parte din aceeași categorie de alimente care includea înghețata de vanilie și ceaiul cu pâine prăjită: perfect delicioasă, într-un fel neutru, de la sine înțeles.

Dar acesta a fost diferit. A fost cea mai minunată băutură pe care am gustat-o vreodată. Dulceața și amăreala, concurente, dar perfect echilibrate, erau la fel de complexe ca și cel mai bun Zinfandel[3]. Am savurat fiecare înghițitură. Am terminat toată sticla până la urmă.

Ciudat era că, ultima dată când băusem din el, fusese un suc de portocale bun, dar nu de neuitat. Acum era ambrozia zeilor. Mi s-a părut că întregul scop al vieții e doar să mă bucur de experiența de a-mi turna în gură un extract lichid din veziculele unui citric divin. O ușurare și o eliberare imense. Chiar mai relaxant decât sentimentul acela din copilărie după ce jucam tenis cu vechea mea prietenă Sarah, în căldura lunii iulie, apoi dădeam pe gât un pahar plin cu apă.

Sucul de portocale a fost, pur și simplu, cel mai bun lucru pe care l-am gustat vreodată.

— A fost plăcut, mi-am spus cu voce tare, pentru că simțeam că e atât de important, încât trebuie exprimat.

Și apoi mi-am dat seama că, de luni de zile, aceasta fusese prima dată când mă bucurasem de ceva – *mă bucurasem* așa cum trebuia. Nu luni, ani chiar. Sigur, fusesem distrasă de alte lucruri – filme vechi, Wordle, cuvinte încrucișate, șah online, cărți de puzzle, documentare ocazionale și, cu siguranță, de când ajunsesem în Ibiza, mă distrăseseră și altele –, dar plăcerea era altceva. Anhedonia părea să-mi fi trecut datorită unui singur pahar cu suc de portocale. A urmat un biscuit. Nu a fost la fel de bun ca sucul de portocale, dar a fost destul de spectaculos.

---

[3] Soi californian de struguri din care se face un cunoscut vin roșu (n. tr.).

CARTEA

Richard Feynman a fost un erudit fizician american care a scris mult și despre matematică. Obișnuiam să-i citesc des cărțile. Care făceau ca lucruri foarte intimidante, cum ar fi mecanica cuantică, să pară relativ ușoare. În orice caz, el a spus ceva care mi-a dat mult de gândit în ultima vreme: „Aproape orice este cu adevărat interesant dacă intri suficient în profunzimea lucrurilor".

Aproape orice este cu adevărat interesant dacă intri suficient în profunzimea lucrurilor.

Așa este. Și, în esență, cam asta începuse să mi se întâmple și mie. Intram adânc în toate, fără să vreau. Sucul de portocale, sunetul traficului, lătratul îndepărtat al unui câine. Totul căpătase, dintr-odată, o bogăție și o complexitate infinite sau poate că aveam eu brusc acces la o bogăție și o complexitate care fuseseră mereu acolo. Lătratul câinelui a fost, probabil, cel mai interesant lucru. Am închis ochii când l-am auzit. Și am văzut câinele în mintea mea, un câine înalt și maroniu, fără o rasă identificabilă, lătra legat lângă niște grajduri. Am văzut chiar și calul la care lătra.

Am încercat să-mi îndrept atenția către altceva.

Am deschis *La vida imposible* și nu mi s-a părut că e într-o limbă străină. O puteam citi. Nu la fel de bine ca în engleză, dar înțelegeam majoritatea cuvintelor. Mi-am amintit de un documentar pe care îl auzisem la radio, despre un bărbat care putea învăța limbi străine doar privind cuvintele. Se părea

că acum aveam și eu această abilitate. Am citit că apele din jurul Ibizei fuseseră alese de niște locuitori ai unei alte lumi, mai avansate, ca bază pe Pământ. Am ieșit din casă și m-am uitat din nou la floare. Cea despre care se presupunea că nu mai există. Știam totul despre ea. Că specia dispăruse când ultima plantă fusese smulsă de un buldozer, pentru a face loc unui hotel. Am rămas ca hipnotizată pentru o vreme. Se făcuse deja întuneric, dar asta nu părea să conteze. Mă uitam pur și simplu la ea, înțelegând-o fără niciun efort. Îi înțelegeam scopul tăcut. Acela de a exista de dragul existenței.

Mi-am dat seama cât e ceasul. Unu noaptea. Era atât de ciudat cum brusc începusem să conștientizez atâtea lucruri, iar cele mai importante – cum ar fi ora sau chiar data și ziua (17? 18? 19? Sâmbătă? Duminică? Luni?) – îmi scăpau. Am inspirat. Mireasma unei flori nu mai era doar un simplu parfum pentru mine. Era un întreg limbaj, o reclamă a vieții.

M-am pregătit de culcare. Apoi, odată ajunsă în pat, am început să mă holbez la tavan, ascultând traficul.

Taxi alb.

Autobuz de noapte.

Mașină închiriată argintie, cu un cuplu care se ceartă.

Nu eram deloc obosită. Ceea ce era neobișnuit pentru mine. Nu fusesem niciodată o insomniacă. Și în tinerețe somnul era ceva de la sine înțeles pentru mine. Nu avusesem întotdeauna un somn *ușor*, dar mereu dormisem. Însă acum eram foarte, foarte trează.

M-am ridicat din pat.

M-am uitat la fotografia tinerei Christina și a bărbatului cu părul lung. Cea cu căruciorul de plajă. Mi-am dat seama că înțeleg tot ce se întâmplase în căsnicia Christinei doar privind imaginea ei pe perete. Acela era bărbatul cu care se căsătorise. Johan. Era un muzician hippy și frustrat, care se comporta, cu încăpățânare, în 1987 ca și cum ar fi fost încă în 1967. Se îndrăgostise de Christina, într-o noapte, în timp ce ea cânta vechi melodii din repertoriul The Carpenters și Carole King, pentru o adunătură de bețivi veniți în extrasezon la Hotelul Buenavista din Santa Eulalia. Ea se mutase aici la o lună după ce se despărțise de Johan, fiindcă nu avea bani să rămână în fosta lor locuință din Ibiza Town. Johan nu fusese niciodată bogat, dar câștigase destul cu întreținerea piscinelor.

Johan, în felul lui olandez, era talentat la limbi străine. Engleză, spaniolă, franceză, germană, puțină portugheză. Învățase chiar catalana și o amesteca un pic cu spaniola, așa cum făceau și localnicii. Cântau împreună. Avuseseră un copil, pe Lieke, cea care avea și ea să devină poliglotă și să reușească, într-o zi, în muzică, unde părinții ei eșuaseră. Fetița din fotografii, cu ursulețul și cu un zâmbet nervos. La ani-lumină de superstarul puternic și feroce de pe panoul publicitar.

Johan și Christina fuseseră niște oameni plăcuți, fiecare în felul lui, iubeau amândoi muzica, dansul și viața, dar se certau mult și erau impulsivi. Ar fi trebuit ca unul dintre ei să fie mai responsabil, dar amândoi erau nepotriviți pentru asta. Amândoi avuseseră aventuri cu alte persoane și chiar și perioadele bune se pierdeau adesea într-o ceață de marijuana sau într-o mare de băutură. Ar fi trebuit să divorțeze mai devreme. Cam asta era concluzia,

retrospectiv vorbind, în special pentru Lieke, care era o fată fragilă de treisprezece ani când ei se despărțiseră și ea plecase să stea cu tatăl ei la Amsterdam. Johan nu a mai văzut-o pe Christina niciodată. Iar Lieke a mai făcut-o, dar nu foarte des, pentru că mama ei adoptase niște convingeri ciudate, de care îi era rușine.

Oamenii spun că dragostea este rară. Nu aș fi atât de sigură. Rar este ceva și mai de dorit. Înțelegerea. Nu are rost să fii iubit dacă nu ești înțeles. Pur și simplu, iubesc o idee despre tine, pe care o au ei în minte. Sunt îndrăgostiți de dragoste. Sunt îndrăgostiți de modul lor de a iubi. Să fii *înțeles*. Și nu numai atât, ci să fii înțeles și apreciat odată ce ai fost înțeles. Asta contează. Din păcate, Christina și Johan nu avuseseră nimic din toate acestea. Fiecare fusese îndrăgostit de ideea pe care o avea despre celălalt și își făcuseră o idee despre cum ar putea fi familia lor, dar, odată ce au devenit părinți, i-a lovit realitatea, iar acea realitate nu i se potrivea niciunuia dintre ei.

FLEETWOOD MAC

Voiam să ascult muzică.

Vechiul stereo, de prin anii ’80, avea încorporat un casetofon. M-am uitat prin casetele Christinei. Blondie (desigur). The Carpenters. Bob Marley. Fleetwood Mac. Am pus Fleetwood Mac.

Am ascultat *Everywhere*.

A fost cel mai frumos, mai luxuriant și mai complex sunet pe care-l auzisem vreodată. Din cine știe ce motiv, m-am întins. M-am întins pe podeaua sufrageriei, în timp ce apa din borcanul de măsline strălucea din nou. O lumină schimbătoare, scânteietoare, potrivită cu simfonia sentimentelor mele, un compendiu al fiecărei emoții pozitive pe care o simțisem vreodată. Muzica a ajuns la mine sub formă de culori și de senzație tactilă, de ceva ce putea fi nu doar auzit, ci și văzut și pipăit.

M-am uitat la una din cărțile de pe raft. *Misterul trenului albastru* de Agatha Christie. Niște litere albe pe un cotor albastru. Am avut un sentiment puternic că aș putea să o mut din loc. Adică să o mișc fără să o mișc fizic. Sau, mai degrabă, am avut sentimentul că imaginația mea are puterea de a manipula realitatea. Vedeam panoul hotelului Eighth Wonder, de peste drum, prin draperia trasă pe jumătate. *Vizualizează-ți visele și transformă-le în realitate*. Așa am făcut. Cartea a tot înaintat pe raft, centimetru cu centimetru, până a căzut, dar nu de tot, plutind, pur și simplu, nu, *ținută*, pentru că îi simțeam greutatea în mine, genul acela de greutate ascunsă pe care o

simți când îți dai seama că ai spus ceva ce nu ar fi trebuit să spui. A făcut un cerc în aer și mi-a provocat o durere de cap, așa că am lăsat-o să aterizeze pe gresie, în timp ce Christine McVie continua să cânte, cu vocea ei într-o căutare rafinată a perfecțiunii. Complexă, pământească, eterică în același timp.

Durerea de cap s-a domolit și a început o altă melodie, iar eu m-am ridicat, m-am uitat la cartea de pe podea și nu știam dacă să râd sau să plâng de ceea ce tocmai se întâmplase, așa că le-am făcut pe amândouă. Apoi lumina din borcanul de sticlă s-a stins și m-am băgat din nou în pat și am stat acolo trează până s-a făcut dimineață.

Chiar dacă rămăsese la ofițerul din Guardia Civil, îmi aminteam scrisoarea pe care mi-o lăsase Christina, fiecare cuvânt și semn de punctuație, și acum găseam în ea un sens nou. În special în această parte:

Ah, și – cel mai important dintre toate – *mergi la Atlantis Scuba, la Cala d'Hort. Spune-i lui Alberto că eu te-am trimis. Nu-ți va lua niciun ban. Du-te să vezi pajiștea cu iarbă de mare. Este cel mai vechi organism viu de pe Pământ.*

Și, te rog, atunci când vei fi acolo, păstrează-ți mintea deschisă. Orice schimbare care va avea loc va fi înspre bine. Ai încredere în mine.

Și, după ce mi-am spus asta pentru a zecea oară, am închis ochii și, în mintea mea, am văzut un homar alergând pe nisip.

PEPENE VERDE LA SOARE

În dimineața următoare, stăteam în fața cafenelei vegane din Santa Gertrudis și mă gândeam încă la viziunea cu homarul și la ce ar fi putut aceasta să însemne.

Alberto îmi spusese să stau în casă, dar simțisem *nevoia* să ies. Dacă eram propriul meu pericol, atunci, cu siguranță, nu conta unde se întâmplă să mă aflu. Pentru că eram împreună cu sinele meu periculos.

Și, în plus, tot n-aveam habar dacă pot avea încredere în orice mi-ar fi spus el. Ceea ce știam însă era că am o foarte profundă și, în același timp, presantă dorință de a explora și de a înțelege pe deplin ce se întâmplase cu mine și ce se întâmplase cu Christina. Simțeam în adâncul sufletului că răspunsurile se găsesc în exterior. De asemenea, și nu e puțin lucru: voiam să ies. Ceea ce era un lucru neobișnuit. De când murise Karl, nu mai avusesem nicio dorință să ies sau să fac prea multe chestii. Dar acum dădeam pe-afară de curiozitate, era atât de puternică, încât o simțeam ca pe un motor molcom, care torcea înăuntrul meu.

Și, stând acolo, afară, la soare, am știut că făcusem alegerea corectă. Mi-a sosit salata de fructe și m-am uitat la farfuria cu fructe așa cum aș fi putut privi un tablou de Matisse. Fascinată de fiecare formă și culoare. Semilunile tentante de portocală. Verdele vibrant al kiwiului. Sferele mici de afine, ca niște planete dintr-un sistem solar împrăștiat care

orbitează în jurul unui fruct al pasiunii. Cuburi de papaya. Triunghiul roșu al unei felii de pepene, presărat cu semințe negre, părea deosebit de rafinat. Să mănânc pepene verde la soare mi-a dăruit un sentiment atât de minunat, încât m-am întrebat de ce nu mi-am petrecut mai mult timp din viață făcând asta. M-am întrebat de ce asta nu constituie aspirația tuturor. M-am întrebat de ce fiecare om de afaceri de succes de pe planetă continuă să lucreze și să meargă la birou și să se holbeze la computere, când ar putea renunța la toate acestea pentru a mânca pepene verde la soare, pentru totdeauna.

Dar gândurile îmi tot veneau în minte. Și nici măcar nu erau ale mele. Dorul de casă și de prietenii săi din Murcia al chelnerului. Gândurile unui alt client. O bătrânașă, citind într-un ziar local despre temperaturile record din întreaga lume. I-am simțit îngrijorarea, nu doar pentru climă, ci și pentru sănătatea mamei ei, care se deteriora. Am simțit acea îngrijorare ca și cum ar fi fost a mea. A trecut prin mine ca un nor. Dar la fel a făcut și fericirea provizorie a celor trei băieți care tocmai coborâseră în stația de autobuz și se îndreptau către o școală internațională din apropiere.

Totul era foarte ciudat. Alberto avea dreptate. Spusese că „schimbarea o să fie foarte semnificativă" și, cu siguranță, era. Îmi bătea inima. Tremuram. Era entuziasmant și terifiant și m-am întrebat dacă aș putea muri din cauza asta.

Este greu de exprimat în cuvinte, deoarece cuvintele sunt, în general, făcute pentru cele cinci simțuri, nu și pentru un al șaselea, sau al șaptelea, sau al treizeci și optulea, sau al oricâtelea o fi fost acela. Se manifesta ca o *familiaritate* profundă, dar inexplicabilă. De parcă aș fi cunoscut întreaga lume

și conținutul ei la fel de bine ca pe o rudă apropiată. De parcă aș fi știut orice om și orice lucru și nu ar fi trebuit decât să mă uit la o persoană ca să o cunosc. Interconectarea dintre toate devenise vizibilă. Totul era acolo, dacă știai să privești.

Unul dintre cele mai interesante și mai sentimentale lucruri, pe care eu l-am iubit mereu, este cel care spune că toți suntem praf de stele. Întregul univers se află înăuntrul nostru. Fiecare element din care suntem alcătuiți a fost făcut dintr-o stea. Azot, calciu, hidrogen, oxigen, fosfor și toate celelalte. Suntem creați din spațiu și timp adânci și am fost plămădiți în supernove (sau *supernovae*, dacă suntem pretențioși). Un element este, după cum știi, fără îndoială, materia care nu poate fi descompusă într-o substanță mai simplă. Acestea sunt numerele prime ale cosmosului.

Suntem alcătuiți din elemente.

Avem în noi indestructibilul și eternitatea.

Avem universul în sânge și în oase.

Și, odată ce intrasem în contact cu *La Presencia*, era ca și cum m-aș fi trezit din somn, părăsind coconul și zburând într-un nou tip de simțire, în care nu eram doar alcătuită din toate, ci le puteam și vedea, și auzi. Acest lucru părea complet ridicol și perfect logic, totodată. Dar, presupun, ceva mai puțin ridicol decât a te naște. A deveni din nimic ceva este, probabil, mai mult decât un miracol, dar, când toată lumea are parte de același miracol, începem să nu-i mai apreciem valoarea. Este, pur și simplu, o chestiune de cerere și ofertă.

Am terminat și ultima afină. Am lăsat niște bani pe masă. Și apoi m-am îndreptat spre mașină, știind că, dacă aș cunoaște complet această insulă, aș putea înțelege pentru ce am fost adusă aici. Pentru că, fără

îndoială, existase un motiv. Știam asta. Când m-am urcat în mașină, am văzut din nou homarul acela, în minte, și l-am alungat, în timp ce porneam motorul.

EU ERAM VIAȚĂ

Eram pe o planetă complet nouă.

Formal, era aceeași planetă, desigur. Aceeași insulă spaniolă, aici, pe Pământ. Însă totul era nou.

Și părea infuzat cu intensitate sau uimire subită. Momentul pe care în trecut îl trăisem foarte rar – la vederea unei vulpi sau la murmurul unor grauri – îl trăiam acum tot timpul. Nu doar cu sucul de portocale și pepenii verzi (deși fructele, în special, mi s-au părut brusc sublime, într-un mod pe care nu îl mai remarcasem). Cu toate categoriile naturii, chiar și cu natura umană.

Și la o intensitate cu mult mai puternică decât înainte. Nimic nu se schimbase la exterior. Lumea era aceeași ca anul trecut și acum doi ani. Și insula era aceeași ca ieri.

Vezi tu, dacă vrei să vizitezi o lume nouă nu ai nevoie de o navă spațială. Tot ce trebuie să faci este să-ți schimbi mintea.

Și mintea mea se schimbase complet.

Totul în jur era de-o frumusețe dureroasă.

Cerul de un albastru puternic. Mirosul de pin. Sunetul cicadelor. Strălucirea căldurii acolo unde pământul se întâlnește cu cerul. Totul foarte real și, în același timp, magic.

Am pornit radioul. Din nou muzică din aceea electronică – o piesă plină de viață, despre care am știut fără să-mi spună nimeni că e a unui DJ brazilian numit Alok, de care, evident, nu auzisem în viața mea –, dar semnalul se întrerupea întruna, așa

că m-am întors la un post de muzică pop. Difuzau un cântec pe care nu-l mai auzisem, dar cumva știam totul despre el. Știam că se cheamă *Despechá*. Știam că e al cântăreței spaniole Rosalìa și că fusese lansat în 2022. Am presupus că informațiile acestea umplu pur și simplu niște goluri. Așa cum nu ai nevoie de toate piesele unui puzzle ca să ghicești imaginea. Dar acum parcă intuiam ansamblul pe baza unei singure piese. Era de ajuns să fi auzit *puțină* muzică pop ca să știu totul despre *toată* muzica pop. Înțelegeam cuvintele acestui cântec spaniol. Auzeam hotărârea cântăreței de a dansa până uită de suferința din dragoste și simțeam cât de mult se distrează. Mi-a plăcut cum din durerea ei se năștea bucuria. M-a prins imediat. Se poate chiar să-mi fi săltat puțin umerii, deși nu mai ascultasem acest stil de muzică. Apoi au pus un cântec al rapperului 21 Savage, care mi-a plăcut teribil. Am ridicat volumul și am început să dau din cap în ritmul muzicii, ca și cum aș fi avut altă vârstă, altă viață și altă psihologie.

Tipare sunt peste tot. Ceva ce ai observat în trecut – o conversație într-un avion, să zicem – ajunge la tine în prezent, ușor distorsionat. O cântăreață de pe tricoul unei femei devine o melodie ascultată. Așa că s-a auzit o melodie mai veche a lui Taylor Swift, numită *Mirrorball*, iar eu eram fiecare persoană care se bucurase vreodată de ea, din toate punctele de vedere. Asta m-a făcut să-mi dau seama că și eu sunt un glob de oglinzi, dar inversate. În loc să fiu văzută de lume, din orice unghi reflectat, lumea însăși era globul de oglinzi și eu eram nucleul, iar lumea strălucea către mine de pretutindeni, toată în același timp, ceea ce sună terifiant, dar în acel moment a fost entuziasmant. Piesa s-a terminat și au urmat câteva reclame, iar reclamele – ca și știrile –

au capacitatea de a-mi face ușor greață acum, așa că am dat pe un post cu rock clasic, unde se difuza *You Shook Me All Night Long*, al celor de la AC/DC. Îl mai auzisem, din cauza lui Karl, și îl rugasem atunci să închidă fiindcă mă durea capul. Dar acum am dat mai tare. Cât de tare se putea. Și am cântat cu geamul coborât, părându-mi-se și ridicol, și trist că nu mai cântasem niciodată în mașină. Dobândisem o putere atât de simplă și mi-aș fi dorit să fie și Karl lângă mine, ca să vorbim despre asta. Era viață. AC/DC era viață. Eu eram viață.

Totul poate fi frumos cu ochii și urechile potrivite, Maurice. Fiecare gen de muzică. Fiecare tristețe și fiecare plăcere. Fiecare inspirație și expirație. Fiecare solo de chitară. Fiecare voce. Fiecare plantă de lângă asfalt. M-am gândit la o replică din Mary Shelley. Din *Frankenstein*. A doua carte preferată a mea, după *Contele de Monte-Cristo*. Citatul este acesta: „Ceva de neînțeles chiar și pentru mine însumi sălășluiește în sufletul meu“[4].

Am dat mai încet muzica atunci când am ajuns în piața văruită a bisericii, unde am văzut câțiva hipioți bătrâni și bogați, zâmbind bronzați și îmbrăcați, de la brâu în jos, în haine de *batik* viu colorate, șezând pe scaune de răchită în fața unei cafenele și bând - *smoothie*-uri albastre. În timp ce treceam cu mașina, le-am simțit mulțumirea relaxată, ca și cum ar fi fost a mea; mi-a ajuns în minte ca o adiere. Un bătrân stătea în pragul unei uși și scruta lumea cu o privire - mijită și nedumerită. L-am văzut jucându-se pe aceeași stradă, în copilărie, probabil prin anii ’50, împingând o motocicletă de tablă de jucărie, cu ataș, pe dalele pavajului, sub privirea atentă a unui membru sever din Guardia Civil, îmbrăcat ca un soldat. Nici urmă de cafenea vegană pe-atunci. Când

am plecat din Santa Gertrudis, am dat pe un post de muzică clasică. Radio Clásica. Difuzau allegroul lui Elgar din *Concertul pentru violoncel în mi minor*. Îl mai auzisem. Ascultam des muzică clasică, acasă, dar acum o simțeam cu fiecare parte din mine. Sunetul corzilor era ca o maree în creștere, pluteam în înălțimi, deasupra pământului, complet desprinsă, sub mine nu era nimic, eram purtată de un curent emoțional fără să am de ce altceva să mă țin în afara faptului că știam că sunt în viață.

Am ajuns în dreptul unui mic garaj, unde doi muncitori încercau să înghesuie o saltea într-o dubă mică, neechipată pentru așa ceva. Râdeau și le-am simțit fericirea unduindu-se prin mine, în timp ce treceam cu mașina.

[±] Mary W. Shelley, *Frankenstein sau Prometeul modern*, trad. Adriana Călinescu, Albatros, București, 1973, p. 20 (n. tr.).

PISICĂ

Pe drum era o pisică maidaneză, care mergea semeață, fără grabă, cu mintea surprinzător de calmă și fără să-i pese de conceptul de drum. Era o creatură frumoasă, maiestuoasă, magnifică și m-am oprit să o las să treacă.

CAMION

Apoi starea mea de spirit mi s-a schimbat.

Nu știu cum s-a întâmplat, dar stând acolo, în timp ce țineam volanul, așteptând să treacă pisica, mi-au apărut în minte amintiri care nu erau ale mele. O rafală întreagă, toate deodată.

Abilitățile – „talentele“ –, ce-or fi fost, erau din ce în ce mai puternice. Ametitoare. O simțeam pe Christina. Nu în mașină, ci pe o plajă, îi simțeam furia în timp ce se certa cu soțul ei și vinovăția atunci când fetița ei, care construia un castel de nisip, a început să plângă și a lovit castelul, din care nu a mai rămas nimic.

Apoi, mult mai încoace, o vedeam împreună cu o femeie cu ochelari, care avea un păr întunecat și dezordonat. Erau chiar în mașina în care mergeam eu. Vorbeau despre hotelul care urma să se construiască în Es Vedrà.

— Cine este în spatele lui? a întrebat femeia.

Christina nu știa.

— Nu pot să-i văd. Nu sunt acolo.

— Dar tu vezi totul.

— Asta nu văd.

Ceea ce a dus, cumva, în altă direcție. O vedeam pe Christina vorbind cu un bărbat. Lui nu-i vedeam fața. Așa cum nu reușisem să văd nici chipul bărbatului care îl mituise pe ofițerul din Guardia Civil. Era totuși aceeași persoană. Eram sigură de asta.

Într-atât mă pierdusem printre amintiri, încât mi-a luat ceva vreme să-mi dau seama că în spatele meu e un camion care claxonează ca o gâscă ofuscată.

Am continuat să conduc, încercând să mi-o scot pe Christina din minte și să mă concentrez asupra drumului, dar a fost greu. Și nu era doar Christina. Eram copleșită de informații. Nu treceam doar pe lângă mașini, ci și pe lângă gânduri și sentimente. Dragoste și ură și indiferență. Eram cufundată în imensa mare a vieții. Am trecut pe lângă niște agenți din Guardia Civil care căutau droguri într-o mașină și pe lângă șoferul îngrijorat, care spera ca aceștia să nu verifice în spatele orificiilor de aerisire. Am trecut pe lângă un câine și i-am simțit singurătatea. Am trecut pe lângă un copac și cumva știam că are 86.427 de frunze, așa cum știam că sunt 123.210 fire de păr pe capul meu, majoritatea albe.

Dar, încetișor, groaza pe care o simțeam s-a domolit.

Apoi am trecut pe lângă un jeep decapotabil și am recunoscut persoana care conducea. Nu știu dacă asta s-a datorat noilor mele abilități sau, pur și simplu, faptului că o mai văzusem pe panourile publicitare. Dar, cu siguranță, era ea. Lieke. Fiica Christinei. Oprea la un magazin mare cu unelte pentru grădină – Eiviss Garden –, așa că am întors și am oprit și eu, înainte să am timp să mă gândesc cu adevărat la ceea ce fac.

LIEKE

Am găsit-o uitându-se la o selecție uriașă de plante suculente în ghivece.

— Bună! am spus. Scuză-mă că te deranjez. Ești Lieke, nu-i așa?

Era înaltă, mai înaltă decât mama ei, și purta ochelari de soare și o vestă lungă, iar părul decolorat se zărea de sub o beretă nepotrivită cu vremea de-afară. Un inel în nas, am observat acum. Și un tatuaj pe gât, cu cuvântul „Liniște". Părea ciudat ca tocmai un DJ să-și fi scris așa ceva pe piele. Avea ochii mamei sale, dar mai aspri. Părea dură, puternică. Dar, pe de altă parte, am simțit și că acest lucru e doar o aparență. În realitate, era la fel de fragilă ca toată lumea. Mintea ei totuși spunea adevărul și emitea note dulci-amare de bravură și de tristețe.

A dat afirmativ din cap. Fără cuvinte.

Era obișnuită să fie recunoscută, dar poate că eu nu eram genul care o aborda de obicei.

— Mă numesc Grace. Grace Winters. Am cunoscut-o pe mama ta, pentru scurt timp, acum mulți ani.

Tristețea avea acum spini. Era clar că nu vrea să vorbească cu mine. Mi-aș fi dorit să n-o fi abordat. Dar acum eram acolo. Așa că am spus ce aveam de spus, cât de repede am putut.

— Mama ta mi-a lăsat casa în care a locuit și mă simt ușor stânjenită din cauza asta. Știi, nu prea mi se pare corect că mi-a lăsat-o mie, având în vedere că

avea o familie. Așa că îți spun doar că, dacă ai nevoie vreodată de ea sau vrei să locuiești în ea, este acolo. Sau dacă vrei să vorbim despre asta…

— Nu prea ne înțelegeam, m-a întrerupt ea, în timp ce atingea frunza groasă, robustă, perfectă a unui arbore de jad. Și acum am casa mea. Pe dealuri. E în regulă. Nu trebuie să te simți vinovată.

Accentul ei era ciudat. Pe diagrama Venn, o suprapunere între american, britanic, olandez și spaniol și nicăieri.

I-am văzut casa pe dealuri. Aveam acces la gândurile ei, în timp ce rostea cuvintele. Am văzut-o înotând în piscină, pe iubitul ei privind-o dintr-un hamac.

În momentul acela ar fi trebuit să plec. Cu siguranță, atunci ar fi plecat cea care fusesem înainte. Dar mie, lui Grace cea nouă, îmi păsa subit și foarte tare de tot ce mă înconjura. Și, mânată de această curiozitate nouă, am întrebat:

— De ce nu vă înțelegeați?

A fost o întrebare grosolană și foarte personală, dar aveam nevoie să știu, iar gândurile erau prea multe și prea încâlcite ca să le accesez. Dacă vrei să ajungi undeva, uneori trebuie să mergi pe drumul cel mai drept.

— Era o persoană dificilă.

— Avea convingeri puternice?

— Nu era vorba doar de convingeri. A mai fost și tot hașișul ăla marocan pe care-l fuma. Al naibii de real. Parcă era posedată.

— Posedată?

Lieke a oftat. A fost ca un gâfâit. Ca o bătaie. Și apoi a ieșit totul, ca o revărsare.

— A avut o experiență. În ocean. După aceea, a fost terminată. Nu mai putea să funcționeze ca o

ființă umană normală. Nu puteam vorbi cu ea fără să-mi spună ceva despre viitorul meu. Și întotdeauna a fost ceva corect și adevărat, ceea ce a înrăutățit situația. Adică, la naiba, cum poți să-ți trăiești viața dacă știi tot ce urmează să ți se întâmple? Iar eu nu voiam să știu. I-am spus să se oprească. I-am spus să trăiască, în puii mei, ca o ființă umană normală.

— Ființele umane normale sunt greu de găsit, i-am spus. Dar îmi pare rău. Probabil n-a fost ușor.

— Relația noastră a fost întotdeauna dificilă. Era o mamă de rahat. Am plătit unui terapeut zece mii de euro ca să ajung la concluzia asta, futu-i. Dar tâmpeniilor ei le-aș fi putut face față. Lucrul cu care nu m-am putut împăca a fost că încerca tot timpul să-mi spună ce să fac, pentru că știa viitorul, înțelegi?

— A fost ca și cum l-ai fi avut pe Dumnezeu ca mamă. Și nimeni nu-l vrea pe Dumnezeu ca mamă, nu?

— Dacă îl ai pe Dumnezeu ca mamă, atunci n-ai de ales decât să fii îngerul căzut. A devenit insuportabil. Nu doar că-mi spunea că nu-i plăcea muzica mea, ce fac pentru a-mi câștiga existența sau iubitul meu, ci pur și simplu mă deposeda de singurul lucru care face viața să fie viață. Înțelegi, *imprevizibilitatea*. Și, când mi-a spus că îți dă casa, i-am spus că sunt de acord. Că nu vreau cocioaba ei de rahat, ceea ce nu i-a plăcut deloc. Mi-a spus că ajutase la organizarea unui protest împotriva unor proiecte din Es Vedrà și era supărată pe mine că nu-mi pasă…

Vocea ei a rămas egală, dar regretul creștea înăuntrul ei.

— S-a terminat prost…

Gândurile ei aveau o aură de căldură înroșită, în ciuda chipului ei impasibil. Mi-am permis să mă întreb, pentru o clipă, dacă ar fi putut să-și dorească să-i facă rău propriei mame. Am intrat în mintea ei și n-am văzut-o decât pe Christina, la finalul unui conflict, pălmuind-o. Era un lucru greu de imaginat. Christina. Pașnica și muzicala Christina.

— Complicat. Asta a fost ultima dată când ați vorbit?

— Nu.

— Crezi că a fost ucisă?

— Ea a prezis. Dar a spus că are un plan. Întotdeauna a avut un plan, în pana mea. A fost ultimul lucru pe care mi l-a spus. Că o să dispară într-o lume mai bună, fără să-i pese cu adevărat pe cine lăsa în urmă. Nu și-a făcut niciodată griji pentru mine. Așa că, știi, am încercat să îi plătesc cu aceeași monedă.

— Se referea la rai? Prin lumea mai bună, vreau să zic.

Lieke a clătinat din cap.

— Nu. La altă planetă. Credea că poate ajunge pe altă planetă.

A făcut o față cu niște ochi mari și eu am simțit gândul din spatele acesteia. A fost un gând simplu: *Știu că toate astea sunt o nebunie.*

S-a întors. A pus o plantă în cărucior. Voia să plec.

— Îmi pare rău că te-am deranjat.

S-a înmuiat atunci. Era ca soarele printre frunze.

— Nu-i nimic.

Iar eu aveam în minte un singur lucru, neclintit, ca un bolovan, despre care știam că este adevărat. Trebuia să i-l împărtășesc.

— Mama ta te-a iubit.

— Da. Știu. Și pe tine te-a iubit.

Am râs în fața unei situații atât de ridicole.

— Nu mă cunoștea cu adevărat.

— Dar vorbea mult despre tine. Când eram mică. Mi-a spus că i-ai salvat viața.

Am clătinat din cap.

— N-am făcut altceva decât să-i fiu alături.

Lieke a zâmbit, cu un zâmbet de o complexitate infinită.

— Uneori e singurul lucru de care avem nevoie.

— Așa e. Da. La revedere.

Când să ies, ea a vorbit din nou:

— Nu ți-a dat casa degeaba. E o formă de recrutare. O capcană. Ești urmașa ei. Încearcă să nu devii ca ea, da?

— O să încerc din răsputeri.

— Și nu știu dacă îți plac DJ-ii techno, dar, dacă da, pot să te trec pe lista de invitați de la Amnesia pentru mâine.

Mi-a plăcut felul în care mi-a vorbit, de parcă vârsta și aspectul n-ar fi contat. Lieke era o *rara avis*. Un om lipsit de prejudecăți.

— Carl Cox, Amelie Lens, Adam Beyer, Paco Osuna… Sunt niște DJ grozavi. O să fie noaptea de pomină a acestei veri. Îți dau câteva invitații și pentru oaspeți. Grace Winters plus doi.

M-am gândit că o să dansez. N-a fost un gând complet neplăcut. Habar n-aveam ce poartă oamenii la Amnesia. M-am întrebat dacă pantalonii mei M & S și bluza brodată s-ar potrivi.

Și, dintr-un motiv de neînțeles, eu, profesoara ta de matematică pensionată, am spus:

— Oh! Mulțumesc. Ar fi minunat.

MAI VASTĂ DECÂT GÂNDURILE

Am condus până la Cala d'Hort. Am tras în parcarea prăfuită și am trecut pe lângă panoul pus de un restaurant, pe care scria *VĂ RUGĂM SĂ NU LĂSAȚI BUNURI DE VALOARE ÎN MAȘINĂ, POT FI FURATE.*

Am ajuns la Atlantis Scuba și m-am uitat în jur, după Alberto, dar nu era acolo. Era doar Nostradamus, capra alb cu negru, cu coarnele late.

Stătea în afara colibei Atlantis Scuba, bucurându-se de un castron plin cu ovăz pe poteca de argilă pământie. Alberto avusese dreptate când spusese că Nostradamus e un suflet mizantropic. Mizantropia lui a plutit spre mine, împreună cu izul lui de mosc.

M-a îngrijorat faptul că mi-am dat seama că-l înțeleg. Gândurile unei capre sunt greu de tradus în vreun limbaj uman. Dar ceea ce pot să spun este că nota de mizantropie nu consta doar în faptul că era morocănos, ci că era un morocănos amuzant. Caprele privesc mereu lucrurile dintr-un anumit unghi. De parcă nu prea se simt confortabil și abia se descurcă. Alberto îi pusese ironic numele de Nostradamus, mi-am dat seama eu. Caprelor nu le pasă de viitor. Viitorul și trecutul sunt irelevante pentru ele, care sunt mereu nemulțumite la prezent. L-am lăsat să mănânce în tihnă și m-am dus pe plajă, unde m-am așezat complet îmbrăcată pe nisip, lângă unul dintre restaurante.

Oriunde mă uitam, vedeam oameni și le simțeam gândurile și emoțiile. Mi-aș fi dorit să fie și Karl aici, ca să-i pot împărtăși toate astea. E un lucru grozav să ai pe cineva lângă tine. Ca un amortizor al șocului provocat de nebunia experienței. Și nicio experiență nu a fost mai nebunească decât cea pe care o trăiam în prezent.

Un băiat care se juca în nisip se întreba cine ar câștiga într-o luptă, cinci sute de pisici mici sau un singur tigru. Mama lui fantaza la un tânăr care se plimba pe nisip, în timp ce soțul ei încerca să se concentreze la thrillerul pe care îl citea. Un agent CIA răzvrătit era implicat într-un plan de asasinare a președintelui.

M-am uitat la stânca Es Vedrà și la sora ei, o insuliță mai mică și mai plată, Es Vedranell. Insulița mai mare se profila peste cea mică asemenea unui părinte protector.

M-am uitat la apa din jurul lor.

Deoarece acum mintea mea părea să știe aproape totul, doar marea rămăsese necunoscută pentru moment. Își păstrase încă misterul și era liniștitor doar să te uiți la ea. Era singurul lucru care părea mai vast decât gândurile mele.

VIAȚA IMPOSIBILĂ

Stând pe nisip, mi-am permis să chicotesc în liniște, gândindu-mă ce întorsătură ridicolă luase viața mea. Sau poate că fusese întotdeauna ușor ciudată. Poate că acesta era lucrul cu adevărat ridicol, felul în care nici măcar nu clipim în fața improbabilității absolute a vieților noastre, aici, pe acest bolovan care se învârte prin spațiu. Felul în care existăm din nimic, în care întregul univers există din nimic, și iată-ne, acel *ceva* imposibil a creat existența din vid. Viața imposibilă. O întâmplare fericită de care merită să ne bucurăm.

INCIDENTUL CU CAPRA

Stăteam destul de aproape de unul dintre restaurante și atenția mi-a fost repejor distrasă de conversațiile mesenilor, un pârâu bolborosind în diferite limbi care se contopeau între ele. Am auzit două voci ale unor persoane mai în vârstă, pe care le-am recunoscut instantaneu din avion. Era cuplul care își studiase ghidul de plimbări în Ibiza. Mâncau tocană de pește și stăteau lângă un acvariu cu homari, planificându-și excursia de după-amiază la o așezare romană din apropiere.

Femeia a citit puțin din ghid. Și, chiar dacă nu spuseseră cum îi cheamă, acum îi știam. Se numeau Olive și Michael și erau dintr-un sat din Cotswolds. Fuseseră împreună aproape toată viața, iar Olive încerca să nu se gândească la rezultatele biopsiei lui Michael, care îi așteptau la întoarcerea în Anglia. Michael încerca și el să nu se gândească la asta, dar avea un presentiment rău și încerca să se țină tare, iar eu am simțit cât de epuizant e acest lucru pentru el. Și am văzut și dragostea pe care și-o purtau; părea de culoarea chihlimbarului, un soare care apune, cald și foarte frumos, în declinul său de la orizont. *Poate îmi imaginez doar*, m-am gândit în sinea mea. Da. Poate îmi imaginam totul. Dar, dacă era doar rodul imaginației, atunci *de ce făceam și preziceri*? Așa cum făcusem cu mașinile. Fiecare propoziție ce avea să fie rostită. Momentul în care urma să vină

chelnerul. Ba chiar îl vedeam înainte de a mă întoarce ca să-l pot vedea. Dacă asta era imaginație, atunci și lumea întreagă tot imaginație era.

Acest nou simț era destul de înfricoșător. Am încercat din nou să mă concentrez asupra mării, dar am auzit o împușcătură. Foarte slabă și îndepărtată, dar nimeni altcineva nu a părut să îi acorde vreo atenție. Mi s-a strâns stomacul. Am văzut o barcă dincolo de hidrobiciclete. Pentru ochii mei, era doar o altă pată albă în depărtare, dincolo de stânca Es Vedrà. Dar în minte am văzut-o mai clar. Ca și cum ar fi plutit lângă mine. Avea o cabină mică și cuvintele *Eighth Wonder* pe lateral. Mi-am adus aminte de panoul publicitar de peste drum de casă. Pentru o stațiune, Eighth Wonder, la Cala Llonga, la kilometri depărtare de acolo.

Pe punte era un bărbat. Cu ochiul liber era aproape imposibil să-l vezi. Ca și cum ai încerca să izolezi o șuviță de păr din capul unei persoane care se află la o distanță considerabilă.

Dar l-am putut vedea pe bărbat, fără să-l văd. Așa cum ne vedem amintirile, fără să le vedem efectiv. Aceasta era o amintire care se întâmpla în prezent; și nu mie. Strângea ochii sub soarele greu, în timp ce privea prin luneta puștii, dincolo de ape, la o capră înconjurată de calcarul abrupt al acelei stânci misterioase, Es Vedrà. Capra avea o culoare diferită de cea a lui Nostradamus. Maro cu alb, nu negru cu alb, iar coarnele ei erau mai mici. Bărbatul putea vedea prin lentila telescopică animalul, care privea direct spre el. Creatura tocmai asistase la moartea unei alte capre și își dăduse seama ce se întâmplă.

Bărbatul se numea Nicolau. Era profund tulburat. Se gândea la ce va spune iubita lui. Nu că iubita lui ar fi știut. La urma urmei, avea un ordin extrem de strict să nu spună nimic nimănui.

Nicolau auzise undeva, pe internet, că aceste animale sunt foarte inteligente și pot recunoaște fețele și expresiile umane. Spera să fie suficient de departe pentru a nu i se vedea chipul. El n-ar fi vrut să facă ceea ce făcea, dar angajatorul lui îl plătise, iar această acțiune fusese autorizată de administrația locală. Toată stânca trebuia curățată de animale. Nu era clar de ce, după cum îi spusese șeful lui. Dar, evident, era pentru dezvoltare – deși nu avea idee cum ar fi putut fi construit un hotel pe o stâncă atât de dificilă. Și astfel, atunci când a simțit pe umăr mâna colegului său, a știut ce avea să facă.

Și eu, în mod paradoxal singură pe plaja aceea aglomerată, știam ce avea să facă. Și, din anumite motive, nu-l puteam lăsa. Pentru că, pe lângă faptul că știam ce simte omul, știam și ce simte capra. Îi simțeam durerea la moartea semenului ei. Era ca un întuneric tremurător. Am închis ochii, de parcă eram pe punctul de a-mi pune o dorință.

Și apoi am fost în mintea lui Nicolau. Nu numai că o vedeam, ci o puteam și influența.

Își ținea respirația, în timp ce punea degetul pe trăgaci. A încercat să apese, dar nu a reușit. S-a întrebat dacă e ceva în neregulă cu arma. A verificat să vadă dacă nu cumva e pusă siguranța, dar nu era. A încercat din nou și de data aceasta și-a dat seama că nu arma e de vină.

Celălalt bărbat – Hugo – râdea de el. Voia să știe care e problema.

Hugo a clătinat din cap și a luat el arma, ceea ce a fost mai dificil. În mintea lui nu puteam intra. Ușa era închisă.

Nu o face, i-am spus. Glasul conștiinței sale. *Nu apăsa pe trăgaci. Lasă capra în viață.*

A clipit o dată și încă o dată, apoi a scuturat din cap, pentru a mă scoate de-acolo, nedumerit de aceste probleme neașteptate. Pentru un moment, mi-au fugit gândurile. Băiatul de lângă mine începuse să urle pentru că sora lui dăduse cu piciorul în castelul de nisip. Apoi a venit împușcătura. Nici dacă aș fi avut cea mai ageră vedere din lume n-aș fi putut să văd ce se întâmplase, fiindcă era de cealaltă parte a Es Vedrà. Și totuși am văzut în mintea mea, mai viu decât vedeam plaja și castelul de nisip prăbușit. Capra a căzut peste marginea stâncii, repede și greu, lovind de încă două ori stânca înainte de a se prăbuși definitiv.

Mi s-a strâns din nou stomacul.

Iar Hugo s-a mai uitat un timp la apă, pierdut în remușcări.

HOMARII

Am rămas acolo, supărată pe mine însămi. Încercasem să împiedic moartea unei creaturi și nu reușisem. Iar, în timp ce mă uitam la castelul de nisip prăbușit, vocile din restaurant au reînceput să curgă înspre mine. Spaniolă, catalană, engleză, olandeză, simțeam inclusiv gândurile și amintirile din jurul acestor voci sau cele pe care le evocau, ca și cum fiecare gând ar fi fost împachetat într-un cuvânt, iar eu îl puteam desface instantaneu. Dar una dintre voci, una dintre minți mi-a atras în mod special atenția. Un timbru aspru, strident, britanic. Și gândurile îi erau dure; le simțeam plutind spre mine ca fumul.

— Scuzați-mă, a spus vocea, care venea de la un bărbat aflat la două mese mai departe de cuplul din Cotswolds. Am descoperit asta în *paella* noastră.

Chelnerul s-a uitat la el nedumerit. Bărbatul îl privea în ochi.

— Este un fir de păr, a explicat el – am simțit că se numea Brian –, ținând șuvița în sus ca și cum ar fi fost un artefact istoric, ca și cum tocmai l-ar fi smuls din cripta funerară a Cleopatrei. Și, uitați, nu e din părul vreunuia dintre noi.

Brian nu se lăsa, așa cum nu se lăsase nici atunci când solicitase concedieri la firma de asigurări din Londra la care lucra.

— Vai, domnule, îmi pare foarte rău! O să comunic la bucătărie.

Chelnerul cu care vorbea era un bărbat pe nume Vicente. Era trist. Îl încerca un soi de dor de casă, pe care îl simțise încă de dinainte de a se muta în Spania din Ecuador. O incapacitate de a se simți ancorat. Am închis ochii și am văzut o amintire proaspătă de-a lui, de ieri, când se afla în bucătăria lui din Cala Bassa, în vestul insulei, un zgomot îndepărtat de construcție uruia prin fereastră, în timp ce el se uita la o scrisoare de la proprietarul său, în care acesta îi spunea că micul bloc de apartamente urmează să fie vândut unei companii de turism și va trebui să-și găsească unde să se mute. Știam toate astea chiar înainte de a mă întoarce către el, să-l văd, cu silueta înaltă și slabă aplecată înainte, ca într-un gest de plecăciune, ca un curtean în fața unui rege tiranic.

— Nu puteam să mâncăm asta. N-o plătim.

— Desigur. Îmi pare foarte rău.

— Mă tem că nu e suficient.

Vicente a părut absent pentru o clipă. Ceea ce l-a înfuriat pe Brian. Maxilarul i s-a încleștat, era nervos, avea un fel de mânie ciudată, care se vedea ca un nor violet în mintea mea, un nor de infatuare și de superioritate și de dorință de a răni.

— Auzi ce-ți zic?

Soția lui Brian își ținea mâna pe brațul lui, în timp ce el își flutura furculița. Am încercat să accesez mintea ei, dar era ca și cum aș fi încercat să văd o persoană aflată într-o umbră adâncă.

— Da, absolut. Voi raporta la bucătărie și…

— Și ce?

M-am simțit plină de furie. Formase în creierul meu un vârtej și, în mod normal, o astfel de emoție nu are încotro să se îndrepte. Rămâne, se învârte, ridică frunze moarte. Dar, desigur, eu nu mai eram un om normal. Mintea mea era acum echivalentă cu

un corp și, așa cum corpurile se pot mișca în spațiul fizic, această minte a mea părea brusc capabilă să umble activ prin alte locuri și să ignore barierele în același fel în care vântul ignoră semafoarele. Cu alte cuvinte, informațiile pe care le primeam nu erau doar primite. Puteam să mă joc cu ele. Puteam să le contrez. Ca și cum energia unei dorințe venea acum și cu un soi de putere.

Și, în timp ce Brian continua să vorbească, fluturând furculița către bietul chelner – despre cum vrea să vină managerul, despre regulile de sănătate și igienă, despre refuzul de a plăti întreaga masă, despre lăsarea unei recenzii de o stea pe Tripadvisor, despre cum ar trebui să-i fie rușine lui Vicente că lucrează într-un asemenea loc –, am simțit cum se naște o dorință.

Care era aceasta: *Taci, Brian!*

O dorință foarte perseverentă. *Taci, taci, taci, taci, taci, Brian, taci odată!*

— Vreau să zic, a mai spus Brian, iar eu nu vedeam nimic altceva decât violet în mintea mea, că nu e în regulă. Chiar nu e. Să te aștepți ca oamenii să plătească naibii șaptesprezece euro pentru o…

Și până aici i-a fost. Violetul s-a preschimbat în albastrul oceanului. Brian s-a oprit din perorat. Nu pot sublinia cât de uluitor a fost. Gândurile mele s-au împlinit. Interiorul modelase exteriorul cu atâta ușurință.

Buzele îi erau lipite. Încerca să vorbească, dar nu putea. A început să scoată un bâzâit ciudat, de parcă ar fi avut un episod deosebit de grav de constipație.

— Brian? a spus soția lui. Brian, ți-e bine? Brian?

Charlotte. O chema Charlotte. Mi-a venit în treacăt, în mijlocul întregii agitații pe care o creasem.

Dar lui Brian nu-i era bine, pentru că acum furculița pe care o ținea în mână părea să aibă o viață proprie. Iar el părea să se lupte cu ea în același mod în care se chinuia să vorbească. De parcă ar fi fost un lucru viu. Ca și cum ar fi fost stârnită împotriva lui.

Nu știam nimic despre telechinezie în acel moment. Nu știam că fierul este un material deosebit de receptiv pentru puterile telechinetice și, deoarece oțelul inoxidabil este un aliaj realizat în principal din fier, un simplu tacâm ușor, precum o furculiță, este facil de manipulat. A fost o surpriză. Furculița pe care o tot fluturase în fața chelnerului era acum înfiptă, cu propria lui mână, în coapsă. *O, nu! Sărmanul Brian.*

Și toți cei din restaurant încetaseră să-și mai bea vinul și să mai bage pâinea în *aioli* și se holbau. Charlotte era un amestec ciudat de șoc, îngrijorare și furie.

— Brian, ce naiba faci?

Și atunci i-am dat drumul. Și Brian s-a eliberat și el, gura i s-a descleștat și i s-a deschis larg pentru a urla, în timp ce se uita la furculița care ieșea din picior.

— Auuuuuuuuuuuuuuuuu! a spus el.

Și, în timp ce țipa de durere, mi-am simțit propriul țipăt interior, văzându-l pe Brian când era copil. Căzuse într-un pâlc de urzici. Nu. Nu, fusese împins. Și îi vedeam pe ceilalți copii râzând de el și batjocorindu-l, iar pe el grăbindu-se să se ridice și, în timp ce aveam viziunea asta, furculița i-a zburat din picior, pe podea, iar soția lui și chelnerul încercau să-l liniștească. M-am simțit vinovată. Dar mi-a atras atenția și altceva. Un sentiment de teamă totală, de

claustrofobie și de angoasă, care am realizat că nu vine din mine. Și nici măcar de la Brian sau de la chelner.

Venea din acvariul cu homari.

Teroarea s-a instalat înăuntrul meu, iar inima îmi bătea cu repeziciune și respirația îmi devenise brusc foarte greoaie. Auzisem odată ceva la radio despre cum crustaceele, inclusiv homarii, simt durerea și caută spații sigure atunci când sunt stresate.

Singura dată când corpul meu mai cunoscuse atâta intensitate, ca rezultat al minții mele, fusese când îngenuncheasem pe asfalt, pe Wragby Road, urlând și rugându-mă ca Daniel să fie încă în viață.

M-am ridicat și am plecat pe nisip, spre mașină, dar sentimentele creaturilor din acvariu deveniseră prea apăsătoare. Senzația unui homar într-un acvariu este un fel de panică îmbinată cu un sentiment tragic de întrerupere. Homarii au o enzimă care le protejează ADN-ul. Telomerază se numește. Nu știu de ce știam asta, dar o știam. Însă, și mai important, le simțeam tragedia. Sunt creaturi care nu îmbătrânesc. Ar putea fi nemuritori dacă i-am lăsa în pace. Ei nu se deteriorează în mod natural. Noi le furăm eternitatea și nimeni nu vrea să-i fie furat infinitul. Voiau să fie liberi. Și eu voiam să fie liberi. Le simțeam dorința și neputința, care mă copleșeau. Așa că m-am întors spre restaurant. M-am oprit pe poteca dintre zona de luat masa și plajă, uitându-mă la creaturile din acvariu, într-un fel de transă. Probabil arătam ca o nebună.

Sentimentul se aduna, se aduna și creștea, tot creștea. Apoi sticla a crăpat și s-a spart. Un torent de apă, cu cioburi și vreo zece crustacee cu platoșă tare, revenite brusc la viață, s-a revărsat pe pardoseala de gresie.

Mesenii, care deja erau puțin agitați din cauza lui Brian și a furculiței, se aflau acum într-un șoc vizibil. S-au ridicat în picioare, unii chiar pe scaune, pentru a se salva de homari.

Crustaceele au început să se îndrepte, pe picioarele lor lunguiețe, prin mijlocul haosului, spre plajă. Cleștii li s-au eliberat brusc din strânsori, antenele le zvâcneau frenetic. Iar ele alergau libere, pe lângă chelnerii ocupați să-i liniștească pe Brian și pe copiii care plângeau, încercând, de asemenea, să mănture și să șteargă, pentru a restabili puțin ordinea în restaurantul pitoresc de pe malul mării. Am văzut un homar, exact așa cum îl văzusem în minte, alergând pe nisip.

Ce-am făcut? m-am gândit, în timp ce încercam să ies din transă.

— Prea mult, s-a auzit o voce din spatele meu.

M-am întors și l-am văzut pe Alberto, în picioare, chiar acolo, pe alee. În pantaloni scurți de blugi și cu zâmbetul lui de băiat rău.

— Acum, a spus el uitându-se la homarul care năvălea pe plajă, te rog să vii cu mine. De data asta, fără întrebări.

Și eram pe cale să-l întreb ceva, dar deja plecase.

PARFUMUL LUI ALBERTO RIBAS

— E o tâmpenie, am spus eu.

Eram în Fiat. Urmam gesturile haotice făcute de Alberto în chip de indicații. Și totuși părea că înțeleg totul și că pot absorbi întregul peisaj dintr-o singură privire. Natura deborda de frumusețe, oriunde mă uitam, iar eu eram absolut îngrozită.

— E o tâmpenie.

— Și totuși, a spus Alberto bătându-se în pieptul păros de sub cămașa descheiată, nu e o tâmpenie.

— Nu vreau asta, am spus. Nu vreau puterea asta. De ce mă simt așa? Acum două zile eram moartă pe dinăuntru. Goală. Nu puteam să simt nimic. Și acum sunt exact invers. Simt tot. Și n-am dormit deloc astă-noapte.

— Da, ăsta e un efect secundar obișnuit. Nici eu nu dorm mai mult de o oră pe noapte de cincisprezece ani. De multe ori nu dorm deloc. Christina dormea zece minute pe noapte. Parcă am fi delfini.

— Delfini?

— Da. Delfini. I-am studiat pe vremuri. Delfinii își împart creierul în două. Așa că o parte din creierul lor doarme, în timp ce cealaltă parte rămâne trează. Somn uniemisferic, cu unde lente. De fapt, majoritatea mamiferelor marine fac asta. Oamenii sunt printre mamiferele mai somnolente. Elefanții și girafele nu dorm aproape deloc. Dar nu trebuie să te

îngrijoreze. În termeni reali, tocmai ți-ai prelungit viața de veghe cu aproximativ o treime. E o veste bună, nu?

— Nu crezi că ar fi trebuit să-mi spui toate astea? Înțelegi tu, înainte.

— Am fost foarte clar cu tine. Te-am avertizat. Îmi amintesc.

Și eu îmi puteam aminti. Bineînțeles că puteam. Îmi aminteam totul. Vocea lui răsuna în gândurile mele.

Dacă vrei să rămâi o ființă umană normală, ar trebui să pleci chiar acum. Pentru că asta n-o să fie o experiență normală.

M-am încruntat.

— A fost cam vag, fir-ar să fie! Ca un marketing generic. Ar fi trebuit să fii mai explicit.

— Păi, și tu ai fi crezut toate astea?

M-am uitat la marginile uzate ale pantalonilor lui de blugi. Nu cred că văzuseră vreodată o mașină de spălat. Îi simțeam mirosul. Alberto Ribas avea un parfum. Un buchet nu foarte delicat de mosc și saramură și respirație urât mirositoare, un iz de capră și de corp uman, cu o notă secundară de Hawaiian Tropic (o notă incongruentă, având în vedere că estetica lui generală părea să fie la jumătatea drumului între om al cavernelor incorigibil și pirat). Am încercat să-l ignor. Ceea ce e destul de greu când simțurile tale sunt literalmente din afara acestei lumi, iar eu eram închisă într-un Fiat Panda minuscul, cu un aer condiționat slab.

— Nu știu ce-aș fi crezut, am spus.

Dar știam că are dreptate. Știam că n-aș fi crezut nimic din toate astea.

— N-a fost întâmplător, să știi. Totul a avut un motiv. *La Presencia* vine la tine doar cu un motiv.

Când am întâlnit-o prima dată eram un bătrân beţiv. Aveam tot felul de probleme după ce murise nevastă-mea, Julia. Şi ea m-a ajutat. Mi-a oferit tot ceea ce aveam nevoie pentru a-mi reveni. De aceea port mereu cu mine obiectul ăsta.

S-a scotocit în buzunarul de la blugi şi a scos o sticlă miniaturală de rom, plină cu apă de mare. Apă de mare care nu era doar apă de mare. Îi vedeam strălucirea blândă.

— E de la *La Presencia*. De aceea Christina avea borcanul de măsline. Voia să-i fie mereu aproape. Şi eu vreau acelaşi lucru, să fiu lângă ea. Lângă *La Presencia*. Aproape de fotonii ăştia misterioşi. Simte când sunt slăbit. Străluceşte şi îmi dă putere. Vezi tu, nimic din toate astea nu e o întâmplare. Faptul că ai venit aici, că ai ajuns la mine, că ai intrat în apă. *La Presencia* te-a vrut aici. Christina te-a vrut aici. Schimbările o să te ajute. Aptitudinile. Sunt din ce în ce mai puternice, nu? Şi o să devină şi mai puternice în următoarele zile. Apoi o să le poţi controla. Ţi-am spus că o să le capeţi. Ţii minte? În spital. Acum, nu toţi cei atinşi de *La Presencia* primesc aceleaşi puteri, în acelaşi fel, aşa că trebuie să ştiu… Ce s-a manifestat până acum? Ce aptitudini extrasenzoriale? Telepatie? Telechinezie? Clarviziune? Precogniţie?

Cuvintele alea erau ridicole. Adevărul era şi mai ridicol. Mă gândeam la homar. La cel pe care îl văzusem înainte.

— Da, da, da şi – cred că – da.

— Apropo, niciuna din abilităţile astea nu e unică, a mai spus Alberto. Toată lumea de pe Pământ le are. Ştii, când te întâlneşti cu un ins pe stradă şi-i spui: „Tocmai mă gândeam la tine“. *La precognición*… precogniţie. Aşa se numeşte. Se întâmplă tot timpul.

Sau când simțim că cineva se uită la noi de la o fereastră, înainte ca noi să-l vedem. Telepatie. Se întâmplă tot timpul. De fiecare dată când avem un *déjà-vu*. De fiecare dată când ne gândim la un cuvânt și cineva îl spune la radio. Astea sunt mult mai mult decât coincidențe. Ai auzit de Jung?

— Psihiatrul? Da.

— Ei bine, el a vorbit despre „*la coincidencia significativa*“ – „coincidența semnificativă“. Lumea psihiatrică nu era pregătită să audă așa ceva, dar sincronicitatea exista, iar el o observase la pacienții săi, în mod repetat. *La actividad paranormal es normal.* Adăugăm acest *para* pentru că ne stânjenește ceea ce nu înțelegem despre noi înșine. Așa că *La Presencia* deblochează și dă putere tuturor acestor abilități pe care le avem. Ne face să devenim noi înșine.

— Hm, am mormăit eu îndoită. Și telechinezia? Vrei să-mi spui că majoritatea oamenilor mișcă lucrurile cu mintea?

— Nu. *Es verdad.* Aici ai dreptate. Telechinezia e una dintre aptitudinile mai puțin comune. Dar, chiar și așa, se manifestă, uneori, atunci când ne dorim suficient de tare și obiectul este de mici dimensiuni. Un tată care își dorește ca lumânarea de pe tortul copilului să se stingă, deși acesta suflă foarte slab în ea, de fapt, adaugă forță suflului dacă se concentrează suficient de tare asupra acestui lucru… Telechinezia… e aici.

A bătut cu degetul în partea laterală a craniului.

— E aici și e în fiecare dintre noi. Iar acum a prins viață și în tine. Mintea umană e un ocean întunecat. O Groapă a Marianelor. *La Presencia* o luminează.

PARTICULE DE LUMINĂ

Ridicol, mi-am spus în sinea mea. Deși, desigur, nu a fost doar un gând pentru mine.

— Da, sunt de acord, a spus Alberto. Chiar sunt. *E* ridicol. Așa cum ridicole au părut atâtea lucruri în trecut. De exemplu, că Pământul se învârte în jurul Soarelui. Că animalele sunt dotate cu inteligență. Dar există o explicație științifică în toate.

Și a început să intre în detalii științifice serioase.

Mi-a vorbit despre un studiu din 2011, de la Universitatea Cornell, care arătase că precogniția și telepatia sunt măsurabile într-un cadru de laborator. A mai vorbit despre modul în care oamenii sunt, în esență, creaturi telepatice și despre cum gândurile noastre tăcute nu se află, în realitate, în interiorul minții noastre, la fel cum lumina nu se află în interiorul becului. A povestit că establishmentul științific nu a depășit epoca lui Aristotel și că punerea la îndoială a ideilor de modă veche privind cauza și efectul, mai ales în raport cu timpul, este încă văzută ca o blasfemie. Mi-a explicat despre fizica cuantică și despre inseparabilitatea cuantică. Despre retrocauzalitate – modul în care viitorul interacționează cu trecutul așa cum trecutul influențează viitorul. Despre fotoni – particulele de lumină –, care sunt renumiți pentru că nu se supun regulilor de spațiu și timp concepute anterior, despre modul în care lumina este, în esență, atemporală. Iar aceste particule sălășluiesc în corpurile noastre, care, la rândul lor, creează lumina interioară. Biofotonii.

Iar fotonii bioluminiscenți din *La Presencia* interacționează cu fotonii bioluminiscenți din noi, pentru că lumina trece prin orice și ajunge în interiorul tuturor. Și, prin declanșarea unui răspuns hormonal uimitor de complex și a unui soi de transfer de informații biologice, acești noi fotoni ne eliberează potențialul. Lucru care se manifestă în moduri diferite, în funcție de persoană, dar tinde să scoată la lumină lucrurile nevăzute. Minți, viitoruri, plăceri și senzații care au fost cândva blocate sau ascunse.

— Și, odată ce se întâmplă toate astea, *amiga mía*, ne așteaptă o minunată lume nouă.

Tonul lui îngâmfat mă scotea din papuci. Sau poate că de vină erau căldura și aerul înăbușitor din mașină, dar și faptul că nu-mi plăcea să mi se conteste viziunea asupra realității. Nu. Cred că era din cauza lui.

— Știi de unde vine expresia „minunata lume nouă“? l-am întrebat.

— Da. Desigur. Aldous Huxley. Dumnezeul hipioților.

Am clătinat din cap.

— William Shakespeare. În *Furtuna*. O piesă despre un manipulator nebun de pe o insulă magică, căruia îi plăcea sunetul propriei sale voci și care provoacă multe rele din ranchiună.

— *Muy bien*, a spus el, smulgându-și un fir de păr alb de pe piept. *Muy bien*. Ăsta sunt eu. Nebun… manipulator… Mi s-a spus și mai rău.

Apoi a arătat spre o cotitură la care urma să ajungem.

— Acolo, a spus el. *A la derecha*. Către Es Cubells.

— Unde mergem? am întrebat.

— La biserică, a răspuns el, zâmbind. Așa că sper că ai fost fată cuminte.

În viața mea, doar de două ori mi-a venit să pălmuiesc pe cineva. În ambele dăți a fost vorba de Alberto Ribas.

Dar, cum nu-l puteam ataca, i-aș fi putut căuta călcâiul lui Ahile. Am tot încercat să intru în mintea lui, dar nu reușeam să ajung prea departe. De fapt, era aproape la fel de imposibil de citit ca și prima dată când îl văzusem. Încă nu-i putusem descifra vârsta, iubirile, temerile, amintirile. Singura diferență – și lucrul care m-a făcut să am cât de cât încredere în el – a fost că deduceam o tristețe blândă care nu se revela la suprafață. Nu era o tristețe vinovată, ci ceva mai degrabă existențial. Din el se revărsa un continuu sentiment de doliu, care în mintea mea apărea în nuanțe atenuate de gri și verde, ca varza fiartă, ceea ce contrasta puternic cu fața lui permanent zâmbitoare, bronzată și dură și cu barba lui de Zeus.

Așa că, în absența unei înțelegeri sufletești, a trebuit să pun întrebări.

Cea mai evidentă a fost, desigur:

— *De ce* mergem la biserică?

Drumul era întortocheat, îngust și liniștit. Am trecut pe lângă un local cu *tapas*, solitar, unde nu era nimeni afară.

— O cercetare foarte importantă. O să-ți poți lărgi capacitatea de înțelegere.

— De înțelegere a ce?

— A acestei *La Presencia*.

— Nu vreau să înțeleg *La Presencia*. Nu vreau să bag furculițe în oameni.

Mi-am amintit de creaturile vaporoase semisolide, care arătau ca niște acuarele.

— Nu vreau să fiu pe jumătate salacian. Nu vreau să fiu eroul prieten al homarilor. Vreau să înțeleg ce s-a întâmplat cu prietena mea.

— E același lucru. A înțelege *La Presencia* înseamnă a înțelege ce s-a întâmplat cu prietena ta.

— Adică a ucis-o? Chestia aia din ocean a ucis-o? Și m-ai trimis acolo ca să mă omoare și pe mine?

Alberto a oftat ca o ușă care scârțâie.

— N-am vrut să te omor, Grace. Poate că ești o ființă incredibil de enervantă, asta da, dar n-am vrut să te omor. *La Presencia* nu era acolo să te rănească. *La Presencia* vrea să ajute și *La Presencia* vrea să fie ajutată. Te-a recrutat, așa cum Christina a știut că o să se întâmple.

— Câți alți oameni au intrat în contact cu ea?

— Am făcut multe cercetări… pentru carte… *La vida imposible*… Am întrebat o grămadă de oameni… Am citit multe relatări… Se crede că sunt foarte puțini. În afară de mine, de tine și de Christina, mai știm doar de o mână de oameni. A fost un pescar pe nume Joan Bonanova, prin anii '30. Și, cum o să vezi, a existat o întâlnire și prin secolul al XIX-lea. Iar mai recent, contemporan cu noi, a avut loc un incident în urmă cu patruzeci de ani, dar a fost ceva diferit…

— Cum adică diferit?

— Păi, întâi și întâi pentru că s-a petrecut la lumina zilei. Singura dată când *La Presencia* s-a arătat în plină zi. Și nu unui adult. Ci unui băiețel. Un băiețel englez. Care era aici în vacanță. Aproape că s-a înecat. A înotat prea departe de plajă și nimeni nu a mai putut ajunge la el. Tatăl lui l-a văzut, dar prea târziu. Se dusese la fund. A fost sub apă timp de șapte minute. A fost efectiv mort…

M-am gândit la Daniel. M-am gândit la el, cum zăcea nemișcat pe asfalt. M-am gândit la roșul bicicletei și la sânge.

— Și ce s-a întâmplat?

— O lumină, a răspuns Alberto. Asta au văzut martorii. Inclusiv tatăl băiatului. Au văzut un cerc strălucitor de lumină albastră sub apă. Și apoi, după cele șapte minute, băiatul a ieșit la suprafață. Era viu.

— Și ce s-a întâmplat cu el?

Alberto a ridicat din umeri.

— S-a întors în Anglia. Și, orice abilități o fi dobândit, n-a spus nimănui... Dar a fost o situație total diferită. Pe tine te-a ales, Grace. N-ai fost în pericol.

Am oftat.

— Nu înțeleg de ce trebuie să mergem la biserică.

— Există un manuscris în biserică. Un manuscris foarte important. Al lui Francisco Palau. Un om foarte important. A fost preot și...

A făcut un gest, ca și cum ar fi tras o glugă, în timp ce rostea cuvântul.

— ...călugăr... Venea pe insulă și stătea adesea într-o peșteră din Es Vedrà.

Pe măsură ce poteca devenea mai stâncoasă, am încetinit. Cauciucurile scârțâiau pe pământul roșu și pietriș. Mi-am amintit că Rosella, de la băcănie, îmi povestise despre pustnicul religios. *Cu ani și ani în urmă, acolo locuia un pustnic. Într-o peșteră. Un om religios. Un preot. El a scris despre luminile pe care le-a văzut în apă. Lumini care aprindeau toată marea.*

Alberto a zâmbit. Știa că am făcut legătura. Și-a dezvelit strungăreața ca pe o intrare într-o peșteră

misterioasă. Apoi am încetinit mașina și am oprit, iar el a arătat în față, spre o biserică superbă, cubică, albă.

— *Mira*, Grace! Am ajuns. Nu-i așa că e frumos?

BISERICA

Era adevărat.

Biserica din Es Cubells era de o frumusețe geometrică perfectă. Cu contraforturi laterale îngrijite, de fiecare parte a siluetei sale cubice, văruită într-un alb orbitor. Cu un design extrem de simplu, cocoțată deasupra mării, era transcendental de relaxantă și aș fi putut să mă uit la ea ore în șir în soarele după-amiezii.

Când am coborât din mașină, Alberto s-a îndreptat către un tufiș.

— Trebuie să... cum se spune în engleză?… să scurg anaconda.

M-am întors cu spatele.

— Nimeni nu spune așa. Literalmente, nimeni.

— Să ud trandafirii, înțelegi? a continuat el nerușinat.

Era un animal cu chip de om. Odată ce a terminat de urinat, mi s-a alăturat pe poteca prăfoasă.

Înainte de a ajunge la ușa bisericii, am observat o șopârlă lângă picioarele mele. Era complet nemișcată, așa cum pot fi doar șopârlele, și i-am simțit starea de spirit paradoxală. Așa cum unele limbi au cuvinte pe care altele nu le au, unele specii au emoții pe care oamenii nu le-au cunoscut vreodată. O șopârlă, de exemplu, pare să fie întotdeauna, simultan, într-o stare de vigilență constantă și relaxare profundă, în totală comuniune cu mediul, îngrozită, dar, în același timp, îndrăgostită în tăcere de acesta.

Te apropii, mi-a spus misterios. *Mai ai un pic și ai ajuns.*

— Vezi? a spus Alberto. Acum înțelegi gândurile animalelor. E un har, da?

— Și totuși, domnule Ribas, ție încă nu-ți cunosc gândurile. Nu-i așa că e interesant? Ai mai multe de ascuns decât o reptilă?

— Frate, o spui de parcă ar fi o insultă să fii comparat cu o reptilă. Reptilele sunt cele mai adevărate, mai nobile și mai pure dintre toate creaturile. Sunt pline de înțelepciune străveche. Ele înțeleg viața. Când îți spun ceva, îți spun multe, multe, multe alte lucruri. Gândurile lor sunt mai precise decât un haiku. Ele…

Și a stat ceva timp acolo, pe pământul fierbinte și prăfuit, în căldura aceea de cuptor, fără pic de umbră, ținându-mi o prelegere despre șopârle, cu accentul său care trecea de la spaniol la american, apoi la un fel de engleză, pentru a ajunge la ceva tipic Alberto. Și nicio percepție extrasenzorială nu m-a putut menține concentrată pe ceea ce spunea. Așa că mi-am fixat privirea în depărtare. Dincolo de stâncă, dincolo de tufele de ienupăr, către mare și misterele ei. În cele din urmă, cuvintele s-au oprit și el a început din nou să meargă.

Știam, încă dinainte de-a o atinge, că ușa e încuiată. Așa că i-am spus:

— E încuiat.

Probabil că știa și el. S-a încruntat la ușă. De fapt, mai degrabă s-a uitat urât. Mi-am dat seama, spre marele meu amuzament, că încearcă – din toate puterile – să deschidă ușa cu puterea minții.

— Ascultă, a bombănit el. Pe vremuri deschideam încuietori destul de ușor. Dar de ceva timp talentul mi-a scăzut.

Părea cam stingherit. De parcă ar fi vrut să-mi spună ceva.

— Ne dă ea niște puteri, până când nu ni le mai dă. Nu ne face nemuritori.

Iată o mică fisură în scutul lui de apărare. Aproape că aș fi putut să intru în psihicul lui, dar nu încă. A oftat. Apoi a ieșit din starea aia.

— Dar, crede-mă, asta e cea mai importantă cercetare care trebuie făcută și tu ești singura persoană care o poate face, așa că trebuie să deschidem ușa…

— Deci sunt aici ca să fac cercetări pentru tine?

— Da, a răspuns el.

Apoi a reflectat. S-a încruntat. Și-a făcut semnul crucii. Și-a boțit fața mai mult decât o făcuse soarele.

— *No.* Cercetarea e importantă, desigur. Pentru că *La Presencia* e importantă. Dar n-are rost să-ți spun ce știu, pentru că nici eu nu știu ce știu.

— Dar mi-ai spus că ar fi trebuit să știu deja până acum. Despre ce s-a întâmplat cu Christina. Ăsta a fost motivul pentru care am venit să mă întâlnesc cu tine pe plajă, la miezul nopții.

Și-a răsfrânt buza de jos.

— Aha! Chiar așa? Am crezut că ai făcut-o datorită farmecului meu irezistibil.

— În mod ciudat, nu.

— Oh!

Părea atât de abătut, încât aproape că mi s-a făcut milă de el. Aproape.

— Am făcut scufundarea pentru că voiam răspunsuri. Ai promis răspunsuri. Și tot ce am obținut este acel „a dispărut pe mare“…

— Credeam că o să-ți spună, a zis el. *La Presencia*.

S-a uitat la ceas.

— Trebuie să ne mișcăm repede. Și să plecăm de-aici înainte să deschidă ei biserica.

A gonit un țânțar.

— Ascultă, da, te folosesc, Grace. Te folosesc. Recunosc asta. Ai un talent imens și poți fi de ajutor. Christina n-a reușit să acceseze mintea morților, a lui Francisco Palau, dar tu ai putea…

— De asta a murit? Nu ți-a mai fost de folos? Nu te putea ajuta în cercetările tale?

Părea înfuriat. Se încruntase așa cum obișnuia bătrânul nostru pomeranian, Bernard, de fiecare dată când îl puneam înapoi în lesă.

— Ești foarte proastă, a mormăit el.

— Da, am spus. Sunt foarte conștientă de asta. Sunt cea mai proastă femeie din lume. Dacă n-aș fi fost astfel, n-aș fi venit niciodată la tine pentru răspunsuri.

Eram atât de agitată încât am plecat. Ai făcut asta vreodată? Ai fost atât de supărat, încât a trebuit să pleci? Și apoi, odată ce ai început, a trebuit să și continui, ca și cum asta ai fi vrut să faci, deși în realitate ți-ai fi dorit să fi rămas nemișcat și să fi respirat adânc? Pentru că nu aveai unde să te duci, decât pe marginea unei stânci sau într-o mașină încinsă, din care te bucurai că ai ieșit.

— Ești matematiciană. Vrei răspunsuri, nu-i așa?

— Da. Vreau răspunsuri reale.

Există pietroaie care ar fi sângerat mai ușor decât dădea Alberto unele răspunsuri. Dar simțeam că va ajunge și acolo. Așa că am rămas cu spatele la el, uitându-mă la mare și la tufișuri.

— Christina a dispărut în ocean într-o noapte fără lună. Știi cine a mai făcut asta? Francisco Palau… Și în biserica asta sunt trei sute de pagini pline cu scrisul lui de mână. Și, da, vreau să știu despre *La*

Presencia. Bineînțeles că vreau. Dar cercetarea ei e totuna cu a cerceta ce s-a întâmplat cu Christina. Acum, te rog. Dacă poți elibera homari, poți deschide și încuietori. Să intrăm.

A CREDE ÎN MAI MULT

Înăuntru aerul era răcoros. Podeaua era din gresie strălucitoare. Pătrate înclinate la patruzeci și cinci de grade, ca niște diamante. Bănci îngrijite, bine distanțate de-a lungul naosului, cu un culoar larg pe mijloc. Era o liniște care m-a făcut să-mi doresc să mă fi dus mai mult la biserică în ultimii ani.

Cred că făcusem pe inabordabila. Cu Dumnezeu, vreau să spun. Voisem să vină El către mine. Ca să-mi dovedească faptul că e acolo. Dar acum îmi dădeam seama că treburile nu funcționează așa. Ne formăm propria credință, la fel cum ne zămislim propriile povești. Credem în ceea ce vrem să credem, dar este nevoie de efort.

— Veneam aici în copilărie, a spus Alberto. Mama era o femeie foarte credincioasă. Am participat la slujbe în fiecare biserică de pe insulă. Dar mergeam mai ales la biserica din Santa Agnès de Corona. Satul nostru. Locuiam peste drum de ea. Aveam o broască-râioasă. O broască-râioasă verde din Baleare. O chema El Capitán. O luam cu mine. În buzunar.

— Sărmana broască, am spus.

— *Sí. Es verdad.* De-atunci am tot vorbit cu broaștele și nu prea au timp de predici. Sau de buzunare.

— Ești un om religios? l-am întrebat.

— Așa cred. Dar mai cred și că, dacă există un Dumnezeu, nu ajungi la el prin biserică. Ajungi prin ocean sau prin pădure. Am învățat mai multe lucruri de la broască.

Am țâțâit din buze, în numele educației mele catolice.

— Mie îmi plac bisericile, am spus. Sunt nemișcate, tăcute și serioase. Ai putea învăța ceva de la ele.

În afară de un portret imens, elaborat, al lui Cristos, aflat deasupra altarului, biserica era simplă, minimalistă, așa că nu ne-a luat mult timp să găsim manuscrisul. Era într-un dulap de sticlă, lângă vasul cu agheasmă, nu departe de intrare. Era singurul lucru expus în vitrină. Inutil să spun că aceasta era încuiată, dar, așa cum făcusem și cu ușa, am deschis-o cu o ușurință alarmantă. Am simțit încuietoarea în minte și ca s-o fac să se miște nu a trebuit decât să-mi imaginez cu încredere că se mișcă. Apoi am deschis dulapul și am luat în mâini acel manuscris îngălbenit, legat cu panglici trase prin niște găuri făcute cu acul de-a lungul filelor. Textul pe care Francisco Palau îl scrisese, conform datei din partea de sus a primei pagini, în octombrie 1855.

— Pune-ți degetele pe cuvinte, a spus Alberto. Citește-le, dar pune și degetele pe ele. Așa trebuie să faci… Se numește psihometrie. Abilitatea de a înțelege mintea cuiva doar atingând ceva atins de el. Este un tip de citire a minții foarte profund și intens, care poate chiar să depășească granița dintre vii și morți. Nu doar citești mintea acelei persoane – sunt implicate multe simțuri –, ci aproape că *devii* acea persoană. În acel moment. E efectiv o călătorie în timp…

— Ai putea, i-am spus, să taci, te rog?

— Fixează-ți privirea asupra cuvintelor, a șoptit Alberto.

— Sst!

Până la urmă, m-am holbat la cuvinte. Povestea bătrânului preot, scrisă într-o catalană de modă veche, despre sosirea sa la Ibiza de pe continent. Exilul lui aici.

Scrierea era elegantă, literele aplecate ușor înapoi, ca bătute de vânt, luptându-se cu viteza peniței. De parcă ar fi știut că timpul e limitat.

— Nu, a spus Alberto. Nu partea asta. Dă la sfârșit. Direct la ultima lui călătorie la Es Vedrà.

Mi-am trecut mâna peste cuvinte, cu vârful degetelor, așteptând să înceapă psihometria sau – mai științific – ca abilitățile mele induse biofotonic să se activeze.

În timp ce am închis ochii, puteam auzi, slab, sunetul mării. Era greu de știut dacă aceasta era marea propriu-zisă, aflată foarte aproape, care bătea pe plaja de la poalele stâncii. Sau dacă era amintirea mării. La urma urmei, marea sună mereu ca marea.

— Auzi marea? l-am întrebat pe Alberto.

— Nu, mi-a răspuns el. N-o aud deloc. Marea reală e prea liniștită pentru a fi auzită. Deci tu auzi altceva. Altundeva, *nu aici*. Eu sunt chiar lângă tine, dar o să mă părăsești o vreme. O să întâlnești pe altcineva, într-un alt timp. Doar pentru un interval scurt. *Buen viaje!*

Cuvintele lui s-au stins în neant.

Marea a devenit agitată. O auzeam izbindu-se de pietre și mi-am dat seama că renunțasem la limitele timpului și ale identității, trecând în fluiditatea vieții pure și atotcuprinzătoare. Am avut un moment de

scurtă eliberare, ca atunci când îți scoți o cască prea strâmtă, apoi am ajuns într-un loc unde am devenit cu totul și cu totul altcineva.

CONACELE

Așadar, Maurice, dintre toate lucrurile care mi s-au întâmplat până acum, cred că acesta a fost cel mai ciudat. De aceea cred că este și cel mai greu de pus în cuvinte. Ca toate abilitățile pe care le aveam, cel mai probabil a fost o manifestare extremă a ceva ce experimentasem deja în viața mea de zi cu zi. Ca să înțelegi, ori de câte ori citeam o autobiografie – Maya Angelou, Anne Frank, Richard Feynman sau *oricine* – simțeam un soi de empatie, iar o mică parte din mine devenea, pentru scurt timp, persoana despre care citeam.

Cred că acesta este unul dintre scopurile tuturor lecturilor. Acela de a te ajuta să trăiești viețile aflate dincolo de cea în care deja te afli. De a transforma garsoniera noastră mentală într-un conac.

Toate lecturile, pe scurt, sunt telepatie și toate lecturile sunt o călătorie în timp. Ne conectează cu întreaga lume și, oriunde, de fiecare dată, și cu fiecare vis prefigurat.

Acum imaginează-ți un buton, ca unul pentru volum, dar pentru empatie. Și, dacă experiența citirii unei cărți obișnuite mișcă acest buton de la nivelul unu la nivelul doi sau trei, atunci pentru mine experiența aceasta de a privi și de a atinge manuscrisul lui Francisco Palau a reprezentat trecerea butonului la nivelul zece. A fost o imersiune completă și totală.

Nu am trăit doar cuvintele scrise. Ci și viața din jurul lor. Cuvintele au fost doar niște semințe din

care a luat naștere brusc o experiență senzorială completă. Biserica în care mă aflam a dispărut complet. Iar eu m-am întors – nu știu dacă *întors* este cuvântul potrivit – în 1855. Am simțit un vânt fierbinte pe față, am auzit marea.

PERSOANA A TREIA

Plecasem.
Eram el.
Eram persoana a treia.

LUNA ÎN CĂDERE

Eram Francisco Palau. Desigur, din punct de vedere tehnic, *eu* rămăsesem Grace Winters și stăteam într-o biserică, dar în această transă psihometrică puteam simți tot ceea ce simțise el. Nu aveam control, nu puteam schimba această experiență trecută, pe care doar o observam, dar, în același timp, mă simțeam mai mult decât un martor. Mă simțeam de parcă eram pe deplin în mintea și în timpul lui, stând într-o barcă cu vâsle, între Cala d'Hort și Es Vedrà. Însă era clar că nu e Cala d'Hort din secolul XXI. Nu existau clădiri pe litoral. Nici cabane de-a lungul plajei. Nici restaurantul. Nici alte bărci. Nu exista Atlantis Scuba. Doar plajă și stânci și natură.

Vâslașul cu care se afla în barcă era un om fără Dumnezeu, cu un chip dur, care duhnea a alcool și pe care îl chema Miquel. Refuzase să vâslească atât de târziu, dar Francisco îi oferise trei reali ca să-l convingă.

— Eu nu-s ca dumneata, părinte, îi spunea Miquel preotului, în catalană. Sunt un păcătos. Dumnezeu nu mă ocrotește la fel. N-aș putea să stau pe stânca aia nici măcar o noapte și să apuc dimineața.

— Ce vrei să spui?

— În Ibiza și Es Vedrà sunt lucruri nefirești. Care nu vin de la Dumnezeu.

— Nu există nimic care să nu vină de la Dumnezeu.

— Ei bine, dacă lucrurile astea sunt de la Dumnezeu, atunci Dumnezeu e de temut.

— De temut, da. Dar frica este doar o altă cale către El. Un alt drum spre iubirea Lui. Scrie în Evanghelia după Matei. „Așa că nu vă temeți de ei, căci nu este nimic ascuns care nu va fi descoperit și nimic secret care nu va fi cunoscut… Nu vă temeți de cei ce ucid trupul, dar care nu pot ucide sufletul. Ci temeți-vă mai degrabă de cel care poate să piardă și trupul, și sufletul în Gheenă."

Miquel absorbea acestea, în profunzime, în timp ce scufunda vâslele înapoi în apa întunecată, care se umfla ușor.

— Acum mai am o teamă, pe lângă prima, părinte.

Și Francisco a râs scurt și nu a mai spus nimic. Miquel avea dreptate. Nu era ca el. Ci, credea preotul, era pierdut, ca atâția alții. Un sclav al fricilor și al tuturor celorlalte impulsuri, un amestec profan de superstiții care le otrăvește zilele încă de pe vremea fenicienilor, împreună cu credințele populare.

S-a mai gândit și că, dintre oamenii superstițioși de pe insulă, barcagiii sunt cei mai hotărâți. Poate datorită acelui lichior ciudat din ierburi pe care-l beau cu toții și care se afla într-un butoiaș, la picioarele lui Miquel. Poate că acel amalgam de alcool, fenicul, ienupăr și ce se mai punea în el dădea naștere unor viziuni halucinante și închipuiri febrile.

Se părea că oamenii din Insulele Baleare (fusese și în Mallorca, pentru a lucra cu călugării de acolo) locuiau într-o lume inversată, în care cu cât o poveste era mai fantasmagorică, cu atât era mai probabil să fie crezută. Dar acești *ibicencos* erau în mod deosebit predispuși la astfel de deliruri și chiar aveau multe festivaluri în care diferitele superstiții

erau sărbătorite și onorate cu fervoare, inclusiv printr-un tip de dans în jurul fântânilor, în care bărbați cu berete roșii săreau în sus, în jurul femeilor împodobite cu bijuterii, într-o cacofonie de tobe, flaute și castaniete. Îl dezgustau profund asemenea manifestări nelegiuite, dar încerca din răsputeri să își ascundă sentimentele atunci când se afla în fața localnicilor.

Dar apoi: *ceva.*

Vâslașul a văzut ceva în apă. Apoi a văzut și Francisco. O lumină strălucitoare. Un soi de reflexie.

— Credeam că n-o să fie lună în seara asta, a spus preotul, părând puțin neliniștit.

A ridicat privirea și l-a văzut pe cer. Un obiect ușor, care se îndrepta spre ei. La început a fost doar o linie de lumină, dar apoi, pe măsură ce se apropia de Pământ, s-a lărgit, devenind o sferă strălucitoare.

— Cred că pică din cer, a spus Miquel uluit. Luna. Cred că luna cade din cer.

— Aceasta nu este luna. Este prea albastră pentru o lună. E altceva. Ceva cu o formă schimbătoare.

Lumina se apropia din ce în ce mai mult. Un alb cu irizații albăstrui, strălucitor, o sferă care se îngusta, devenind o tijă subțire de lumină, extrem de lungă, și care a lovit apa cu un impact minor. Apoi, deodată, a dispărut. În apă. Dar o clipă mai târziu era din nou lumină, adânc sub apă. Un nor de lumină care devenea sferă, apoi din nou nor.

Miquel a băut din butoiaș, apoi i-a oferit și preotului, care a dat băutura pe gât fără ezitare.

1855

— Am simțit că ai trăit-o.

Aceasta era vocea lui Alberto, care mă scotea din transă. M-am trezit, de-odată, din nou în biserică.

— I-ai trăit venirea, a izbucnit, pe un ton mult mai ridicat decât cel pe care s-ar cuveni să-l folosim într-o biserică. Aia a fost *La Presencia*, când a ajuns aici. El a văzut-o. A văzut-o pe cer. Nu a scris că a văzut-o coborând… A scris doar despre luminile din apă… Nu despre cum *au ajuns* acolo.

Era incredibil de entuziasmat.

— Dar el era acolo când a aterizat. El a fost acolo. Ea a ajuns aici în 1855. Ăsta e *un detaliu incredibil*. O adevărată descoperire. Eu mă gândeam că ajunsese mai devreme. Că e aici încă de pe vremea fenicienilor. Dar nu. 1855. O-mi-e-opt-su-te-cinci-zeci-și-cinci… Știi ce înseamnă asta?

— Înseamnă că sunt asistenta ta de cercetare frustrată?

— *No. No. No.* Înseamnă că a venit cu un motiv. Cum credeam noi. A venit aici exact când planeta noastră o luase razna, frate. Războaie, imperii, căi ferate și adevăratul început al acestei, știi, distrugeri a mediului.

Când începea să se înflăcăreze, accentul și gramatica lui spaniole deveneau mai evidente. Era aproape fermecător.

— În anii 1850 numărul speciilor dispărute a…

Mâna lui a devenit o rachetă. Iar gura lui i-a imitat zgomotul.

— Au dispărut atunci de patru ori mai multe specii decât în deceniul precedent. A fost începutul sfârșitului. Aerul era plin de smog în orașe. Toată lumea tușea. Știi cum a fost. Ființa umană era în criză. Ceea ce i-a făcut pe toți marii scriitori să-și scrie capodoperele, fiindcă totul se ducea de râpă. Dickens și Flaubert și, la scurt timp după, al nostru domn Galdós. A fost începutul mișcării de conservare. Și apoi a sosit *La Presencia*. O forță de vindecare… De ce atunci? Nu cumva a venit ca să ne ajute? Nu cumva a venit din Salacia – a fost trimisă de salacieni – pentru că aceștia au văzut că viața e în pericol și au vrut să o conserve? Continuă… mai departe… la celelalte călătorii ale lui la Es Vedrà…

Și mi-am repus înapoi degetele pe text și am alunecat încă o dată în trecut. Francisco Palau vizita din nou Es Vedrà, urcând spre peștera lui, când ziua tocmai se sfârșea.

MÂNTUIREA

Francisco urca, probabil, de mai bine de o oră pe această potecă abruptă, dar știa că nu mai are mult până la peșteră. Așa că s-a oprit puțin și a cuprins întreg peisajul cu privirea, și-a scos butelcuța și a sorbit puțină apă.

Cerul era invadat de culoare.

Roz, violet, portocaliu și auriu împodobeau rândurile paralele, subțiri ale norilor, precum brazdele și răzoarele unui câmp ceresc. A strâns în mâini mărgelele rozariului și a rostit, în tăcere, o rugăciune de recunoștință. Fusese în toată Spania, mult dincolo de Catalonia natală. Se mutase dintr-un loc în altul, din cauza războiului, a foametei sau a persecuției. Cunoscuse mult cer în viața lui și multe rugăciunile înălțase într-acolo. Dar nimic nu se putea compara cu acesta.

În copilărie, la fermă, cu ani înainte de a fi alungat de pe continent, obișnuia să se uite fascinat la apusul de soare, de lângă bisericuța pătrățoasă din Aitona, simțind o apropiere de însuși Părintele Ceresc. Totuși, aici cerul era altceva. Frumusețea era copleșitoare. Apropierea de Dumnezeu era de o intimitate pe care o resimțea în piept. Nicio catedrală nu-i oferise vreodată un asemenea sentiment. Îl ajuta să respire și îi dădea putere, făcând posibilă această călătorie. Avea să-l susțină în cele trei zile de meditație, observație și scris în peșteră. Aproape că era îndeajuns pentru a-l face să uite toată teroarea la care fusese martor.

Privind peste apă, dincolo de partea mai joasă a stâncii Es Vedranell, spre golful din care tocmai plecase, a zărit un cormoran care zbura la mică înălțime. Iubea cormoranii și și-ar fi dorit să aibă o vedere mai bună. O minune de pasăre neagră, uimitoare, maiestuoasă, strălucitoare. Întrezărea în lumina difuză o pată maronie, barca vâslașului, ancorată în siguranță pe nisipul de lângă stâncile de la Cala d'Hort.

Abia acum a observat ceva mișcându-se lângă picioarele lui.

O șopârlă.

Nimic neobișnuit în asta. Era banala șopârlă, cu pete negre și verzi, pe care o văzuse adesea în Ibiza. Animalul s-a oprit pentru o clipă, înainte de a se îndrepta spre unul dintre rarele tufișuri rezistente care atârnau de stâncă.

Dar apoi a mai venit una. Exact la fel. Și încă una, și încă una. Preotul a încercat să le numere, dar a pierdut șirul la opt. Toate se îndreptau în aceeași direcție. Jos. Departe de locul înspre care se îndrepta el.

Ultima dată când fusese aici văzuse două capre. Poate că le speriaseră. Dar acum caprele nu se vedeau.

Pentru o clipă, a simțit un fior de teamă irațională.

Era de două ori irațională, deoarece una dintre binecuvântările Ibizei și, probabil, ale acestei insulițe adiacente era faptul că nu existau animale de care să-ți fie frică sau care să te omoare. Nici plante otrăvitoare. Nici șerpi. Dumnezeu făcuse din ea un sanctuar al păcii. Un loc protejat.

Preotul și-a alungat îngrijorarea din suflet, a dat drumul butelcuței să-i atârne la șold și și-a continuat călătoria spre peșteră. Se tot uita după alte urme de

șopârlă, dar acestea nu se vedeau nicăieri. Totuși a zărit un șoim zburând în cercuri, deasupra capului său, în lumina care scădea.

Când a ajuns aproape de peșteră, la jumătatea distanței dintre mare și vârful insulițeI, cerul era deja adâncit în întuneric, o noapte complet fără lună, iar poteca era îngustă și la dreapta lui se prăvălea peretele vertical.

A stat în fața golului și l-a fixat cu privirea. De aici, Es Vedrà părea chiar liniștită. Zgomotul mării era prea departe pentru a fi auzit. Nimic. Doar pacea lui Dumnezeu.

Dar apoi a văzut ceva, mult mai jos.

Era din nou o lumină. Exact ca aceea pe care o văzuse căzând în ocean. Această lumină părea să emane din adâncuri, mai aproape de Es Vedrà decât de plaja de la Cala d'Hort.

Un fel de fosforescență transparentă, strălucitoare. În seara aceea era aproape de albastrul ultramarin al șalului Sfintei Fecioare, dar strălucea, mișca, pulsa, ca o meduză uriașă, de o frumusețe nemaivăzută, care își tot schimba forma.

Preotul a rămas uimit, fascinat. Apusul fusese el cum fusese, dar asta era cu totul altceva. Și-a amintit de Ioan 1:5 și l-a rostit în șoaptă, fără să se gândească.

— „Lumina luminează în întuneric și întunericul n-a biruit-o."

Apoi și-a dat seama că șopârlele se îndreaptă spre ea.

Francisco a avut senzația că se dezintegrează, într-un mod ciudat, dar care îi aducea fericire, de parcă nu ar mai fi fost Francisco Palau, nici preot și nici fost călugăr și pustnic ocazional; ca și cum nu ar mai fi fost fondatorul Școlii Virtuții din Barcelona, o

persoană sau un exilat, sau un sine în timp, sau o identitate cu amintiri despre frații săi călugări care muriseră arși într-o mănăstire, în mâinile armatei spaniole. El era, în acea clipă de extaz, dincolo de sine. Nu exista nicio linie între om și univers, între carne și infinit.

El era trecutul, prezentul și viitorul.

Era, pur și simplu, viața însăși.

Dar apoi s-a întâmplat ceva. S-a împiedicat pe poteca îngustă. Și apoi a căzut, rostogolindu-se brusc pe piatra de calcar, în cădere, cu o durere și o forță atât de intense, încât și-a pierdut cunoștința înainte de a se prăbuși în apă, iar marea însăși s-a umplut în întregime de lumină, de la Ibiza și până la Es Vedrà. Și, când și-a venit în fire, era în acel ocean, în mijlocul luminii, răvășit și uluit, dar viu. Paradoxal, nu îl mai durea nimic. În fața lui se afla norul în formă de sferă, iar el a înotat drept spre el, imaginându-și că este Dumnezeu sau mântuirea. Apoi, când a ajuns, sfera și-a păstrat forma și s-a extins, iar în ea a apărut o gaură; el a înotat prin aceasta, până când a ajuns, dintr-odată, într-un cu totul alt loc. Pe o plajă cu nisip portocaliu, unde era și o pădure plină de copaci cu frunze albe, dar lângă o altă mare, una a cărei luminiscență nu se stingea niciodată. Și a respirat acel aer dulce și a văzut creaturi, din carne și eterice, cum nu mai văzuse până atunci, inclusiv una care a venit la el și i-a comunicat un mesaj.

Ești în siguranță aici. Vei fi pentru totdeauna protejat.

Și, cu fiecare atom și fibră din ființa lui, a știut că acele cuvinte sunt adevărate. A plâns, cu recunoștință și căldură, și a pășit spre acele creaturi – îngeri, era sigur de asta –, pregătit pentru mântuire.

VEDEREA
DE PE PARDOSEALA BISERICII

M-am trezit pe pardoseala bisericii. Mă simțeam slăbită. Ușor năucă. Și mă durea capul. M-am uitat în sus și l-am văzut pe Alberto, schimonosit de o emoție intensă, plângând.

— E-n regulă, am spus. Sunt bine. E posibil să mă fi lovit la cap.

— Ei, nu-ți face griji. Nu plângeam din cauza ta.

— Bineînțeles că nu. Mulțumesc. Atunci, de ce plângi?

Lacrimilor li s-a adăugat un zâmbet la fel de larg pe cât îi era de deschisă cămașa.

— Pentru că ea a avut dreptate. Christina. Nu e doar o prezență. E un portal.

— Un portal?

A încuviințat dând din cap ca un cocoș nerăbdător.

— Da. E un portal care duce înapoi către locul de unde a venit. Pe Salacia. Și știi ce înseamnă asta, nu?

— Nu prea, ca să fiu sinceră.

— Înseamnă că a reușit!

— A reușit?

Și apoi a mai râs și a mai plâns, chiar acolo, în fața altarului, lângă Isus pictat coborând de pe cruce.

— Ea nu a murit!

Exclamația lui a răsunat în biserică asemenea unui clopot.

— A ajuns unde a vrut! A ajuns pe Salacia!

O ECUAȚIE FĂRĂ SOLUȚIE

Acum, nu mă îndoiesc că toate astea te lasă confuz, la fel ca pe mine. Dar nu-ți face griji, confuzia e utilă și ea.

Ba chiar îmi dau seama că a fi dispus să trăiești în confuzie este o condiție prealabilă pentru o viață bună. Dorința ca lucrurile să fie simple poate deveni un fel de închisoare, serios, pentru că ajungi să rămâi prins în felul cum ai vrea tu să fie lucrurile, în loc să îmbrățișezi felul în care *ar putea fi*. Rămâi închis. Și, astfel, vei sfârși prin a închide ușa multor posibilități. Am fost atrasă de matematică din cauza certitudinilor ei, pentru că îmi doream uși închise și simplitate, dar viața nu este așa. Și, de fapt, nici matematica nu este. Nu poți niciodată să vezi întreg curcubeul, deoarece matematica, știința și adevărul esențial nu sunt lipsite de magie și mister. Ele *sunt* magie și mister. Să nu crezi, așadar, că am fost într-o călătorie care m-a îndepărtat de matematică, purtându-mă înspre misticism. Pentru că nu a fost așa. Nu am abandonat adevărul matematic, ci l-am descoperit la un nivel mai profund.

După cum știi, în matematica convențională există o tendință de simplificare. Formulăm algoritmi și șabloane, și formule bazându-ne pe faptul că toate celelalte elemente rămân constante; o matematică mai complexă înțelege că, într-un univers aflat într-o continuă schimbare, foarte puține lucruri sunt constante sau simple.

Probabil că ești la curent cu ceea ce înseamnă „știința complexității". Un hibrid de știință și matematică, ea încearcă să abordeze lucrurile dificile. Nu e inginerie înaltă. Ingineria e destul de simplă, motiv pentru care matematica convențională îi e suficientă pentru majoritatea problemelor. Dar știința complexității implică înțelegerea – de exemplu – a matematicii naturii, a complexității organismelor, pe măsură ce cresc, a predicțiilor cu privire la schimbările climatice, a modului în care interacționează atomii. Și există un concept în această știință care este literalmente numit „universalitate" și care ne spunea că există asemănări și tipare universale chiar și în sisteme diferite. Astfel, adevărata magie este una matematică. Este cea care nu antagonizează simplitatea și complexitatea, ci găsește o ordine mai adevărată în complexitate. În haos. În frumoasa, vertiginoasa dezordine entropică pe care o numim viață.

Dorința de a privi viața ca și cum ar fi o lucrare de control și dorința de a păstra curățenia, ordinea, limpezimea și controlul stau la baza disperării mentale. Pentru că sunt o amăgire. Noi suntem în această lume. *Suntem* lucrarea de control. Suntem un agent în mișcare într-o lume care nu e fixă, într-un cosmos în continuă expansiune.

După părerea mea, dacă vrei adevărul, dacă vrei să duci o viață plină și conștientă, ar trebui să te îndrepți către posibilitate, către mister și mobilitate, către călătorii sau schimbare, pentru că, atunci când găsești universalitatea în toate acestea, te regăsești pe tine. Sinele tău, mereu în mișcare. Ajungi acolo unde trebuie prin faptul că pleci. Că rămâi deschis, întotdeauna, în fața posibilității ca lucrurile simple pe care ni le tot spunem să fie greșite.

Așa că-ți voi da aici câteva răspunsuri de alt fel. Care sunt, în același timp, și întrebări. Îți voi spune tot ce am învățat după ce m-am ridicat de pe dalele reci din biserică. Și încă o dată: nu trebuie să crezi nimic din toate acestea, dacă așa alegi. A fi deschis în fața posibilităților înseamnă a fi deschis în fața durerii, a eșecului, a dezamăgirii, așa că tentația este să ne ghemuim ca un tatu. Și e perfect de înțeles. Uneori e mai ușor să stăm cu nasul metaforic în propriul nostru dos metaforic decât să privim spre univers. A fi oameni înseamnă a ne teme de ridicolul nostru înnăscut, așa că facem orice pentru a-l reduce. Ne îmbrăcăm trupurile, procreăm în spatele ușilor închise, ascundem fiecare funcție corporală, nu plângem la poștă, nu cântăm pe stradă și încercăm să ne păstrăm ideile în concordanță cu ceea ce ni se spune că ar trebui să gândim.

Dar viața este haos și confuzie și dă pe-afară de realități incomode, rușinoase.

Desigur, cu toții ne construim propriile convingeri în această lume și, uneori, să ni le schimbăm este un lucru înspăimântător. Dar, dacă vrei cu adevărat să faci descoperiri minunate, așa cum știe orice tatu isteț, în cele din urmă va trebui să-ți scoți nasul din fund și să privești lumina zilei, strălucitoare și confuză. Splendoarea ascunsă, matematica mai profundă, realitatea supremă. Viața.

GAURA DE VIERME

Eram iar la mașină. Geamurile erau deschise. Dar nu plecaserăm.

— Teoria, a spus Alberto încet, de parcă aș fi avut șapte ani, e că *La Presencia* e o prezență foarte reală, plină de fotoni puternici, dar și o gaură de vierme. O gaură de vierme e puntea dintre două puncte din țesătura spațiu-timp. În cercetarea mea, am vorbit cu rudele lui Joan Bonanova. Pescarul salvat de *La Presencia*. I-a spus fiicei lui că pleacă în altă lume, de unde nu se mai poate întoarce. Și-a văzut propriul viitor, pe Salacia. Și a dispărut într-o noapte, când, bătrân și bolnav, s-a îndreptat spre *La Presencia* și nu s-a mai întors. Deci, din câte știm, se poate trece prin *La Presencia*, dar nu se poate face cale întoarsă. Dacă și Christina a ajuns pe Salacia, a fost o călătorie cu o singură direcție.

Să fiu cinstită, era cam mult de procesat. Mă buimăcea mai mult decât atunci când dădusem pentru prima dată de analiza matematică. Dar ideea era următoarea: Christina era, probabil – sau cel puțin *foarte posibil* –, încă în viață, pe o altă planetă.

Și, desigur, habar n-aveam dacă ar trebui să am încredere în Alberto Ribas. Dar aveam nevoie de el. Era singura persoană din lume care știa în ce mă transformasem.

— Vreau să-ți arăt ceva, a spus el.

Și-a scos telefonul din pantalonii scurți de blugi și a pornit un videoclip. Am văzut o femeie, într-o barcă. Mi-a luat un moment să-mi dau seama că e

barca lui Alberto. Și că femeia la care mă uitam – căruntă, grațioasă, oarecum fermecătoare – e însăși Christina.

CE A SPUS CHRISTINA ÎN BARCĂ, ÎN TIMP CE VÂNTUL ÎI SUFLA UȘOR PĂRUL

Bună, Grace! Nu ne-am văzut de mult. Sunt vechea ta prietenă, Christina. Cred că arăt puțin diferit față de cum îți aminteai tu. Am chiar și un tatuaj. Uite-l! Cu soarele. Ce poate fi mai frumos decât soarele?

Când o să vezi filmarea asta, peste o lună – pe 26 iunie, în mașină, cu Alberto –, eu n-o să mai fiu aici. Nu. Nu vreau să spun că o să fiu moartă. Chiar dacă îmi văd propria moarte, sper să o pot evita. Cineva încearcă să mă omoare, dar nu știu cine. Știu că sună destul de dramatic, dar la fel a fost și viața mea în ultima perioadă. Sper să ajung pe Salacia până atunci. Pot să văd o mare parte din viitor, dar asta nu pot vedea. Așa că trebuie să am încredere. Ca și tine, am întrezărit câte ceva atunci când m-a atins prima dată. Plaja, copacii, aerul dulce. E menită să fie un paradis al abundenței. Unde să poți trăi foarte mult timp, în pace și sănătate. Poate pentru totdeauna. Salacienilor le pasă. De aceea au trimis *La Presencia* aici. Uneori, pun borcanul de măsline lângă patul meu. Chiar lângă cap. Dacă o să faci și tu asta, o să-ți spună diverse lucruri prin intermediul viselor. Lucruri pe care trebuie să le auzi. Visele sunt cele mai vii pe care le-ai cunoscut vreodată. Și sunt pline de acele adevăruri care vindecă.

Teoria este că, dacă te scufunzi și înoți direct spre *La Presencia*, ca o săgeată, fără să aștepți să vină ea la

tine, atunci, practic, îi spui că vrei să scapi. Și eu nu *vreau* să scap. Eu *trebuie* să o fac. Pentru că, altfel, o să fiu omorâtă.

Și, așa cum am mai spus, nu sunt sigură cine e ucigașul meu. La fel ca tine, nu pot vedea mințile tuturor. La unii oameni e mai greu de ajuns. Și știu la ce te gândești. Te gândești că ar putea fi Alberto. Că el ar putea fi cel care vrea să mă omoare. La urma urmei, nu prea reușești să intri în mintea lui. Dar nu e el. Ți-o spune cineva care l-a cunoscut înainte ca el să se izoleze de toți și de toate. Nu e Alberto. El e multe, multe, multe lucruri – dintre care cel puțin jumătate sunt revoltătoare –, dar nu criminal.

Acum, știu că ți-am lăsat o scrisoare, dar nu ți-am putut spune totul acolo, pentru că te-aș fi pus în pericol. Trebuie să fii discretă. Într-adevăr, simt că dacă nu m-aș fi expus public atât de mult, dacă n-aș fi deschis niciodată taraba din piață n-aș mai fi fost o țintă pentru nimeni. Așa că îți voi spune aici ceea ce nu am putut scrie în scrisoare.

Ești o persoană specială. Întotdeauna am știut că ești specială. Încă de-atunci, când eram foarte singură, iar tu mi-ai ținut companie. Dar nu am știut exact cât de specială. Când *La Presencia* a venit prima dată la mine, pe fundul oceanului, m-a înzestrat cu anumite abilități, însă pe tine te-a înzestrat cu mai multe. Am cunoscut o mulțime de oameni la viața mea, atât în Anglia, cât și în Spania, dar tu ești singura căreia *La Presencia* i-a oferit atât de mult. Crede-mă, știu asta. Tu ești cea pe care a vrut-o. Cea pe care o chema, prin mine. Singurul obstacol cu care o să te confrunți ești tu însuți. Lasă *La Presencia* să te vindece.

Adevăratul har pe care ți l-a dat este înțelegerea vieții. E greu de explicat, cel puțin în engleză, ce

înseamnă asta de fapt. Dar există un cuvânt în spaniolă, *duende*. Una dintre conotațiile acestui cuvânt vine de la poetul spaniol Lorca. Și descrie acel sentiment care apare în momentul în care cineva se conectează cu adevărat cu esența sublimă a vieții, cu tragedia și cu frumusețea ei, fie în artă, în flamenco sau în natură. Știi, ca atunci când ai fost într-o galerie și ai văzut un tablou care te-a făcut să simți groază sau extaz, dar acum nu doar arta sau un apus de soare te pot face să simți asta. Ci orice și totul. O adiere caldă, banalul miros de pin de pe insula asta, orice.

Știu că ai simțit un gol. Dar o să simți plinătatea. Poate pentru prima dată din copilărie. Acum ajungi să trăiești. O să guști fiecare experiență în întregime. O să fii prezentă aici. Prezența asta e mai bună decât orice drog de pe Pământ și, crede-mă, am încercat câteva droguri la viața mea. Înseamnă să fii pe cât de vie este cu putință.

Înțelegând atât de profund prezentul, o să înțelegi și viitorul, așa cum un rechin poate prezice un uragan percepând schimbările din presiunea apei.

S-ar putea ca acum asta să nu ți se pară un dar, dar ai fost dăruită, îți jur. Abilitățile sunt un dar. Alberto le are, dar ale lui se estompează. Eu le-am avut, dar eu nu mai sunt. Au mai fost și alte persoane atinse de *La Presencia*. Dar cu tine schimbarea o să fie una dintre cele mai spectaculoase.

Știu că din fire ești o persoană sceptică, așa că a trebuit să presar firimituri pe cale, ca să te aduc până aici. De aceea ți-am lăsat casa. Și scrisoarea. Și de aceea am vorbit despre tine cu Rosella, fata de la magazinul din Santa Gertrudis. Și te-am îndemnat să vorbești, la piața hippy, cu Sabine, care îl urăște de moarte pe bietul Alberto, pentru că știam că o să te

facă să intri la bănuieli. Și, desigur, mai e și asta, ceea ce țin eu în mână. Darul pe care mi l-ai făcut. Lănțișorul cu pandantivul Sfântului Cristofor.

El a fost cheia, Grace. Așa am știut. *Psihometrie*. El mi-a dat informațiile despre tine. Ținându-l. Amintindu-mi de tine. Apoi primind informațiile despre cât de puternică ai putea fi. Despre cum ai putea avea abilități mai puternice decât *oricine*. Despre cum ai putea salva de la distrugere insula, animalele, marea și chiar oamenii. Despre cum tu ești un dar pentru natură.

Acum o să-l arunc în ocean. Și peste câteva minute fiica lui Alberto, Marta, o să se scufunde, o să-l fotografieze și o să-l încarce pe site-ul Atlantis Scuba. Când ai văzut fotografia, ai crezut că șansele sunt de una la multe milioane să fie chiar lănțișorul tău, dar nu era așa. Pentru că noi am vrut să-l vezi. Și am prezis că o să intri pe site după ce vorbești cu Rosella și îți sporesc suspiciunile. Și asta era suficient pentru a te determina să te duci și să-l găsești pe Alberto. Si restul… Ei bine, restul îl știi.

Vezi tu, acum ești un protector. Pentru că e imposibil să simți viața atât de profund și să nu vrei să o protejezi. O să descoperi în tine nevoia de a ajuta oamenii – și animalele.

Am fost și eu un protector. Am încercat să protejez animalele. Mediul. Am încercat, de la taraba mea din piața hippy, să protejez oamenii de viitor. Am mascat toată știința asta într-un misticism de ghicitoare și autoritățile m-au lăsat în pace. Dar, evident, am călcat pe bombeu pe cineva, undeva. Cred însă că am ajutat oamenii sau măcar am încercat. Fiica mea s-ar putea să nu fie de acord. Dar cred că tu o să poți ajuta și mai mult.

Desigur, un dar e, adesea, și un blestem. Și trebuie să înțelegi că aptitudinile astea vin la pachet cu pericolul, așa cum știu prea bine acum. Dar a trebuit să te aleg pe tine, Grace. Trebuia să aleg pe cineva care să-mi continue munca. Nu trebuie să le spui oamenilor viitorul lor, așa cum am făcut eu. Dar poți proteja viața, natura, insula asta frumoasă.

În anii '30, un pescar, Joan Bonanova, a fost salvat de *La Presencia*. Sigur Alberto ți-a povestit deja despre el. Avea un suflet atât de curat, fără de vină și de păcat, încât abilitățile primite erau puternice. Într-o noapte, în mijlocul invaziei fasciștilor lui Franco, a trimis un semnal fiecărui animal de pe insulă ca să le ceară ajutorul și la scurt timp au apărut relatări despre capre și alte creaturi care-i atacau pe soldații naționaliști. Cred cu tărie că, dacă vrei cu adevărat, poți fi și tu ca Joan Bonanova. Poți avea abilități cum n-a mai avut nimeni de zeci de ani.

Și chiar vreau să-mi găsești potențialul ucigaș. Nu pentru mine. Eu o să fiu în siguranță, n-am nicio îndoială. Ci pentru ceilalți. Care sunt încă acolo. Vreau să-l oprești, pentru că alții sunt în pericol. Dar nu te-am adus aici în primul rând ca să salvezi viețile altora, ci pe a ta. Vreau să trăiești, Grace. Vreau să lași în urmă trecutul și să trăiești. Trebuie să faci asta. Pentru binele tuturor. Înțelegi?

La revedere, prietena mea!

GRACE CEA BUNĂ-DE-NIMIC

— O, Doamne! am spus odată ce videoclipul s-a încheiat.

Nu-mi plăcea deloc. Mă simțeam trasă pe sfoară din nou. Ca și cum cineva mi-ar fi pus pe mână un ceas pe care nu-l voiam, iar acum se aștepta să-l și plătesc.

Am simțit că urmează un atac de panică și, așa cum făcusem adesea de-a lungul vieții, am încercat, compulsiv, să fac operații matematice și să vizualizez tipare, ca să mă liniștesc.

Videoclipul a durat trei minute și douăzeci și două de secunde. *22 împărțit la 3 egal 7,33. Rădăcina pătrată a lui 3 este 1,73…*

Alberto a pus telefonul deoparte. Căldura din mașină nu îmbunătățea situația. M-am uitat către mare. Dintre toate chestiile ciudate pe care tocmai le auzisem, o nebunie curată, lucrul care încă îmi răsuna în urechi era expresia „prietena mea". Dacă mă considerase cu adevărat prietenă, de ce nu mă căutase niciodată, în mai bine de patru decenii? Când a murit Daniel, când l-am pierdut pe Karl, când aveam nevoie de un prieten, ea unde era? M-am tot gândit la Lieke, în magazinul pentru grădinărit.

Nu ți-a dat casa degeaba. E o formă de recrutare. O capcană. Tu ești urmașa ei.

— Of! am spus. E deja prea mult. Eu n-am ales asta. De ce aș avea nevoie de darul ăsta?

— Tot ce știu e că a fi ales e o raritate. Și e un noroc faptul că ți s-a întâmplat ție… Christina a știut că tu trebuie să fii. A văzut viitorul.

Până aici. Acesta a fost momentul. Aici s-a rupt filmul. Și am uitat complet de gustul accentuat al sucului de portocale sau de noile minunății din jurul meu. Atunci mi-am dat seama că actul Christinei nu fusese doar un act de generozitate dezinteresată.

— E ca o sectă, am spus. E ca o sectă sinistră.

— Păi, uite, eu n-am fost neapărat de acord cu metodele Christinei…

— Au fost și metodele tale. Ai fi putut să-mi spui.

— Ar fi fost cel mai ușor lucru din lume să te gonesc de-aici. Te-am avertizat. Dar ai vrut să afli adevărul. Ți-am spus că asta o să te schimbe. Adevărul e că nu Christina te-a ales, nici eu, ci *La Presencia* însăși. Ea doar a văzut-o. Dintre miile de ființe pe care Christina le-a cunoscut la viața ei, tu ai fost singura pe care *La Presencia* și-a dorit-o. Puterile mele sunt slabe pe lângă ale tale. Erau slabe și pe lângă ale Christinei. Au fost cândva mai viguroase, dar s-au estompat. S-au retras ca o maree. Dar tu ești specială. Uită-te numai ce-ai reușit să faci acolo, în biserică…

— Nu sunt specială, am spus.

Acestea au fost cele mai simple cuvinte pe care le-am scos vreodată pe gură. Vocea unui sentiment pe care îl aveam de șaptezeci și doi de ani. O conștientizare profundă a propriei mele mediocrități.

— De ce aș fi specială? Sunt o englezoaică bătrână. O profesoară de matematică ieșită la pensie, dintr-un fund de lume. Sunt un mare nimic, asta sunt. Un mare *nada*. Nu, nici măcar asta. Nu sunt un zero, sunt un minus. Sunt o mediocritate care nu a avut niciodată vreun impact asupra lumii. Cu mici

excepții, dar negative. Puiul meu dulce, Daniel, a murit pentru că l-am lăsat să iasă pe bicicletă, pe o ploaie torențială, în timp ce citeam o porcărie de catalog, pentru că-mi părea, pesemne, mai interesant decât o plimbare în oraș cu fiul meu. A murit sub roțile unui camion al Poștei. Sunt persoana care nu a reușit niciodată. Cea care a dezamăgit oamenii înaintea ultimului obstacol. Cea care a lăsat să se întâmple lucruri rele. Cea care s-a mulțumit cu mai puțin pentru că asta era ceea ce merita. Care nu a primit niciodată postul universitar pe care și-l dorea. Care a devenit un profesor mediocru, care probabil i-a scârbit pe mulți de materia ei. Care i-a fost infidelă soțului ei. Am fost inutilă iar și iar. Nu pot face asta. E o greșeală. Nu sunt fără de vinovăție și păcat, ca nenorocitul de Bonanova. Sunt o persoană rea. N-o să fiu niciodată bună la așa ceva. N-o să pot trimite niciodată un semnal magic tuturor animalelor. Și nici nu cred că vreau.

Inima îmi bătea cu repeziciune.

— Eu. Nu. Sunt. Specială.

— Dimpotrivă, a spus Alberto, la fel de îngâmfat ca întotdeauna. Christina a încercat să se gândească la toți cei pe care-i cunoștea. La toți cei pe care-i cunoscuse *vreodată*. Și cunoștea mulți oameni. Putea prezice orice scenariu, orice posibilitate. Ar mai fi fost și alții la care *La Presencia* ar fi venit, dar niciunul nu ar fi avut aceeași reacție de răspuns. Iată de ce ai leșinat în apă. Iar faptul că ai reușit să călătorești înapoi în timp, în 1855, să spargi acvariul cu homari și să înfigi furculița în piciorul unui om doar cu puterea minții nu face decât să confirme totul. E ceva neobișnuit – *muy, muy raro*…

— N-ar fi trebuit să bag o furculiță în piciorul acelui om, am spus cu remușcare. Nu era un om rău.

— Nu. Poate că nu era. Dar dacă cineva ar fi cu adevărat *un om rău*? Dacă ar fi un criminal? Dacă ar fi plănuit să-ți ucidă prietena? Dacă ai putea să-l împiedici să omoare…

— Abia dacă am cunoscut-o pe Christina, m-am răstit la el. Nu era prietena mea!

Alberto a dat din cap. Avea aerul că l-aș fi pălmuit *de-adevăratelea*.

— Poate că așa e. Dar era prietena *mea*. Un om bun. Complicată? Da. O mamă de bani? Probabil. Dar bună. O persoană cum rar întâlnești.

Și m-am gândit, pentru o secundă, că ar putea începe să plângă și, spre rușinea mea, asta a părut mai degrabă să mă înfurie decât să mă înmoaie.

— Nu sunt specială.

Am spus-o din nou, ca un maniac.

— Sunt egoistă. Am eșuat în singurul lucru pe care ar trebui să-l poată face o mamă. Eu sunt Grace cea bună-de-nimic. Nu salvez oamenii. Îi las să moară. Așa cum l-am lăsat pe scumpul meu Daniel să moară. N-am făcut nimic curajos în viața mea. În afară de mutarea la Ibiza. Care, acum îmi dau seama, a fost cea mai mare dintre toate greșelile mele.

— Ai fost profesoară. Ce poate fi mai bun de-atât?

Alberto nu se lăsa. Fața lui, care cerea palme, continua să vorbească.

— *La Presencia* a văzut ceva în tine. Nu cine ai fost, ci cine ai putea fi. Ea nu acordă importanță aparențelor. O preocupă profunzimile.

— Am trecut de șaptezeci de ani. Sunt prea bătrână pentru teoriile sentimentale bune de pus pe magneții de frigider și *mult* prea bătrână pentru ceea ce *aș putea* fi.

Alberto a dezaprobat, îndoit.

— Ei bine, eu am șaptezeci și nouă. Și nu am frigider. Și îmi plac teoriile sentimentale. Sunt un sentimental. Și m-am înscris la primul meu curs de samba, marțea viitoare. Apoi mă duc la Cova Santa, să dansez într-o peșteră și să beau limonadă. Asta e Ibiza. Vârsta nu înseamnă nimic.

— O fi asta Ibiza. Dar eu nu sunt așa. Nu mă potrivesc aici.

— Uneori cred că oamenilor cărora nu le place sentimentalismul de fapt nu le place să simtă nimic. Preferă să privească întreaga lume cu dispreț.

— Știi ce, nu-mi pasă ce crezi tu. Mi-era foarte bine înainte, fără să simt nimic. Nu *vreau* să simt nimic. Și nu aveai niciun drept să mă obligi să o fac.

Totul fusese o capcană. Casa. Poza cu lănțișorul. Fiecare cuvânt care ieșise din gura lui Alberto.

Și, în plus, nu aș fi putut salva pe nimeni. Doar aș fi înrăutățit lucrurile. Așa făceam eu.

— M-am săturat, am spus, pornind mașina. Mă duc acasă. Pot să ajut oameni, cu harurile mele, și acasă. O să conduc spre aeroport…

— Din cercetările mele a rezultat un fapt: cu cât ești mai departe de *La Presencia*, cu atât mai puțină putere…

— Nu-mi pasă.

— N-ar trebui să așteptăm până mâine, să ai timp să digeri toate astea?

Nu mai voiam toate astea și mâine. Voiam să mă întorc. Aș fi preferat să nu fi gustat niciodată din bucuria nouă și infinită a sucului de portocale decât să am parte de *toate astea*. Nu voiam să dansez într-o peșteră. Ci să stau pe canapea și să moțăi uitându-mă la un concurs de cultură generală. Permițându-mi să simt o bucurie infinită aș fi ajuns, în cele din urmă, să simt o durere infinită. O simțisem deja și

nu mai voiam să mă întorc la ea. Tânjeam, brusc, după acel gol atât de familiar și lipsit de evenimente. De fapt, îmi lipsea *anhedonia*.

— Nu. Mă duc *acasă. Acasă. Acasă.*

Cuvântul mi-a oferit mângâiere. Îl simțeam solid. Ca o stâncă în ocean.

— Dar insula are nevoie de tine. Oamenii și animalele de aici au nevoie de tine. Poți face bine. Nu doar pentru… homari… ci în general. Și, în plus, avem și un potențial criminal printre noi. Ființă umană sau nu. Și ai putea să-l oprești. N-o să poți face asta de-acasă. Cu cât ești mai departe, cu atât abilitățile ți se împuținează.

Îl ignoram. Încercam să-i blochez cuvintele așa cum blochezi tinitusul. Conduceam cu un singur sentiment.

Abia aștept să plec de pe insula asta.

CALUL

Erau douăzeci de minute cu mașina până la aeroport, dar am încercat să ajung în zece. Alberto venea cu mine, pentru un unic motiv, acela că nu puteam să-l las în mijlocul drumului, la Es Cubells. Bine, și pentru că voia să vină cu mine. Iar cineva trebuia să rămână cu mașina Christinei.

Conduceam spre interiorul insulei și am trecut pe lângă un bărbat care fluiera de pe o bicicletă electrică, zâmbind în soare. Bicicleta era roșie. Am parcurs primele numere din șirul lui Fibonacci.

0, 1, 1, 2, 3, 5, 8, 13, 21, 34…

Mi-am dat seama că așa fusese și timpul meu petrecut pe insulă. O ascensiune continuă peste ceea ce îl precedase, incidente peste incidente, lucruri care o luaseră razna, explodând într-o nebunie.

Am trecut pe lângă un panou uriaș cu chipul lui Lieke. Era ca și cum aș fi privit o iluzie. Mi-am amintit de durerea ei, de fragilitatea ei interioară și de furia exteriorizată și iat-o acolo, dominând orizontul parcă mai puternică decât sentimentele.

M-am uitat la ea și am văzut ochii Christinei.

Am continuat să conduc, ignorându-l pe Alberto. Am mers mai departe, sub acel cer albastru fără nori, strângând volanul atât de tare încât am perceput o altă amintire a Christinei.

Era în fața unui hotel. Pe un șantier se afla un grup de protestatari. Am văzut un semn în mintea mea. *Eighth Wonder, Cala Llonga, în curând*. Christina era împreună cu o femeie cu părul negru, dezordonat și

ochelari. O cunoscusem pe această femeie. Îmi apăruse într-o viziune. În care stătea chiar în această mașină, cu Christina. Și acum mi-am dat seama că o mai zărisem și la aeroport. Fusese prima persoană de pe insulă pe care o văzusem vreodată. Femeia cu tricoul cu Einstein, care îmi zâmbise. Dar, exact când am recunoscut-o, imaginea s-a schimbat.

Ziua a devenit noapte, iar aerul a devenit un potop.

Acum era în mare.

Christina, vreau să spun.

Înota din ce în ce mai adânc prin apa întunecată, spre sfera strălucitoare, care nu a mai devenit un nor, ci de data aceasta a rămas așa și chiar s-a extins, iar în interiorul ei a apărut o gaură. O deschidere largă. Chiar prin sferă. Ca un tunel și mai strălucitor decât sfera, o strălucire argintie și insuportabilă. Și ea a înotat prin acest portal, gândindu-se la fiica ei și sperând că va fi în siguranță.

Când am ieșit din această microtransă, mâna lui Alberto era pe brațul meu. Îmi striga numele la fel de tare cum obișnuia să o facă tatăl meu. În față erau un cal uriaș, murg și o călăreață. I-aș fi putut lovi, dar am virat la timp. Iapa s-a ridicat pe picioarele din spate, dar călăreața a rămas în șa, cu picioarele împingând puternic în scărițe. Am simțit panica animalului pulsând în mine ca o tobă.

— E în regulă, a spus Alberto, cu vocea domolită ca un val, în timp ce eu mă concentram asupra drumului. E în regulă, e în regulă, e în regulă…

AEROPORT

— Următorul zbor disponibil către Anglia, oriunde, i-am spus femeii care zâmbea încordat din spatele ghișeului.

Insigna cu numele îmi spunea că o chemă Gabriela, dar nu-mi spunea că se simte puțin balonată și are crampe și că și-ar dori să aibă mai multe tablete mentolate. Sau că era de șase ore și jumătate în tură. Chiar mi-aș fi dorit să nu știu mai mult decât numele de pe insigna ei.

— E un zbor spre Gatwick în această seară. Pleacă la șapte și jumătate. Pot să verific dacă există vreun loc disponibil.

— Da, perfect. E bine așa.

Nu aveam cu adevărat un plan. M-aș fi întors la bungalou. Aș fi vândut de la distanță casa Christinei. Apoi aș fi donat banii unei organizații de caritate. Dar atâta tot. O asemenea condiție nu figura în scrisoarea avocatului. Aceste „talente“ nu erau tocmai talente. Ci pur și simplu provocau mai mult rău. În timp ce Gabriela era ocupată la calculator, m-am gândit la acel biet cal și la călăreață, peste care aproape că dădusem cu mașina. M-am gândit la o furculiță implântată într-un picior. Christina făcuse o greșeală. Nu aș fi fost de ajutor acolo, mai rău aș fi făcut. Așa cum făcusem întotdeauna.

M-am uitat în jur, întrebându-mă dacă Alberto plecase deja. Îmi spusese că va aștepta puțin în parcare „pentru orice eventualitate“. Am simțit o

nuanță de tristețe. O mică durere. O parte din mine parcă își dorea, în mod straniu, să rămână lângă el. *Vino-ți în fire, Grace! Așa e cel mai bine.*

Era acolo o mamă cu un copil obosit în brațe și cu o valijoară ca bagaj de mână. Mama a sărutat fruntea copilului. Am văzut o iubire colorată în indigo. Mi-am îndepărtat rapid privirea, pentru că nu voiam să știu prea multe despre ei și, cu siguranță, nu voiam să simt ceea ce simțeau ei. Nu voiam să simt nimic. Am blestemat-o pe Christina pentru această *plinătate* pe care mi-o dăruise. Acest *duende*. Nu voiam să simt atașament față de nimic.

Peste tot erau minți, iar gândurile lor se împrăștiau prin aer ca polenul. Era o tânără singură, așteptând cu nerăbdare să-și vadă familia. Mi-aș fi dorit atât de mult să-l mai am pe Karl, să mă întorc la el. Să mă îmbrățișeze la Gatwick. Să-mi spună că i-a fost dor de mine și că totul va fi în regulă.

Ochii mi-au căzut pe o imagine digitală pe care am recunoscut-o, deoarece era identică, aproape, cu panoul aflat pe drumul spre casă. Hotelul și poza inserată a unui dormitor luxos.

Deschis. Cel mai nou hotel Eighth Wonder Spa Resort, Cala Llonga, Ibiza. Vizualizează-ți visele și transformă-le în realitate.

Acest mesaj mi-a declanșat un gând. O amintire a unor lucruri care îmi fuseseră spuse. De șoferul taxiului. De Sabine. Începeam să le pun cap la cap. Mi-au venit în minte Christina și Marta, una lângă alta. Apoi protestul. Reclama părea aproape un avertisment.

Alții sunt în pericol…

Un bărbat se uita la reclamă. I-am simțit mândria. Stătea lângă o valiză și purta un costum de in. Avea părul lins, dat pe spate. Era destul de tânăr. Sub

patruzeci de ani. Dar, de fapt, toată lumea era destul de tânără. (Când ai șaptezeci de ani, întreaga lume este, în principiu, o creșă mare și toți cei din ea, niște copii abandonați.) Nu hainele, părul, fața sau tinerețea mi-au atras atenția. Și nici măcar mintea lui obosită și agitată, plină de gânduri frenetice și dezordonate, ca în aeroport. Ci una dintre revistele pe care le ținea în mână. *DJ Magazine*. Pe copertă era o poză cu Lieke. „Noua regină a Ibizei își preia tronul."

— Verific acum disponibilitatea locurilor, a spus Gabriela, cu o eficiență prietenoasă.

Și, când i-am văzut fața concentrată și ochii mijiți spre ecranul computerului, am văzut-o îmbrățișându-și copiii în blocul ei din Santa Eulalia. Nu părea mai bătrână decât acum, cu excepția unor fire de păr grizonante. Încerca să-i liniștească pe copii, spunându-le că totul va fi bine.

— Oprește-te, mi-am spus.

— Vă simțiți bine? m-a întrebat Gabriela, cu fața și mintea pline de îngrijorare.

— Da. Scuze. Da. Doar că am emoții când merg cu avionul.

— Oh, a spus Gabriela, îmi pare rău. Dar, de fapt, este cea mai sigură formă de transport. Acum, să știți că avem locuri disponibile la zborul către Gatwick. V-ar plăcea la culoar sau la fereastră?

Cu greu reușeam să o ascult.

— Nu te poți căsători cu el.

— Scuze?

— Peste două luni o să-ți lași copiii cu tatăl tău și o să te duci la Londra, unde o să te îndrăgostești de un bărbat – un bancher care urmează să se pensioneze, la patruzeci și doi de ani – care o să vină cu tine la

Ibiza și până la urmă o să te măriți cu el. Nu te poți căsători cu acest bărbat. Te rog. Ai încredere în mine. O să crezi că e bun pentru tine, dar nu e…

S-a uitat la mine, cu un zâmbet confuz.

— De unde știți că urmează să merg la Londra?

— Te rog. Ai încredere în mine.

Și am văzut-o, într-un viitor diferit deja, fericită, pe pista de go-kart cu copiii ei și am înțeles de ce Christina a vrut să ajute oamenii așa cum o făcuse. Dacă aveai capacitatea de a ajuta oamenii, atunci poate că aveai și obligația de a face acest lucru. Doar pentru că nu cerusem ceva nu însemna că pot să las totul baltă.

Chiar atunci am văzut o femeie, pe care am recunoscut-o vag, îndreptându-se spre sosiri. O femeie înaltă, cu un chip solemn și părul zburlit, ca o păpădie pe jumătate spulberată de vânt. Era doctorița. Cea în jurul căreia Alberto devenise agitat și voise brusc să plece. Sorbea o cafea și era aici să-și ia mama, care venea cu avionul de la Bilbao. Și apoi mi-a apărut. Imaginea ei cu Alberto. Într-o rezervă mică, la spital, la secția de oncologie, acum o lună. Ea spunea: „*El cáncer es agresivo*“ și îi enumera opțiunile de tratament, iar Alberto doar o privea uluit. Apoi doctorița a dispărut din raza vizuală.

— *Señora?* a spus Gabriela, conștientă că sunt într-un fel de transă. *Señora?* Mai doriți bilet la acest zbor?

I-am zâmbit Gabrielei. Apoi am luat mânerul valizei.

— Sunt… Trebuie să plec…

Nu mai avea rost. Știam că voi rămâne.

PROTECȚIE

M-am tot gândit la ce spusese Christina. *Este imposibil să simți viața atât de profund și să nu vrei să o protejezi...* Nu puteam nega schimbarea din mine. Înțelegând lucruri inaccesibile anterior – gânduri, viitoruri –, nu mai puteam acum să mă păcălesc cu iluzia tristă, dar reconfortantă că lumea o terminase cu mine. Că aș fi putut să mă retrag și să dispar fără ca asta să conteze.

Nu poți sta nemișcat într-un univers mobil. Schimbarea avusese loc. Acoperișul durerii și al autocompătimirii fusese ridicat. Nu mă mai puteam proteja nefăcând nimic. Protecția este ceva ce putem doar oferi, nu ceva ce putem să primim mereu. Și aveam să fac tot ce îmi stătea în putință pentru a ajuta ceea ce avea nevoie de ajutor.

UȘA ÎNCHISĂ

M-am suit în mașina parcată la câțiva pași de terminal.

Alberto avea radioul pornit. Dădea din cap ascultând niște voci de rap în spaniolă, pe un ritm care te îndemna să-ți unduiești șoldurile.

— Reggaeton, a explicat el, de parcă m-aș fi întors pentru o lecție despre genurile muzicale. A existat dintotdeauna, dar oamenii sunt acum mai înnebuniți ca niciodată după el… Are o energie senzuală, nu?

— Atâta timp cât păstrezi energia senzuală pentru tine, i-am spus tăios.

Alberto s-a uitat la ceas si a ridicat din umeri.

— Ce e? l-am întrebat.

— E doar interesant, a spus el ca o remarcă la decizia mea de a părăsi aeroportul. Ai întârziat cu douăzeci de minute față de ce crezusem eu.

— Chiar aveam de gând să plec, să știi.

— Atunci, de ce te-ai întors?

Dar apoi a surprins o fărâmă din răspuns. În gândurile mele. Așa că i-am venit în ajutor.

— Am văzut pe cineva acolo, o persoană pe care am recunoscut-o de la spital. O doctoriță. Oncolog.

Parcă i-ar fi tras cineva un pumn. I s-a tăiat respirația. A oprit muzica. Am rămas în parcare, deși mașinile ne dădeau roată, căutând un loc liber.

— Îmi pare rău, am spus. Nu vreau să fiu indiscretă.

Și-a mușcat buza. Agitat. Copleșit.

— Dar cică am puteri extrasenzoriale mai grozave decât oricine, am continuat, și totuși n-am acces nici măcar la un singur lucru despre tine. Ești o ușă închisă. Nu văd nimic. Pot să înțeleg un homar, o șopârlă sau un cal mai mult decât te pot înțelege pe tine. De ce nu mă lași înăuntru? Vreau să te ajut. Dacă ceva e în neregulă cu tine, vreau să-ți fiu alături. Așa… ca… *prietenă*. Și știu că mai sunt multe pericole. Și că și alții trebuie protejați. Așa că rămân. Dar n-o să pot fi de ajutor dacă nu știu în cine să am încredere. Și am nevoie să pot avea încredere în tine.

A stat acolo, pentru o clipă. Părea că pune ceva în balanță. Ne-a claxonat o mașină. Alberto s-a aplecat peste geam și l-a înjurat pe șofer.

— Bine, a spus el calm. Înainte să ne întâlnim cu Marta, trebuie să-ți spun ceva. Știu o cafenea micuță în drum. Un loc tihnit… Servesc cel mai fain suc de portocale. Proaspăt stors.

SUCUL NESORBIT

Ne-am așezat într-o cafenea simplă de pe marginea drumului, lângă un aparat de *pinball* stricat.

Peretele era tapetat cu postere ale vechilor cluburi de noapte, din secolul trecut, pe care textul era un hibrid de spaniolă și engleză.

Ku prezintă Fantasy. Domingo 17 de julio de 1980.

Flower Power la Pacha. Fiesta de cierre, 1988.

Moondance la Space, în fiecare miercuri/Todos los miércoles, 1992.

M-am gândit la toate petrecerile dezlănțuite care avuseseră loc în timp ce eu și Karl îl creșteam pe Daniel, în lumea noastră măruntă și ermetică de familie. Când ai un copil, ratezi lumea de-afară, pentru o vreme. Devii propria ta planetă-satelit și uiți că mai există și alte lucruri, dacă nu faci un efort să privești. Că alte vieți, la fel de importante ca a ta, se întâmplă peste tot. Unele dintre ele se manifestă pline de strălucire, în cluburile de noapte din Ibiza.

Alberto se uita și el la afișe.

— Vremuri bune, a spus el, în timp ce așteptam sucul de portocale. Era Pacha, desigur. Practic, o discotecă într-o fermă. Până în ziua de azi a rămas, în esență, o *casa payesa*. Acolo se duceau bogătașii încă de la începuturi, când nu era decât o *finca* în care funcționa o discotecă, în anii '70. Apoi era Ku. Exces pur. Știi, Freddie Mercury și Montserrat Caballé au filmat videoclipul pentru piesa *Barcelona* la Ku pentru că era teatral. Ku a fost locul potrivit. Polisexual, plin de strălucire, eclectic. David Bowie,

Grace Jones, Mick Jagger… toți au fost acolo. A fost un punct de referință pentru toate sufletele sălbatice, pentru toți trăsniții creativi. O discotecă gigantică de avangardă, pe dealurile din mijlocul insulei. Știai că locurile astea erau în aer liber? Ku era un fel de Studio 54 în aer liber. Amnesia era puțin mai dezlănțuit, mai… permisiv. Pur și simplu, se dansa sub cerul înstelat, toată noaptea. Hipioți, vedete de film, guru indieni, artiști, leneși, muzicieni, scriitori, oameni eleganți, oameni lălâi, primii raveri, gay sau nu, și toate categoriile intermediare, înainte ca totul să devină o industrie, ca acum… Beam, fumam iarbă, luam ciuperci halucinogene și dansam lângă palmieri…

— S-ar putea să nu știi asta despre mine, i-am spus surprinsă de propria-mi nerăbdare, și nu vreau să te jignesc, dar nu mă interesează în mod deosebit istoria detaliată a cluburilor de noapte din Ibiza.

A sosit sucul de portocale.

Știam că va avea un gust extraordinar, așa că m-am hotărât să nu sorb din el până când Alberto nu va ajunge la adevăratul motiv pentru care ne aflam acolo. Poate că asta făcusem prea mult timp. Alegeam să nu mă bucur, refuzându-mi o viață plăcută.

— Dar balenele? a întrebat el.

M-am întrebat dacă are de gând să vorbească vreodată despre viziunea în care îmi apăruseră el și doctorița pe care o zărisem la aeroport. Cea care mă făcuse să rămân aici, de fapt.

— Poftim?

— Păi, da. Nu te-or interesa petrecerile dezlănțuite. Dar ce zici de balene? Ele te interesează?

Iar eu i-am pus întrebarea pe care probabil i-o punea toată lumea, la un moment dat, într-o conversație.

— Ce tot îndrugi, Alberto?

BALENA DE 52 DE HERTZI

— În ocean există o balenă, a spus el, după o înghițitură de suc.

— În ocean sunt o mulțime de balene.

Alberto a dat din cap.

— Asta e diferită. E o balenă foarte singuratică.

— Of, săraca balenă!

— Știi de ce-i singuratică?

Am ridicat din umeri.

— Nu are conexiune la internet?

A zâmbit larg și strâmb.

— Cam așa ceva. E vorba de sunetele pe care le scoate. Balenele comunică foarte mult. Scot sunete tot timpul, dar trebuie să fie pe frecvența potrivită. Iar balena asta folosește o frecvență înaltă, foarte neobișnuită, pentru a comunica. Cincizeci și doi de hertzi. Este cea mai singuratică balenă din lume, fiindcă nicio altă balenă nu înțelege chemările emise la o asemenea frecvență. E o balenă albastră, iar balenele albastre au o frecvență mult mai joasă. Balenele albastre sunt un fel de Barry White al mamiferelor marine. Joasă, joasă, joasă. Așa că biata creatură cu glasul ascuțit trebuie să înoate singură prin ocean, fiindu-i imposibil să-și facă prieteni, căci nimeni nu-i aude chemarea.

Zâmbea, dar ochii îi străluceau cu tristețe.

— Eu am fost ca ea. Am scris despre lucruri incredibile și nimeni nu era pe lungimea mea de undă. Nimeni nu mă înțelegea. Mă socoteau un caraghios. Ca o balenă pițigăiată. Nici măcar fiica

mea, Marta, nu m-a înțeles o vreme. Dar eu am continuat să fac lucrurile în care credeam. Și asta chiar înainte de a intra în contact cu *La Presencia*. Pur și simplu, știam. Eram deschis la minte…

Am clătinat din cap.

— Și ce s-a întâmplat?

— Ce?

— Ce te-a făcut să-ți închizi mintea?

Asta a fost ca o insultă pentru el. S-a lăsat pe spate, pe scaun. A mormăit ceva nepoliticos în catalană, pe care uitase că o înțeleg.

— Mintea mea e deschisă. Accept existența mai multor specii decât…

— Nu la asta mă refer. Lasă speciile. Eu vorbesc despre gânduri. Despre zidul pe care l-ai construit în jurul tău. De ce te-ai închis?

Știa la ce mă refer. Știa că tot ceea ce primisem de la el fusese acea tristețe gri-verzuie și zâmbetele lui largi de negare.

Am arătat spre un cuplu tânăr, care cobora de pe un scuter închiriat la benzinăria de peste drum, îndreptându-se către bancomatul din fața băncii La Caixa, aflată alături.

— Le pot citi gândurile la fel de ușor ca orice altceva. Și-au petrecut ziua pe șezlongurile de lux de pe nisipurile palide ale plajei Es Cavallet și au mâncat calamari la grătar și biban sărat la El Chiringuito, unde amândoi au făcut pe furiș contact vizual cu străini atrăgători. Relația lor o să se destrame la două săptămâni după ce se întorc la Berlin. Și sunt cam la o sută de metri distanță de mine. Totuși, tu. Tu ești chiar în fața mea și nu știu nimic.

Cuvintele mele erau ca niște musculițe. El era în altă parte.

Pe fundal se auzea încet muzică.

— Îți place cântecul ăsta? m-a întrebat, revenind la unul dintre subiectele sale preferate, muzica. Ascultă. Se cheamă *The Last Day Of Summer*. The Cure. Eu n-am fost chiar din perioada goth. Ci mai degrabă din perioada Rolling Stones. A muzicii de protest. Soul și Dylan, și Joan Baez, și Sam Cooke, și Gil Scott-Heron. Imaginează-ți cum arătam cu rimel la ochi! Dar mereu am încercat să-mi țin mintea deschisă la muzica de după. Este o melodie atât de frumoasă. Juliei – soția mea – îi plăcea mult The Cure. I-am văzut la Palau Sant Jordi, în Barcelona. Și ei i-a plăcut mult piesa asta. E foarte subestimată. E puțin tristă și nu chiar genul meu. Dar ascultă. Ascultă chitarele, cum creează forme, ca o pădure. Apoi intră vocea lui, la fel de naturală ca o umbră.

A făcut o pauză.

— Un cântec desăvârșit.

Mi-a amintit puțin de Karl, în acel moment, prin felul cum vorbea despre muzică, pe care o considera un fel de scut, astfel încât să poată vorbi despre emoții, însă fără să vorbească despre emoțiile *lui*. Aveam de gând să-l readuc la subiect, dar apoi mi-am dat seama că acesta e, de fapt, subiectul. Simțind muzica, simțind amintirile acesteia și melancolia ei, începea să se deschidă.

Și, când a făcut-o, am simțit că-l doare.

— Îmi pare rău, am spus. Doar că, știi, m-am gândit că ar fi nemaipomenit să aflu mai multe despre tine.

Aveam de gând să-l întreb direct dacă e bolnav, dar mi s-a părut prea nedelicat, așa că, în schimb, am spus:

— De exemplu, ar fi interesant să știu ce părere ai despre Christina.

A oftat. Un oftat lent, a jale.

— Era specială. M-a făcut să nu mă mai simt ca o balenă de cincizeci și doi de hertzi. Ea era pe lungimea mea de undă.

Am ridicat o sprânceană.

— Interesant.

— Nu, a spus el. N-a fost niciodată așa.

Și-a reluat gândurile în timp ce se uita filozofic la paharul cu suc.

— Mă rog, da, a fost *puțin* și așa. Ne-am simțit bine împreună. A existat o legătură romantică, la început. Ea divorțase recent, iar Julia murise cu puțin timp înainte. Christina a fost foarte bună cu mine, iar Martei îi plăcea. Pentru câteva săptămâni, a fost cu totul altceva. De ce întrebi toate astea?

A ridicat o sprânceană, arogant.

— Pentru că sunt mai atrăgător decât Es Vedrà, nu?

M-am uitat la zâmbetul care îi împodobea chipul bărbos și ars de soare. Avea ceva, cred. Ceva sălbatic și pur și în afara timpului. Un fel de încăpățânare enervantă, dar atrăgătoare, care sugera că nu doar e balena singuratică, metaforic vorbind, ci își *dorește* să fie așa.

Mă citea.

— Dacă te încadrezi dispari, nu?

— Nu știu. Întotdeauna am încercat să mă încadrez. Nu vreau să merg împotriva curentului. Te plesnește.

— Ei bine, acum ești altfel, Grace. Și, crede-mă, nu e atât de rău să fii unic. Întotdeauna știi că ești acolo. Știi cine ești.

M-am uitat un moment la el și am simțit că înăuntrul său ceva se mișcă. Ca și cum, dintr-odată,

mi-ar fi deschis cartea sufletului său, ca să o citesc. M-a ținut de mână, la masa aceea micuță. Nu a fost nimic ciudat. A fost gestul unui prieten adevărat.

Am decis că acesta e momentul.

— În ziua aia, la spital. Ai spus că motivul pentru care a trebuit să plecăm a fost că trebuie să păstrăm totul secret.

— Da…

— Da, dar brusc ai vrut să ieși. Și nu avea noimă. Adică tu nu îți ascunzi niciodată convingerile. Ai scris cărți despre ele. Oamenii de la piețele hippy și de la magazinele alimentare știu despre tine și despre „teoriile tale nebunești". Deci de ce a trebuit să ieșim din spital?

A ezitat.

— Am văzut pe cineva. O persoană pe care o cunosc.

— Doctorița. Cea pe care am văzut-o la aeroport?

Pauza a fost lungă.

— Da. Pérez. Oncoloaga. A trebuit să ies de acolo. Îmi pare rău. N-am vrut să știi. Sau să știe cineva. Mai ales Marta. Îmi pare rău. Ar fi trebuit să fiu sincer, dar…

— O să fii bine?

— Mi-am făcut toate testele la pancreas. Analize de sânge, ultrasunete, tot… Ea crede că ar trebui să mă tratez, dar nu-și dă seama că eu pot vedea rezultatul. Îmi pot vedea viitorul. Orice aș face nu schimbă data decât cu o săptămână sau pe-acolo. Cel mult trei săptămâni. Vedem viitorul așa cum o să fie dacă nu facem nimic. Asta e adevărat. Dar uneori nu putem *face* nimic. Momentan sunt bine, dar până la urmă…

Habar n-aveam ce să-i spun. L-am ținut de mână, din nou. I-am strâns-o. Zidul se prăbușise. Vedeam totul. Mai avea doar vreo două luni. Cel mult.

Declinul urma să fie abrupt, în ultimele sale zile. Nu știa dacă o va urma pe Christina în acea altă lume. I-am simțit tristețea curgând prin mine. Dar acum nu mai era doar tristețe. În realitate, tristețea se estompa. Era recunoștință, ușurare și un fel de calmă contemplare.

— N-am vrut să supăr pe nimeni.

— Dar *La Presencia*, am spus, vindecă lucrurile. Nu te poate vindeca?

A scuturat din cap.

— Ea vine la tine doar o singură dată. Salacia ar putea fi altceva. Dacă aleg să încerc și să pornesc în călătoria aia fără întoarcere, s-ar putea să am șanse de vindecare. Cine știe? Îmi imaginez că e posibil. S-ar putea să-mi mai dea niște ani. Dar nu ne poate face pe mine sau pe nimeni altul nemuritori. Pământenii nu sunt meniți să fie nemuritori, Grace.

Mi-am amintit de reacția lui atunci când descoperise că Francisco ajunsese pe Salacia. De aceea era atât de important pentru el. Putea fi salvarea lui.

Am încercat să nu plâng.

— Aerul e dulce acolo, i-am spus. Marea e minunată. Îți poți imagina ce creaturi trăiesc acolo?

Acum zâmbea, iar zâmbetul părea în întregime sincer.

— Dar deocamdată sunt aici. Aerul și marea de-aici sunt și ele frumoase, așa că rămân… Și niciodată nu m-am simțit mai viu.

Acum intrasem complet în mintea lui.

Era larg deschisă.

Ca o pajiște.

M-am dus către el, în mintea lui, și am stat alături de el, am rămas amândoi acolo și nu a trebuit să ne spunem nimic. Doar am stat împreună.

În armonie. Pe aceeași frecvență.
A fost frumos.
Am sorbit împreună din sucul de portocale.

MARTA ȘI A DOUA LEGE A TERMODINAMICII

Marta locuia la o *finca* din nordul insulei. Era un loc pașnic, dar ușor haotic, cu smochini în grădină și cu pisici hoinărind în casă și pe-afară. Dacă aș fi fost Alberto, cu siguranță, aș fi acceptat oferta ei de a locui acolo. Ar fi fost, fără îndoială, un pas înainte față de futonul vechi, mușcat de capră, de pe podeaua centrului său de scufundări.

— Nu are talente extrasenzoriale, îmi spusese Alberto, încet, secretos și sensibil. *La Presencia* nu a venit niciodată la ea. Dar este superinteligentă.

Marta studiase la Universitatea din Navarra și preda acolo, de la distanță și cu jumătate de normă.

— Cea mai bună universitate, a spus Alberto, cu o mândrie care, până și eu trebuia să recunosc, era înduioșătoare, având în vedere că el avea o problemă gravă cu mediul academic, în general. De acolo ies genii, prim-miniștri spanioli, exploratori polari, regizori de film și cei mai buni oameni de știință. Pe Marta o place toată lumea. Și are o minte curioasă. E o astrofiziciană strălucită și găsește logica acolo unde nimeni altcineva nu poate. Dacă vrem să aflăm cine-i purta sâmbetele Christinei, avem nevoie de ea. E mai bună la asta decât mine.

— Dar ea nu știe?

— Nu. O să-i spun, a zis el. Despre boala mea. Îți promit. Dar nu azi.

Am oftat. Era decizia lui. Am coborât din mașină. Soarele înserării ardea și mai tare aici și părea să radieze de pe dealurile din jurul văii acoperite cu pini.

— *Hola*, Grace! Bine ai venit! Mă bucur să te cunosc.

Era destul de diferită de tatăl ei – mai puțin expansivă și gregară, mai introvertită. Nu. Nu introvertită. E greșit s-o numești introvertită pe cea mai de succes ecologistă din istoria Ibizei. Cineva care, aveam să descopăr în curând, putea să stea în fața a mii de oameni și să vorbească despre pericolele distrugerii mediului – pasiunea ei pentru acesta era doar o ramură a curiozității sale de astrofizician față de misterele universului – și să-i facă să ia atitudine pentru a schimba situația. Dar ceea ce vreau să spun este că era în ea un soi de liniște. Nu avea nevoie să facă zgomot inutil. Când vorbea – și a vorbit destul de mult – avea un motiv. Zâmbea larg, ca tatăl ei, când își ridica spre noi privirea de la pancarta mare de carton pe care tocmai o picta.

O mai văzusem pe Marta. Femeia cu ochelari și păr răvășit de la aeroport, care purta tricoul cu Einstein. Și în viziunile cu Christina. Acum avea niște pantaloni scurți de blugi, tăiați, ca ai tatălui ei, și un tricou decolorat pe care scria *Space*. Space era numele unui fost club de noapte, dar potrivit și pentru un astrofizician. Marta avea o mulțime de tricouri grozave, urma să descopăr. Avea și o parteneră de viață – o arhitectă din Elveția, pe nume Lina –, care însă era plecată. Era femeia de la care își lua rămas-bun prima dată când o văzusem.

— Cred că te-am mai zărit, am spus, la aeroport…

Marta mi-a aruncat un zâmbet curios.

— Da?

Probabil că era încă prea devreme să-i spun că apăruse și în viziunile pe care le avusesem la atingerea unui volan.

Era acolo și un motan cu trei picioare, care părea să mă placă. Și-a frecat capul de gambele mele și mi-a stârnit gânduri calde, de felină.

Marta era mai ușor de citit decât tatăl ei. Fiecare zâmbet era o ușă deschisă. Avea o minte foarte complicată, o grădină mentală plină de vegetație, iluminată din spate de o căldură aurie, dar exista o nervozitate, un sentiment de neîmplinire. Sau nu. Nu tocmai. Vezi tu, oamenii sunt ca piesele muzicale. Nu le auzim melodiile pentru că foarte puțini le cântă cu voce tare. Dar mințile își cântă propriile note, iar Marta se simțea blocată într-o tonalitate minoră. Era ca un laitmotiv pentru ea, așa cum fiecare dintre noi are un laitmotiv. Al meu fusese întotdeauna vinovăția. Al ei era faptul că fusese trecută cu vederea, *ignorată*. Subliniat de faptul că *La Presencia* nu venise niciodată la ea, în ciuda scufundărilor foarte dese pe care le făcuse în apropierea ei și a timpului îndelungat petrecut cercetând-o. Dar Alberto o privea cu mândrie ori de câte ori vorbea, nevăzând nimic altceva în fiica lui decât magie pură.

Ne-am așezat în grădina mică, la umbra unuia dintre smochini. Marta a scos un ulcior cu vin roșu. Muzica de la radio ajungea la noi de pe fereastra bucătăriei. *Mr. Tambourine Man*. M-am uitat la cuvintele de pe panoul de carton pe care îl picta: *NOS ALZAMOS COMO EL OCÉANO. Ne ridicăm ca oceanul.* Pe el era pictată, cu atenție, imaginea unui glob.

— Bob Dylan a locuit câțiva ani în Formentera, a spus Alberto. La far…

— *Papá*, nu cred că Grace vrea să vorbească despre Bob Dylan.

Vocea ei era blândă, dar suficient de fermă.

— Spune-ne, Grace, cum te simți? Am auzit tot ce s-a întâmplat. Ai avut ceva peripeții.

— Nu știu, am spus sincer. Sunt copleșită, cred. Îmi place panoul tău.

— Ah, *muchas gracias*. Sunt un artist cam dezordonat. O să aibă loc un protest.

— Da. Am auzit.

Mintea ei s-a umbrit.

— Christina și-a dorit să fie acolo. Fără ea n-o să fie la fel. Dar acum ea e pe Salacia. Eu chiar cred asta. Iar aici ești tu.

— Da.

Am sorbit din vin, gustând soarele și pământul.

— Mie mi s-a părut cam dificil, i-am spus. Toată chestia cu „puterile extraterestre primite". Am fost pe punctul de a pleca acasă. Înapoi în Anglia.

— Ce te-a oprit?

Înainte să am timp să răspund, pisica mi-a sărit pe genunchi.

— Ăsta e Sancho, a spus Marta. În mod normal, nu-i plac străinii. E o onoare.

Am simțit dragostea care emana din acea creatură. Știu că există o concepție greșită, că pisicile sunt, cumva, mai puțin iubitoare decât câinii. E o prostie. Dragostea pe care ți-o poate oferi o pisică este caldă și imediată. Doar că vine complet liberă de orice principii morale sau etice. Este dragoste de amorul dragostei. Complet recreativă. Și de moment. Dar, cumva, tot dragoste e.

— Protestul e împotriva hotelului care se construiește în Es Vedrà, nu?

— Da.

Marta s-a întors la pictatul pancartei. Lucra la un al doilea glob.

— Vorbind de extratereștri… cunoști conceptul de „adaptare determinată de disipare“?

Engleza ei era chiar mai bună decât cea a tatălui ei.

Am clătinat din cap. Era foarte posibil să am asta undeva în minte. Așa cum aveam totul acum. Dar unele lucruri necesitau efort. Astrofizica părea să fie spațiul ei sigur, la fel cum matematica era pentru mine, și îmi plăcea să o aud vorbind despre asta.

— Păi, în esență, explică faptul că viața e inevitabilă. Vezi tu, în mod tradițional, oamenii cred că viața e, în general, un lucru imposibil, iar Pământul e excepția care confirmă regula. Oamenii au fost o întâmplare. A doua lege a termodinamicii spune că tulburarea crește în orice sistem.

— Am lucrat într-o școală, am spus uitându-mă la o smochină proaspătă care atârna din copac, violetă, bombată și frumoasă. Am văzut asta în practică.

M-am întors spre Marta. Ea a zâmbit și și-a împins ochelarii pe nas. Pe bărbie avea un strop de vopsea verde.

— Și viața a fost văzută ca fiind puțin probabilă, deoarece necesită opusul dezordinii. Viața e ordine ieșită din haos. E frig devenit căldură. Așadar, viața extraterestră a fost văzută ca fiind puțin probabilă din punct de vedere științific. Dar apoi a apărut o nouă ipoteză, care spune că nu, de fapt, pe măsură ce căldura se adaugă grupurilor de atomi, aceștia *se organizează* pentru a primi acea energie. Se produce ordine, nu dezordine. Ceea ce înseamnă că viața e ordinea lucrurilor. Viața se întâmplă, în cele din urmă. Viața e acum văzută drept ceva logic. Odinioară, idioții credeau în extratereștri, iar intelectualii, nu. Acum e invers. Vezi? Viața e

inevitabilă dacă acest proces are loc de multe milioane de ori. Și *La Presencia* e, practic, un activist intergalactic. E aici pentru a proteja lucrurile. De asemenea, s-a organizat singură. Așa cum ar trebui să facem și noi. Asta o să fie protestul împotriva prostiei ăsteia de hotel. Oameni care se organizează ca niște atomi, din iubire de viață.

— Ca niște atomi, a mormăit Alberto.

Fiica i-a aruncat o privire în care se citea o ușoară îngrijorare.

— Ai folosit crema de protecție solară pe care ți-am adus-o?

— Da. Da. În fiecare zi. Nu sunt genul care să folosească loțiuni, Grace. N-am avut niciodată o rutină de frumusețe. Marea e cada mea. Dar Marta își face griji pentru mine. Și folosesc crema pentru că-mi place mirosul de nucă de cocos.

Acest lucru a mulțumit-o.

— Suntem într-o galaxie cu aproximativ o sută de miliarde de stele, iar în jurul fiecăreia orbitează cel puțin o planetă, așa că există o mulțime de planete acolo, a mai spus ea.

Se entuziasmase. Îi simțeam emoția. M-am concentrat asupra chipului ei și i-am captat o amintire, cum era luată în râs la școală pentru că citea o carte despre OZN-uri.

— Și zece miliarde dintre aceste stele sunt ca soarele nostru, iar două miliarde au exoplanete, pe care condițiile de viață sunt aproape ca ale noastre. Două *miliarde*.

Alberto își privea acum fiica nu doar cu mândrie, ci și cu altceva. În ochii lui scânteia tristețea.

— *Papá*, a spus Marta. *¿Estás bien?*

— Da. Da. Sunt bine. Nu-i nimic.

Vocea lui Alberto era înecată de emoție. S-a ridicat și a răsucit o smochină dintr-un copac. Cel la care mă uitasem.

— *La vida imposible* nu e chiar atât de imposibilă. Extratereștrii sunt peste tot. Și mulți de pe Pământ i-au văzut cu ochii lor. Dar nu sunt niciodată crezuți.

Mi-a dat smochina. M-am uitat la ea.

— Gustă, a spus el.

Și așa am făcut.

O SMOCHINĂ

Nu există nimic similar cu a gusta o smochină direct din copac, încălzită de soare și fragedă. Poți să o mănânci în întregime. Toată. Coaja, pulpa mov, semințele. Divin. Mănâncă toată smochina, acesta este sfatul meu. Și ia-o din copac, fix în acel moment în care se ivește ocazia.

ELVIS PRESLEY
ȘI GEAMUL SPART

După ce am savurat smochina, mi-am amintit despre ceva ce auzisem la radio.

— Zona Goldilocks, am spus.

— Da, a dat rapid din cap Marta, lăsându-și pensula jos și luându-și vinul.

Am avut un sentiment de rău augur.

Nu am înțeles sentimentul, ci doar că era de rău.

A fost o alertă. Că, de-odată, ceva e în neregulă. Alberto a făcut ochii mari. Nu eram sigură dacă și el simțise același lucru sau mă simțise pe mine că simțisem ceva.

— Nici prea cald, nici prea rece… a continuat Marta, neatentă. La fel cum îi plăcea lui Goldilocks terciul. Și două miliarde de planete în zona Goldilocks sunt *o grămadă*. Rațional vorbind, e mult mai greu de crezut că noi suntem singurii, din două miliarde, și…

Atunci s-a întâmplat ceva ciudat. Cu paharul din mâna ei. Au apărut niște crăpături, ca o pânză de păianjen care se țese. La început am crezut că Marta strânsese prea tare paharul.

— Atenție! Paharul.

Dar nu asta era.

Dacă ar fi ținut paharul prea strâns, acesta s-ar fi spart instantaneu. A fost ceva diferit. O *demonstrație* de sticlă crăpată. Un *teatru*. Care parcă ar fi vrut să fie remarcat drept ceva nenatural, iar Marta era atât

de hipnotizată și confuză în fața acestei priveliști, încât nu a pus paharul jos, ci doar s-a uitat la el. Și apoi, chiar în momentul în care și-a revenit, paharul s-a spulberat complet și vinul roșu a curs ca sângele pe pancartă, îmbibându-se în carton.

Ea a tresărit.

— *¿Qué mierda?*

Pancarta fusese distrusă. Pământul era acum roșu ca planeta Marte.

— Ești bine? am întrebat eu și Alberto, simultan, în două limbi diferite.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Marta.

Alberto s-a uitat în jur. Să vadă dacă e cineva acolo, printre tufișuri sau printre smochini.

Și a mai fost ceva.

Radioul.

Radioul a încetat să-l mai difuzeze pe Bob Dylan și totul s-a transformat într-un bruiaj puternic.

Și apoi acesta s-a remodelat, încet, în muzică. Un alt cântec. *Heartbreak Hotel*, al lui Elvis Presley. Dar direct de la mijloc. Vocea lui, cu buza tremurândă, plutind peste aerul cald cu o amenințare sinistră.

Marta s-a dus să oprească radioul. S-a întors cu o cârpă, un făraș și o perie, iar eu am început să culeg bucăți de sticlă.

Alberto se uita la cartonul îmbibat de vin.

— E un avertisment. De la cel care a vrut să o omoare pe Christina, oricine ar fi.

S-a uitat încruntat și îngrijorat la fiica lui.

— Vrea să te oprești. Nu poți organiza protestul, Marta.

— *Papá*, nu vorbi prostii, a zis ea.

Nu era prima dată, din câte mi-am dat seama.

Alții sunt în pericol…

Asta spusese Christina.

Nu eram speriată. De fapt, eram mulțumită că nu mă urcasem în avion chiar atunci. Simțeam că e nevoie de mine acolo.

Îl mângâiam pe Sancho, când un gând a început să-mi dea târcoale.

— Christina voia să participe la protest, nu-i așa?

Marta mătura cioburile.

— Da. Ne-a ajutat, venind cu ideea.

— Și ați mai protestat împreună înainte, nu-i așa?

— De multe ori.

— Și nu știi exact împotriva cui protestați de data asta? Nu știi cine e proprietarul companiei hoteliere?

— Nu. Totul a fost ținut secret. Știm doar că planul a fost aprobat de autoritățile locale.

— Eighth Wonder, am spus.

— Ce-i cu ei?

— Ați protestat împotriva unuia dintre hotelurile lor. În Cala Llonga.

Marta s-a uitat la mine. Alberto s-a uitat la mine. A fost o revelație colectivă.

— Știți despre capre, nu-i așa? i-am întrebat pe amândoi. Caprele care au fost împușcate pe Es Vedrà din cauza hotelului.

Alberto a dat din cap, cu fața umbrită.

— Da. Am simțit-o în momentul în care te-am văzut. După povestea cu homarii.

Lucrul acesta a tulburat-o pe Marta mai mult decât paharul.

— De ce nu le-au mutat pur și simplu?

— Pentru că persoanei care a dat ordinul nu i-a păsat, am spus.

Era o ipoteză. Nu puteam ști sigur, dar mi se părea din ce în ce mai aproape de adevăr.

— De fapt, cred că i-a plăcut de-a dreptul ideea.

— Încotro ne îndreptăm? s-a întrebat Alberto.

— Ei bine, treaba e că oamenii care le-au împușcat erau într-o barcă. Iar barca avea un logo minuscul, dar eu l-am putut vedea în minte.

Marta a clătinat din cap.

— Oficialii locali sunt proști. Dar nu atât de proști. Nu după toate necazurile cu Cala Llonga. Eighth Wonder e cea mai rea companie care a pus vreodată piciorul aici. Ei n-ar fi permis niciodată…

Vocea i-a șovăit. Ținea fărașul plin de cioburi. Umbra de la ramurile smochinului îi împodobea chipul.

— Pe Christina a vizitat-o un bărbat, am spus. Veneau mulți oameni, dar unul era un proprietar de hoteluri bogat. Mi-a povestit șoferul de taxi, în ziua când am ajuns aici. A spus că numele lui începe cu A. Inițial am crezut că A ar putea fi de la Alberto, dar el îmi zisese că era spilcuit.

— Foarte drăguț, a mormăit Alberto, uitându-se în jos la pantalonii lui scurți.

— Tocmai fusese la cel mai scump restaurant. Am încercat să accesez amintirile Christinei despre el, dar n-am reușit. Ceva le blochează.

Gândurile Martei erau ca un ceaun în clocot.

— Cel mai scump restaurant din lume. Cel de lângă Hard Rock. Unde porți ochelari VR. E un truc. Pentru turiști bogați și DJ extravaganți… pentru oameni cu mai mulți bani decât minte.

M-am gândit la Karl. Că n-ar fi aprobat o astfel de idee. Mi-am amintit cum a strâmbat din nas atunci când un lanț de pizzerii, după ce a făcut niște găuri mari în mijlocul unor pizze, le-a numit „varianta dietetică“. („Cât de proști ne cred?“) Să se lamenteze cu privire la restaurante fusese unul dintre hobbyurile lui. O bombăneală recreativă.

— Submarine, a spus Alberto. Așa se cheamă restaurantul.

— Nu, l-a corectat Marta. Nu există un restaurant în Ibiza numit Submarine. Ci Sublimotion.

— Ei bine, ar trebui să se numească Submarine. Ce nume e și ăsta, Sublimotion?

Toate gândurile Martei și-au dat ochii peste cap.

— *Papá*, te rog. Concentrează-te.

Alberto a oftat.

— Uite ce e, trebuie să avem grijă să nu tragem concluzii pripite. Mulți oameni erau interesați de ea pentru că prezicea viitorul. Aproape în fiecare zi schimba vieți. La taraba ei din Las Dalias. Sau, uneori, acasă. Întotdeauna am crezut că e o idee proastă, dar așa putea ajuta oamenii…

Am clătinat din cap.

— Cei care au vrut să o omoare pe biata Christina erau foarte siguri asupra viitorului. De aceea au și vrut să facă asta. Pentru că ea i-ar fi oprit să facă așa cum vor. Și ce anume voia ea să oprească? Distrugerea naturii pe insula Ibiza.

— Da, a spus Marta. Iar cel mai catastrofal dezvoltator e Eighth Wonder. Condus de Art Butler.

— A e de la Art, a mormăit Alberto.

Marta a încuviințat.

— Complexuri ecologice, care oferă celor care își permit meditație și crioterapie, și *biohacking,* și smoothie-uri cu cărbune. Hoteluri eco ipocrite, cu restaurante care folosesc resurse responsabile și care sunt construite întotdeauna în foste rezervații naturale. Predică sustenabilitatea, apoi aruncă ilegal reziduuri brute în Mediterană.

Marta îngenunchea, dar cu capul sus, hotărâtă. Neabătută. Și-a dat o șuviță de păr pe după ureche.

— El are vreo două în State. Anul trecut a deschis unul în Bali… Dar din Ibiza a început. Acum are șapte aici. A fost întotdeauna locul în care a testat apele. Vedeți voi, Ibiza a fost întotdeauna o piatră de hotar. Ceea ce funcționează aici se clonează în alte părți, distrugând spiritul locului. Așa a fost întotdeauna. Discotecile, cluburile de pe plajă, agroturismul, complexurile de sănătate, orice… Au luat paradisul, l-au împachetat și au devenit foarte bogați.

Alberto a dat din cap, întrebându-se de ce nu făcuse legătura până atunci. Întrebându-se ce forță îl împiedicase să sesizeze lucrul cel mai evident – că persoana împotriva căreia protestase Christina e aceeași cu persoana care o punea în pericol. Și nu făcuse legătura, bănuia el, fiindcă Art Butler nu-l lăsase.

— Mahărul britanic, a mormăit el pentru sine.

Apoi a mai zis ceva:

— Ar trebui să oprim asta… ar trebui să o oprim…

Marta nici nu l-a auzit.

— În Ibiza a poluat marea cu ape de canalizare, a contribuit la dispariția plantelor și a păsărilor, a deteriorat ecosistemul, a înșelat muncitorii. Nu-i pasă câtuși de puțin de natură, dar se preface.

— Totuși, asta înseamnă că a plănuit s-o elimine pe Christina? E un pas mare.

— Are multă influență, a spus Marta pe un ton rău-prevestitor. Și mulți bani. A depășit obstacole pe care nimeni altcineva nu le-ar fi putut depăși. Zonele protejate încetează brusc să mai fie atât de protejate, iar el promite mereu că va conserva speciile și habitatele, dar îndată ce planul e aprobat distruge totul. Din câte știm noi, e om, dar, dacă ar fi fost om,

atunci, Christina ar fi putut ști că o s-o ucidă, dar n-a știut. A spus că nu vede persoana, pentru că o blochează ceva. Nu avea chip.

M-am gândit la viziunea mea despre o persoană fără chip și la ofițerul din Guardia Civil cu banii în mână. Am simțit că starea de spirit a Martei se înnegurează și mai tare.

— A fost un politician aici, a mai spus ea, Ricardo Martínez, care a murit în mod misterios, după ce a blocat cererea de a ridica un complex Eighth Wonder lângă zonele umede de la Ses Feixes.

— Groaznic, am spus. Dar legătura nu e…

A fost ultima dată când am folosit logica centrată pe realitate în această conversație. Pentru că acesta a fost exact momentul în care realitatea, așa cum o știam eu, s-a dezintegrat în întregime și orice logică viitoare ar fi trebuit să cuprindă supranaturalul. Pentru că atunci Martei i-a bâzâit telefonul în buzunar.

Era un SMS. Care spunea, pur și simplu, în engleză: *Ca să trăiești, oprește-te.*

S-a așternut o liniște ciudată. O ținere colectivă a respirației. Aerul din jurul nostru părea să se strângă. Mâna Martei tremura.

— La dracu', a expirat ea.

— El e, a spus Alberto panicat, întorcând capul ca și cum Art Butler s-ar fi ascuns în spatele unui smochin.

— Cum?

— Nu știu. Dar cu el se întâmplă altceva. Ceva *diferit*.

— Se referă la protest. Vrea să opresc protestul.

— Atunci, ar trebui să oprești protestul, a sugerat Alberto, încă panicat, iar vocea îi era slabă, doar aer

sculptat. Eu așa zic. Trebuie să ne oprim. Probabil că poate face orice dorește, oriunde pe insulă. Cred că ar fi înțelept să anulăm protestul.

A trebuit să fiu de acord.

— Opriți protestul. Da, Marta, cred că tatăl tău are dreptate în privința asta.

— *Papá*, știi că așa ceva nu se poate.

— Ceea ce nu se poate este întotdeauna posibil. De la ce număr de telefon e mesajul? a întrebat Alberto, apropiindu-se de fiica lui și întinzându-și gâtul pentru a vedea. Arată ciudat. Doi, șapte, unu, opt, doi, opt, unu…

— Stai așa! l-am întrerupt fără să-l las să termine. Nu e un număr obișnuit. Îl cunosc. Doi-virgulă-șapte-unu-opt-doi-opt-unu-opt-doi și tot așa, la infinit.

— Îl știu și eu, a spus Marta.

Era fiziciană. Și știa matematică.

Am dat din cap.

— Numărul lui Euler. Numărul *e*. Baza logaritmilor naturali. Numărul preferat al oricărui om de afaceri. E folosit pentru a calcula cum își poate crește averea exponențial, prin dobândă compusă. Dacă vrei un număr matematic care să-ți explice de ce bogații se îmbogățesc și mai mult, atunci, ăsta e. Iată un alt semn. El a știut că o să ne dăm seama că nu-i un număr de telefon real… Ne transmite să avem mare grijă.

Marta a aruncat o privire către pancarta udă, în timp ce Alberto o ridica de pe jos.

— Creștere exponențială. Numai asta îl interesează. Ăsta e el.

Îmi zbârnâia mintea.

— Cine a dat autorizația? Pentru construcția pe Es Vedrà, vreau să zic.

— Păi… Sofía Torres. Cel mai puternic politician de pe insulă…

Alberto încerca să scuture vinul de pe pancarta distrusă.

— Toată lumea o cunoaște. Mănâncă în același restaurant pescăresc în fiecare seară.

— Care restaurant?

— El Pescador. În orașul vechi.

Fiind profesoară de matematică, știam că, dacă vrei să rezolvi o problemă, trebuie să o faci în ordinea corectă. Și, dacă există un element necunoscut și o cantitate dată, trebuie să începi cu cantitatea dată. Nu cu elementul necunoscut, pentru că este, ei bine, necunoscut. Iar elementul cunoscut era Sofía Torres, așa că normal era să începem cu ea.

— Ar trebui să mergem acolo, am spus simțindu-mă importantă, aventuroasă și ridicolă.

Don Quijote de la Marks & Spencer, din nou.

— Ar trebui să mergem acolo în seara asta.

LA PESCUIT DE GÂNDURI

Ne-am dus toți, cu mașina, în Ibiza Town. În depărtare se vedea Dalt Vila, orașul vechi, fortificat, aflat pe vârful unui deal. Clădiri îngrămădite, cocoțate în spatele zidurilor, și bastioane unghiulare, sub un cer care se estompa blând, în întuneric.

Alberto și Marta s-au certat tot drumul, în spaniolă, iar eu am fost capabilă să înțeleg fiecare cuvânt pe care l-au rostit și fiecare cuvânt pe care nu l-au rostit, dar ar fi vrut să o facă. Acum vorbeam fluent limba spaniolă, ca și cum m-aș fi născut aici.

Alberto clătina tot timpul din cap.

— Nu poate avea loc mâine.

— O să aibă loc. Totul e aranjat.

— Sună-ți oamenii, a spus el cu vocea încordată de îngrijorare. Te rog, Marta, sună-i pe Adriá și pe ceilalți și spune-le că nu se poate. Postează pe internet. Spune-le să nu vină. Orice-ar fi Art Butler, nu ne putem pune cu el.

— Pentru că așa te comporți în fața ucigașilor și teroriștilor ecocizi, nu? Cedezi cererilor lor? Nu, *Papá*, n-o să fac asta.

— Sunt tatăl tău. Și datoria mea e să te protejez.

— Iar eu sunt om și datoria mea e să protejez planeta.

— Ești imposibilă.

— Nu. Tu ești imposibil.

Înțelegi tu. O ceartă în familie. Mințile lor erau pline de iubire și de îngrijorare unul pentru celălalt. Mi-am dat seama că acesta e unul dintre avantajele

telepatiei. Făcea text din subtext. Făcea să se vadă nevăzutul. Arăta că dragostea și bunătatea pot fi, uneori, învăluite în furie și dispreț. Marta chiar nu era speriată.

— Să ne distrăm pe cinste! a spus ea sfidătoare. E o seară frumoasă. Hai, Grace, să pornim într-o aventură! Să mergem și să salvăm lumea!

— O aventură? am întrebat.

Și n-am mai spus nimic altceva. Ca și cum mi-aș fi adresat mie însămi o invitație.

În orice caz, Maurice, am lăsat mașina într-o parcare de la marginea noului oraș. Am parcat cu spatele, așa cum îmi recomandase Karl întotdeauna, și mi-am imaginat satisfacția lui.

Planul era să ne îndreptăm spre El Pescador, dar dinadins am lăsat mașina mai departe. Voiam să facem o bucată lungă pe jos. Să trecem pe lângă mulți oameni.

Marta s-a încruntat.

— De ce parcăm aici?

— Trebuie să mergem la pescuit de gânduri, i-a spus Alberto. Adică asta o să facă Grace. Și eu, cât pot. Iar Ibiza Town e locul potrivit pentru așa ceva. Cineva de aici, în afară de Sofía Torres, trebuie să știe despre planurile lui Art Butler sau unde-l putem găsi.

Era o seară agitată, tocmai bună pentru planurile noastre.

În timp ce treceam pe lângă oameni, le prindeam gândurile din zbor, ca pe niște fluturi.

Și, tot ca fluturii, unele erau mai simpatice decât altele.

— Fii atentă la orice e suspect! a mai adăugat Alberto. Informațiile de care avem nevoie pot veni din orice minte…

Mulțimea devenea din ce în ce mai densă pe măsură ce ne apropiam de centru.

Era o femeie care se uita într-o vitrină, la o rochie de vară de un galben strălucitor, imaginându-se îmbrăcată cu ea, întrebându-se dacă poate să-și mai mărească limita de credit.

Era o fetiță care obosise și se întreba de ce părinții nu o lasă să aibă un iepuraș.

Era un bărbat îngrijorat că burta lui e prea moale.

Și un alt bărbat care se gândea la o noapte într-un cazinou, unde să-și câștige înapoi banii de la tipul care i-i luase cu o seară înainte.

Era o femeie care își amintea de un orgasm avut cu un iubit mai atent decât cel a cărui mână o ținea.

Un turist căruia îi era greață și regreta că își comandase scoici.

Un bărbat care se simțea disperat, în ciuda zâmbetului afișat.

Era un adolescent care se uita la telefon, dorindu-și să arate ca persoana care dansa în videoclip.

Era un cuplu tânăr, în care ambii își doreau, în același timp, ca Airbnb-ul lor să fie mai aproape de oraș.

Și un barman care ștergea o masă de-afară, visând la o veche iubire care se mutase înapoi în Argentina și se căsătorise cu un avocat. Marta îl cunoștea și l-a salutat.

— *¡Hasta mañana!* a răspuns el și i-a zis că așteaptă cu nerăbdare protestul.

— Da. Ne vedem mâine.

Mai era un câine care încerca să-i spună proprietarului că îi este sete.

De-a lungul dalelor de lângă un bar, fugea un gândac, proaspăt și devreme trezit pentru o noapte în care să caute de mâncare, cu mintea plină de niveluri aproape umane de frică, poftă și foame.

Era acolo și o persoană profund anxioasă, împietrită de moarte, dar a cărei viață era atât de disponibilă pentru citit, încât știam că, de fapt, nu va muri în următorii cincizeci și trei de ani. Și când se va întâmpla va fi nedureros, în somn, într-un hotel de lux din Kyoto.

Erau trei bărbați tineri care aveau chef să tragă pe nas, unul dintre ei dorindu-și, în secret, să-i poată spune amicului său că e îndrăgostit de el.

Era o femeie care avea o pungă plină cu mere și pâine și era îngrijorată că nu are suficienți bani pentru chirie.

Am trecut pe lângă cineva care se simțea vinovat că e în vacanță în timp ce mama îi zăcea bolnavă în spital. Cunoșteam acest tip de vinovăție. Vina de a te *simți bine*.

Am trecut pe lângă cineva de vârsta mea exactă. O spaniolă aflată într-o depresie profundă. Care nu voia să fie nimic.

Mi-au venit în minte zilele de după înmormântarea lui Karl, când tot ceea ce voiam era să nu mai exist. Devenisem fascinată de zero, ca număr și concept. Vechii egipteni aveau un simbol hieroglific pentru zero. Era interschimbabil cu cel pentru frumusețe. Asta suna atrăgător pentru starea mea de spirit de la acea vreme. Frumusețea era nimic. De îndată ce începea să fie ceva, apăreau problemele. Și durerea.

Datoram lumii să mă simt groaznic; asta fusese logica mea. Și, dacă nu lumii, cel puțin soțului meu mort și copilului meu mort.

Crezusem că, pur și simplu, nu-mi fusese *dat* să fiu fericită. Era o ușurare să simt ceva diferit. Dar chiar și acolo, chiar și mergând prin Ibiza Town, tot îmi mai rămăsese o urmă de vinovăție. Ca o pată pe un carton, pe care nicio lumină solară nu ar fi putut să o îndepărteze.

INIMI FRÂNTE ȘI MAHMURELI

Am continuat să mergem. Știam tot ce se putea discerne din tot ceea ce întâlnisem vreodată, așa cum, cu suficientă înțelegere, un grăunte de nisip putea vorbi despre întregul univers.

Am făcut cel mai lung traseu posibil către Orașul Vechi, trecând pe lângă fațada untoasă de la Gran Hotel Montesol, despre care nu doar că *știam* că e cel mai vechi hotel de pe insulă, ci și simțeam asta, în timp ce mergeam pe lângă colțul său curbat și etajele în stil Art Déco, unde o mulțime sofisticată și cosmopolită stătea sub copertine, urmărind trecătorii. Îi priveau, dar, spre deosebire de mine, nu-i înțelegeau.

Din acest motiv, mă simțeam de parcă hoinăream printr-un nor care vibra de îngăduință și de experiență, unde amintirile se scurgeau literalmente din clădiri și din corpurile umane. Am făcut un ocol pe malul apei, pe lângă magazinul Pacha și restaurantele care se umpleau încet, unde oamenii se plimbau cu înghețate mari și câini mici. Am trecut pe lângă inimi frânte și mahmureli, plictis și agitație. Pe lângă iubire și pierdere, regret și rușine, speranță și disperare, stres și indigestie, evlavie și pornografie, aspirație și acceptare. Am trecut și pe lângă gânduri despre bani, muzică și doliu, și *pet-sitteri*, și dinți care dureau, vezici slabe și spinări betege, tinitus și cineva care își contracta mușchii abdominali. Am trecut pe lângă plăcerea simplă de a mânca *aioli* cu pâine de secară și de a bea un *vino de la tierra* local.

Am trecut pe lângă o suedeză care se întreba dacă oamenii vor supraviețui revoluției AI. Am trecut pe lângă fragmente de melodii, reclame și videoclipuri virale, conversații nedorite care rămăseseră blocate în mintea oamenilor, ca guma pe talpa pantofilor. Am trecut pe lângă turiști care se gândeau la lecturile lor de pe plajă și la orele de zbor. Pe lângă un bărbat căruia i se spusese odată că seamănă cu Keanu Reeves și care derula selfie-uri, doar-doar o găsi unul în care chiar să semene. Pe lângă o balerină din Paris care se gândea prea mult la cum să clipească. Pe lângă un *ibicenco* nativ care, lângă un felinar, juca șah online și tocmai luase regina. Pe lângă un bărbat care-și imagina că e DJ la Ushuaïa, punând muzică pentru o mulțime entuziastă care dansa în jurul piscinei hotelului. Am trecut pe lângă un DJ adevărat, care fusese angajat pentru noaptea aceea la clubul Hï și – douăzeci și patru de ore mai târziu – într-un loc luxos, numit Club Chinois, și care purta bijuterii orbitor de strălucitoare, dar care avea mintea obosită din cauza diferenței de fus orar, după un zbor cu escală din Singapore. Îi era dor de fiica lui, în vârstă de douăzeci de ani, de-acasă, de la Chicago, și se gândea când să o sune pe FaceTime, în timp ce stătea singur pe o bancă și mânca un banal burger vegetarian de la Burger King, ascultând frumoasa voce a unui muzicant stradal care cânta un cântec despre care acum știu că e al Oliviei Rodrigo.

Ne-am intersectat cu gânduri în toate limbile și emoții de toate culorile.

Știu cât de bizar sună toate astea. Dar jur că începusem să le simt ca pe ceva remarcabil de

normal. Sau, dacă nu chiar normal, atunci, cel puțin, natural. Trecuseră doar două zile, dar părea deja o eternitate.

Diferența dintre un har și un blestem este, uneori, doar o chestiune de perspectivă.

NU EXISTĂ INSULE

Fusesem eu însămi o insulă. Și totuși acum, ajutată de Christina și de *La Presencia*, îmi dădeam seama că nu există insule. Dacă mergi suficient de departe, totul este conectat. Ibiza și Lincoln sunt unite de același pământ. Mințile noastre se unesc una cu cealaltă, ca un milion de curenți pe mare. Ne contopim, convergem. Toți ne revărsăm în toți, fără să ne dăm seama. Chiar și gândacii au rolul lor. Nu suntem doar un individ, un gen, o vârstă, o naționalitate și nici măcar o specie. Pereții dintre noi sunt imaginari. Gândurile pe care le avem și care ne aparțin sunt extraordinar de unice, dar, la fel de extraordinar, în același spectru continuu. Dragoste, frică, durere, vinovăție, iertare. Acestea sunt standardele din repertoriu. Acestea sunt *cover*-urile pe care le interpretăm. Credem că suntem singuri pentru că suntem adesea orbi în fața conexiunilor. Dar a fi viu înseamnă a fi o viață. A fi viața. Suntem *viața* însăși. Aceeași viață, în continuă evoluție. Avem nevoie unul de celălalt. Suntem aici unul pentru celălalt. Scopul vieții este viața. Toată viața. Trebuie să avem grijă unul de celălalt. Și, când simțim că suntem cu adevărat profund singuri, acela este momentul în care avem o nevoie disperată de a face ceva pentru a ne aminti cum ne conectăm.

De aceea acceptăm invitația la Ibiza sau îi trimitem un e-mail bătrânei și singuraticei profesoare de

matematică sau împărtășim un adevăr ridicol despre noi înșine. Nu putem sta pentru totdeauna în cochiliile noastre solitare, fără a scoate vreun sunet.

Pentru a înota în ocean, uneori trebuie să stropim în jur.

EL PESCADOR

Am trecut pe lângă alte restaurante și alți turiști și alți oameni care își plimbau câinii, înainte de a ajunge pe cea mai îngustă alee dintre toate. Cea cu micul, dar luxosul restaurant pescăresc. El Pescador.

Un șir de măsuțe albe, din lemn, erau așezate afară, pe terenul denivelat, iar Sofía Torres și soțul ei – al cărui nume l-am detectat ca fiind Jorge – erau așezați la cea mai îndepărtată dintre ele, pe poteca în pantă.

Marta vorbea la telefon, cu ochelarii de soare pe nas și cu spatele la Sofía, în caz că aceasta ar fi recunoscut-o. Discuta cu un prieten și plănuiau niște chestii pentru protest. M-am uitat la ea și am încercat să-i accesez viitorul, dar n-am reușit, ceea ce mi s-a părut neobișnuit pentru mintea cuiva în care putusem intra deja. Chiar era ciudat că nu vedeam nimic din viitorul ei. Însemna, oare, că soarta Martei era la o răscruce? Că erau posibile mai multe variante ale viitorului ei? Asta ar fi putut fi atât o veste bună, cât și o veste proastă, m-am gândit eu.

— Ce mai e acum? m-a întrebat Alberto.

Îmi plăcea că eu eram acum vioara întâi.

Mai sus un pic am văzut un bar, cu o masă goală și trei scaune.

— Acolo, am spus. Ne așezăm, ne uităm la ea, iar eu o să cotrobăi.

— O să cotrobăi! a spus Alberto. Frate, ăsta e un cuvânt englezesc pe cât de bun, pe atât de ciudat.

M-am gândit la asta și mi-am dat seama că avea dreptate. *A cotrobăi*. Chiar era deosebit.

— Aproape la fel de bun ca „ciupercă“, a adăugat Alberto. Sau „coadă“. Îmi place cum sună „coadă“. Cine ar fi atât de nebun, încât să pună acele litere una lângă alta, în același cuvânt de cinci litere? Doar englezii…

— Și doar spaniolii și-ar pune semnele exclamării cu susul în jos, am replicat eu.

— Și pe cele de întrebare, a adăugat Alberto, satisfăcut. Ce pot să spun? Întregii Spanii îi place să petreacă. Chiar și semnelor de punctuație. Și avem *la madrugada*… alt lucru pentru care voi nu aveți un cuvânt… Intervalul de dinaintea zorilor, dar de după miezul nopții. Un moment magic și foarte important. Totuși aveți nevoie de o mulțime de cuvinte ca să-l numiți în engleză… De fapt, e…

În timp ce Alberto continua să vorbească, lucrurile au început să se întâmple. M-am uitat pe furiș la Sofía Torres și am început să zăresc câte ceva. Era ca și cum aș fi fost un copil care pipăie un cadou nedesfăcut, dându-și seama treptat ce e înăuntru, înainte să-l vadă. Fiecare cuvânt pe care îl rostea, fiecare îmbucătură pe care o mânca, fiecare înghițitură de vin, fiecare gest: fiecare era o dâră de fum care mă ducea către focul dinăuntru. Cei mai mulți dintre noi ne dezvăluim fiecare aspect în fiecare moment, dar foarte puțini oameni sunt capabili să înțeleagă aceste semne. Ele există, pur și simplu, dar nu sunt înțelese, ceea ce poate explica, parțial, singurătatea care ne învăluie pe atât de mulți, singurătatea cuvintelor străine care caută un sens.

În orice caz: am stat o oră pe aleea aceea îngustă, bând bere blondă și ciugulind măsline, observând o politiciană, în timp ce stătea de vorbă cu soțul ei.

Din fericire, ea era cu totul acolo, în fața mea. Cu fața către noi, dar fără să mă vadă, pentru că eram

cufundată în umbră, iar ea era cufundată în probleme. Marta îmi spusese deja că Sofía e cel mai important politician de pe insulă, că fusese, inițial, o punte între stânga și dreapta, dar de-atunci abandonase orice preocupare față de mediul înconjurător. Și totuși știam mai multe decât mi se spuseseră, doar uitându-mă la ea. Era la fel de simplu să-i înțelegi mintea pe cât era să-i observi costumul alb de in, părul înfoiat și zâmbetul sculptat în piatră. Deși eram prea departe pentru a vedea acest lucru, știam că nu se concentrează pe salata ei de rodii sau pe bibanul de mare.

În ciuda zâmbetului, era profund îngrijorată.

Acum, îngrijorarea este ceva extrem de obișnuit. Chiar mai frecventă decât ne închipuim. Acesta este unul dintre primele lucruri pe care l-am învățat din telepatie. Alături de singurătate, ea este aerul poluat în care trăiesc majoritatea minților, ceea ce ne privează de momentul prezent, închizându-ne în capcana trecutului, dar și în cea a viitorului, în același timp. Însă îngrijorarea ei avea o profunzime și o proximitate care aproape că o ardeau. În principal, era neliniștită cu privire la ceea ce avea să se întâmple mâine. La protest. Pentru o clipită, s-a gândit chiar și la Marta Ribas, o persoană despre care auzise destul de multe. Marta, știa ea, fusese unul dintre principalii inițiatori ai protestului de la Cala Llonga și al celui anterior, de la Talamanca. Astrofiziciană originară din Ibiza, Marta era o persoană serioasă, care vorbea bine și avea principii solide. Coșmarul unui politician. Dar ceea ce urma avea să aibă o amploare mult mai mare. Dacă ar fi putut sta de vorbă cu ea…

Am zâmbit un pic.

— Ar vrea să discute cu tine, i-am șoptit Martei, care tocmai lăsase telefonul jos.

— Știe că sunt aici?

— Nu. Dar și-ar dori să schimbați două vorbe. Ți-a trimis un e-mail, dar n-a primit răspuns.

Marta s-a ridicat. Apoi s-a răzgândit.

— Dacă mă duc la ea chiar acum, numai la asta o să se gândească.

— Exact, am spus. Ai agita apele. Ceea ce nu e bine pentru pescuit.

— Trebuie să jucăm inteligent, a adăugat Alberto. Las-o pe Grace să o observe. Ea o să ne poată spune totul. Dacă te duci acolo, mai mult te pui în pericol. Nu-i poți spune nimic care să o facă să se oprească… Doar ai atrage atenția asupra ta… Protestul e modul tău de a vorbi cu ea.

Așa că am rămas toți acolo. Marta a ținut capul jos și a postat online despre protest, iar eu am mâncat măsline și am citit mintea Sofíei.

Care se tot gândea acum la o întâlnire de anul trecut cu Art Butler. Planurile lui de a ridica un hotel pe Es Vedrà urmau să fie dezvăluite presei și publicului a doua zi, la Eighth Wonder, în Talamanca, în timpul desfășurării protestului.

Un hotel de lux pe Es Vedrà era o glumă sinistră, se gândea Sofía. Și totuși era una pe care o aprobase. Într-adevăr, ea fusese cea care semnase acordul. Ea și colegii din Mallorca fuseseră clar niște idealiști dacă se gândiseră că protejarea unei rezervații naturale ar putea fi externalizată către o corporație orientată spre profit, așa cum era Art Butler Worldwide.

Protestul fusese deja anunțat peste tot, pe Instagram și pe TikTok; *clubberii* erau deja implicați. Iar ea își amintea de protestele din anii ’90, când locuitorii insulei fuseseră uniți. Și ea fusese acolo,

umăr la umăr cu ecologiștii. Cât de fericită fusese când zona Cala d'Hort devenise rezervație naturală protejată și nu se transformase într-un teren de golf! Și-acum, iat-o! Ce ipocrită o vor crede!

În pauzele din conversația cu Jorge, mintea i se întorcea într-o vilă din mijlocul dealurilor împădurite de lângă Cala Jondal. Una pe care nu o vizitase de mai multe luni.

O vilă ridicol de opulentă, de douăzeci de milioane de euro.

Mare și albă, și cubică, și luxoasă, cu pereți de sticlă, în mare parte.

Fusese cândva o *finca*, o fermă mică de porci și iepuri, dar nu mai rămăsese nimic din ea. O piscină uriașă se contopea, aproape perfect, cu îndepărtata Mediterană.

— Vezi vila? l-am întrebat pe Alberto, în timp ce mesteca o măslină.

— Nu. Nu văd nimic, a răspuns el, simțindu-se puțin în inferioritate. Sunt prea departe. Chiar n-o pot citi deloc. Aș putea să te citesc pe tine cum o citești pe ea, dar asta ar putea provoca oarece interferențe mentale.

— Despre Art Butler e vorba. La el se gândește. El e cel care plănuiește să construiască hotelul pe Es Vedrà…

— Vezi? a zis Marta. *Ahi lo tienes!* Am avut dreptate.

Ochii lui Alberto erau la fel de intenși și de curioși ca ai unei bufnițe.

— El unde-i? Sofía știe?

— Nu știu. Lasă-mă să mă concentrez…

ART BUTLER

Și iată-mă în mintea Sofíei. În ungherul aflat în vila directorului de la Eighth Wonder Resorts. De fapt, el îi oferise ocazia să se întâlnească pe iahtul său, acostat permanent la Marina Botafoch, la o aruncătură de băț de locul lui preferat, cazinoul de lângă Ibiza Gran Hotel. Dar, cumva, ea nu fusese pregătită să facă asta. Se simțise mai confortabil să-l întâlnească pe uscat. La vila de care își amintea acum și pe care eu o cercetam. De fapt, nu vila în sine. Ci o amintire a acesteia. Pe care o alungase deja de două ori. La fiecare câteva secunde se schimba un detaliu. O vază își modifica poziția, un scaun dispărea, apoi reapărea. Dar detaliile cele mai importante rămâneau aceleași. Se întâmplase cu opt luni în urmă. Și eu mă uitam acum la el, la domnul Art Butler. Privindu-l simultan cu mintea mea *și* cu a Sofíei.

Întotdeauna i se păruse că arată ciudat, chiar și după standardele excentrice ale britanicilor. Un bărbat scund. Cu obrajii căzuți ca un baset. Cu o privire preocupată. Părul tuns scurt, cărunt, dezordonat și creț, pe care îi plăcea să și-l atingă. Cămașă albastră, pantaloni chino și șlapi. Și un aspect buhăit, ca de drogat. Îi dădea în jur de cincizeci de ani, dar era ceva profund copilăresc în el. N-ar fi putut spune că-i displăcuse înainte de această întâlnire. Avea un aer simpatic. Așa, ca un băiețel pierdut care se preface că nu e deloc pierdut și că totul e perfect în regulă.

— Va trebui să spunem nu planurilor dumneavoastră, îi spunea ea cu blândețe, de parcă l-ar fi anunțat de moartea unui membru al familiei. Mă tem că până și ideea de a construi pe Es Vedrà e de neconceput. Protestele ar fi prea puternice. Timpurile sunt în schimbare.

El nu a spus nimic pentru o vreme. A zâmbit blând.

— Ah, Sofía, dar asta e *noua* Ibiza! Exact ce-ți dorești…

— Noua Ibiza? Dar care e vechea Ibiza?

Art a izbucnit într-un râs forțat.

— Cea de care ai tot încercat să scapi. Știi tu: drogurile, băutura, muzica asurzitoare, haosul, pachetele de vacanță ieftine, toate hoardele alea arse de soare… *gunoiul*.

Sofía a zâmbit și ea puțin. Genul de zâmbet care ascundea o grimasă. *Gunoiul*. Cu atâta lejeritate desconsidera el oamenii.

— *Asta* e vechea Ibiza? Nu știu.

Se gândea că poate fenicienii și cartaginezii ar avea ceva de spus despre asta. Ca să nu mai vorbim despre romani, arabi sau pirați. Ori de fiecare persoană născută aici.

— Sunteți foarte britanic. Ibiza despre care vorbiți e doar o percepție…

Lui Art i-a sunat telefonul și a răspuns.

— Raj, te sun eu înapoi… Da. Da. Brazilienii ne-au dat o marjă, dar tot e prea mult. Mai vorbim mâine despre asta…

Sofía nu voia să fie acolo. Avea o grămadă de probleme care se tot adunaseră – problema persoanelor fără adăpost, silite să trăiască în corturi lângă portul de agrement, furia împotriva celor care parcau unde nu trebuia în Playa d'en Bossa și

discursul pe care urma să-l țină marțea următoare despre discrepanța dintre finanțarea sistemului medical din Mallorca și din Ibiza, care, cu siguranță, avea să-l înfurie pe președintele guvernului Balearelor. Ultimul lucru de care avea nevoie acum era Art Butler, dar trebuia să iasă cumva din încurcătura pe care ea însăși o crease. Din cauza protestelor avea să-și piardă până la urmă postul. Trebuia să anuleze decizia cu privire la Es Vedrà.

Apelul lui Art s-a încheiat. Iar el s-a întors spre Sofía. Părea puțin mai tensionat acum, a remarcat ea.

— Vorbim despre *viziune*, a continuat el, cu gesturi mari și dominante ale brațelor, ca un dirijor care se apropie de sfârșitul simfoniei. Despre percepția lucrurilor nu doar așa cum sunt, ci și așa cum ar putea fi. Ibiza se transformă. Lumea se transformă. Și oamenii ca noi sunt cei care o transformă.

— Aici nu suntem în Dubai, i-a răspuns Sofía.

Iar eu i-am simțit frustrarea, dezgustul și ușoara teamă.

— Nu suntem nici în Las Vegas. Ibiza e un mediu natural. Nu poate fi *transformat* în funcție de capriciile unui dezvoltator. Nici măcar ale dumneavoastră.

— Am adus idei noi. Am adăugat viață acestor locuri.

— Cu tot respectul, nimic din ceea ce ați adus vreodată aici nu a fost nou. Oamenii se cazează în hoteluri aici de când s-a deschis Montesol, în anii '30. Și veneau să se vindece și să facă yoga cu mult înainte de asta… Nu puteți crea un viitor prietenos cu mediul construind în zonele protejate.

Art a încordat maxilarul.

— Trebuie să scoți zona de sub protecție, Sofía. Es Vedrà și stânca alăturată, și oceanul dintre ea, și Cala

d'Hort. Știu că se poate face. Ar fi benefic pentru oameni, pentru economie… Vezi tu, ăsta e doar începutul. Șablonul. Povestea de succes care se va putea clona în alte părți.

— Despre ce vorbiți?

— Protejarea pământului prețios.

— Protejare? a râs ea. Engleza mea nu e la fel de bună ca a dumneavoastră, dar chiar ați spus „protejare"?

— Es Vedrà e simbolul unui loc sacru și natural. Și, odată ce o s-o am, o s-o transform în ceva și mai special. Și apoi o pot prezenta peste tot guvernelor, spunând: „Pământul vostru o să fie în siguranță în mâinile mele. O să am grijă de el".

— De unde obsesia asta a dumneavoastră de a cumpăra natura?

— Tu, un politician, chiar vrei să-mi ții lecții despre protecția mediului? Ai avut șansa ta. Iar viitorul este pentru cei cu o viziune reală. Stațiunile din mijlocul naturii, cu turiști care plătesc pentru a proteja natura. Odată ce o să am Es Vedrà, pot face asta peste tot, pe fiecare continent. O să iau cele mai prețioase dintre cele mai prețioase locuri și o să le fac accesibile oamenilor, protejând, totodată, pământul. Ăsta este viitorul. Capitalism și ecologie, umăr la umăr. Am deja autorizație să construiesc în inima Amazoniei… Și știi cum am obținut-o? Le-am spus că asta se întâmplă deja aici, în Spania. Și că ai fost de acord. Ai fost de acord, nu?

— Da. Așa e. Îmi dădusem acordul verbal. Dar n-am anticipat toate problemele. De ce nu puteți merge în zonele unde construiesc deja alți hotelieri? De ce trebuie să luați ceva pur și să-l distrugeți?

— A distruge e un cuvânt puternic.

Sofía a oftat, în timp ce s-a aplecat în față, pe un scaun mare, strașnic capitonat, care era când de răchită, când de plastic, în funcție de momentul amintirii.

— Domnule Butler… Există o specie de floare – *Nolletia chrysocomoides* – care a fost văzută pentru ultima oară pe planetă aici, în Ibiza, dar a dispărut când ați deschis primul hotel la Cala Bassa și ați turnat ciment peste pajiștea cu flori sălbatice de acolo. Și nu e singura poveste de genul acesta. Vă duceți în locuri delicate și le desfigurați.

— Tatăl meu a fost botanist, a spus el cu nostalgie și atât de încet, încât Sofía aproape că nu l-a auzit.

Tristețea i-a trecut ca o umbră peste chip.

— N-ați făcut altceva decât să fiți un pericol pentru mediu. Es Vedrà e un loc cu totul special. De care oamenii sunt foarte atașați. Și nu puteți, pur și simplu, să transportați toată ziua turiștii cu feribotul de la Cala d'Hort până acolo. Gândiți-vă la poluare. E cea mai specială porțiune de apă. Iarba de mare de acolo e…

El și-a dat ochii peste cap.

— Veche de o sută de mii de ani. Da. Știu. Cea mai veche plantă de pe Pământ. Cel mai important habitat din Marea Mediterană. Bla-bla-bla. Și noi o să trecem pe deasupra ei cu taxiuri marine, toată ziua, de la Cala d'Hort la Es Vedranell, și o să construim un pod care să lege insula mică de Es Vedrà, iar oamenii – oameni reali, nu peștii tăi prețioși și algele – o să se bucure de toate astea.

— Nu înțelegeți, domnule Butler. Apa de acolo e foarte specială. Iarba de mare Posidonia e deja afectată de turism. Să mai încercați ceva în acea zonă ar însemna că v-o căutați cu lumânarea.

Art și-a pus cafeaua lângă o statuie a lui Tanit.

— O să fii surprinsă. Sunt la curent cu poveștile. Le cunosc mai bine decât majoritatea.

Pentru Sofía, acela a fost momentul în care tonul conversației s-a schimbat complet. Și în exprimarea lui Art era acum ceva aprig și poruncitor. O fixa cu privirea, ca un câine care urmărește un iepure.

— Uită-te ce-am făcut cu Cala Llonga. Era un loc vechi și obosit înainte să venim noi. Și acum uită-te la el. Ibiza e un loc unde oamenii vin și cheltuiesc bani. Și vin oameni de mai bună calitate, cheltuind bani mai buni. Protestele s-au potolit. Toată lumea a uitat de ele imediat ce am deschis.

— Nu înțelegeți oamenii din Ibiza. Pentru ceea ce sugerați dumneavoastră, protestele n-o să se termine niciodată… Turismul ăsta nou. Superbogătașii. Nu sunt benefici. Avem iahturi uriașe care blochează apusul soarelui și totuși sunt oameni care nu-și permit să plătească chiria. Și uitați-vă ce formă are Es Vedrà. Cum aveți de gând să construiți acolo un hotel? Nu aveți nevoie de noi. Aveți hoteluri peste tot. Ne puteți lăsa în pace acum.

— Prin detonare. O să facem un raft plat și frumos în stâncă. Am mai făcut asta, în Mallorca.

— Dar există păsări care își au cuiburile acolo. Cormorani.

— Serios, îți pasă mai mult de cormorani decât de economia locală?

— Credeam că *dumneavoastră* vă pasă, a spus ea provocator. Nu asta era ideea? Ecologia și capitalismul care conlucrează? Și mai vorbiți de economie! Spuneți-le asta oamenilor care trăiesc în corturi prin parcări. A fost o greșeală să fiu de acord cu așa ceva. Am subestimat opinia publică. O să vă confruntați cu o revoluție. Christina van der Berg, cel puțin, are o mare influență.

Numele l-a deranjat. Ca o viespe care i-ar fi trecut pe lângă față. Însă apoi a făcut un gest disprețuitor.

— Oile nu au pe cine urma dacă nu există păstori.

— Ce vrea să însemne asta?

— Îi iei de-acolo și se potolește totul. Oamenii cu puterea de a opri acest lucru vor fi ei înșiși opriți…

Sofía îi studia expresia rece.

— Îi iei de-acolo? Cum luați oamenii?

S-a gândit la colegul ei Ricardo Martínez. Cel care murise la două zile după ce blocase cererea pentru un complex Eighth Wonder lângă zonele umede de la Ses Feixes. Ancheta concluzionase că moartea lui fusese accidentală. Îi cedase inima. O problemă nedetectată la valva aortică.

— Da, a spus Art, de parcă i-ar fi citit gândurile. Nu bloca progresul, Sofía. Nu ți-ar aduce niciun folos ție sau familiei tale.

— Există legi. Există poliție. Aici suntem în Spania. Nu puteți să dați buzna și să amenințați oamenii.

El a ridicat un deget și l-a îndreptat în aer spre Sofía, dar rămânând la doi metri de ea. Și totuși ea a simțit ceva – era sigură de asta –, a simțit acel deget atingându-i gâtul fără să-l atingă efectiv. Doar o mică senzație de apăsare pe laringe, iar ea a întins mâna către acel lucru invizibil care o apăsa. Dar nu era nimic acolo, apoi degetul lui – încă la aceeași distanță – a încetat să mai arate spre ea, iar ea nu a mai simțit absolut nimic.

Sofía a încercat să-și stabilizeze respirația.

— Ce sunteți dumneavoastră?

El și-a înăbușit zâmbetul, care însă a rămas acolo.

— Ultimul gând din mintea lui Ricardo Martínez.

— Dumneavoastră…

Sofía nu-și putea găsi cuvintele.

— Gândește-te la mine doar ca la viitor, a mai spus Art, cu o expresie care părea mai mult tristă decât intimidantă.

O privire de durere profundă, deși îndepărtată.

— Inevitabil ca apusul soarelui.

Apoi am pierdut amintirea. Și mintea. Au dispărut. Dintr-odată, m-am întors în mine însămi, întrebându-mă la ce asistasem.

CANTITĂȚI INCERTE

— A amenințat-o pe Sofía, am spus, odată ieșită din transă, după ce am băut o gură de bere ca să mă reaclimatizez în propria-mi minte.

Sofía se dusese la baie, am descoperit ulterior, de-aici și dispariția amintirii.

Și am dat raportul, într-un șir de șoapte.

— A omorât pe cineva. Un politician. Poate mai mulți oameni. Și urma să o omoare pe Christina. Are Guardia Civil la degetul mic. Și politicienii. De-aia a fost aprobat planul din Es Vedrà. Iar ăsta e doar începutul unei noi etape. Vrea să construiască în cele mai protejate zone ale lumii. Așa că începe cu cea mai protejată zonă de aici. Cred că vrea să întineze și ultimele locuri pline de frumusețe de pe Pământ.

— De ce? s-a întrebat Alberto.

— Poate pentru că îi plac provocările bolnave, a spus Marta. Le vede ca pe un joc. Pretinde că îi pasă de mediu, în timp ce-l distruge.

— Uneori, oamenii nu știu de ce fac anumite lucruri, am spus, gândindu-mă la mine și la Aidan Jenkins și la magazia școlii. Sunt mânați să facă rău pentru că ei cred că pentru asta sunt acolo. E un tipar ai cărui prizonieri devin, dacă nu știu să iubească așa cum trebuie.

Am gonit aceste gânduri.

— E puternic. Așa a ucis oameni. Au fost de acord să-i dea nu doar stânca, ci și marea din jurul ei. Și e

ceva extrem de inuman în el. De aceea nu-l putea vedea Christina. Poate că are și el niște puteri… Poate că a intrat în contact cu *La Presencia*.

Alberto a clătinat din cap.

— *La Presencia* îi ajută doar pe cei buni. N-ar ajuta niciodată pe cineva capabil să facă rău.

— Nu suntem, oare, toți capabili să facem rău? m-am întrebat.

Marta s-a pișcat de mână, apoi s-a uitat la urma lăsată de unghii și a zâmbit cu satisfacție. Avea ceva ușor masochist.

— Nu, a spus ea. Nu la scara la care o poate face el. Dar ai dreptate cu politicienii. Probabil că i-a amenințat și pe alții din parlament. Cu siguranță. Nu cred că au cedat prea ușor.

Le-am mai dezvăluit ceva din ceea ce citisem în mintea Sofíei.

— Mâine o să facă anunțul despre hotel.

— În ziua protestului? a întrebat Marta neîncrezătoare. E nebun?

— Probabil, a oftat Alberto. Dar la fel ești și tu dacă crezi că protestul ăsta mai poate să aibă loc. Noi suntem ca rechinii care simt uraganul înainte de a lovi.

Barul era plin de agitație, o fuziune prietenoasă între turiști și localnici.

Marta a dat din cap.

— Da. Dar, spre deosebire de rechini, noi chiar putem opri uraganul ăsta.

Câteva femei au trecut pe acolo, lăsând pe mese fluturași cu Lieke la Amnesia. (Alberto îmi spusese că fluturașii, deși se mai foloseau, reprezentau „rețelele sociale de modă veche din Ibiza, de dinainte de TikTok“. Pe vremuri, așa afla toată lumea ce se mai întâmpla.)

Au zărit-o pe Marta.

— *Hola*, Marta!

Iar ea a fost încântată să le vadă.

— Bună, fetelor! Știți despre protestul de mâine? Pentru a opri construcțiile pe Es Vedrà? Ne întâlnim în față la Mar y Sol.

— Ah, îmi pare rău, am vrea să venim, a spus una dintre ele. Dar frate-meu cântă la o petrecere la piscină, lângă Cala Comte, și i-am spus că mă duc.

Zâmbetul Martei a devenit mai degrabă o grimasă.

— *No importa… chao…*

Odată plecate, Alberto s-a uitat cu tandrețe la fiica lui și a ridicat din umeri.

— Ei, nu contează. Miza e prea mare. Anulează protestul și gata.

— *Papá*, te rog. Știu că încerci doar să mă ții departe de pericole, dar dacă Art Butler obține Es Vedrà toți o să fim în pericol. Asta n-ar face decât să-i dea și mai multă putere. Trebuie să acționăm. Haide…! Întotdeauna spui că admiri la capre încăpățânarea lor de a rezista și de a face ceea ce e bine pentru ele. Fii ca o capră, *Papá*! Așa ai fost mereu. Nu te înmuia acum.

Ochii lui Alberto străluceau de tristețe. Așa de mult ar fi vrut să-i spună despre diagnosticul lui. Chiar avusese de gând să o facă. Fusese pe punctul de a-i spune că are cancer, care, în cele din urmă, îl va ucide. Și că acesta e motivul pentru care aptitudinile lui scăzuseră.

Își dădea seama că trebuie să fie de partea ei. Încerca să-i țină pe toți în siguranță pentru că nu se putea menține pe sine în siguranță. Fiica lui avea să împlinească treizeci de ani. Trebuia să o lase să fie adultul care devenise. Nu putea încerca să o țină în siguranță spunându-i să nu fie ea însăși. Marta

cunoștea fiecare risc și totuși era pregătită să acționeze. Era atât de mândru pe cât poate fi un tată. Își dorise mereu ca fata lui să fie aleasă de *La Presencia*, dar asta nu se întâmplase niciodată. Acum era șansa ei de a avea puterea să îmbunătățească lucrurile, iar el nu avea de gând să se pună de-a latul.

Era ceva aparte să simt acea schimbare în interiorul lui. Ca atunci când se oprește briza și nu rămâne decât lumina soarelui și îți dai seama că este o zi caldă.

— *Tiens razón, mi vida!* Să-l facem mândru pe prietenul nostru Nostradamus! Să fim capre!

Marta s-a întors către tatăl ei, cu un zâmbet care exprima o complexitate de lucruri. Unul care conținea speranță și frică, și sfidare, și iubire.

— Mulțumesc, *Papá*.

Mărturisesc că în acel moment am simțit o urmă de invidie față de legătura lor. Nu era doar durerea obișnuită pe care o simțeam cu gândul la Daniel. Tânjeam după o familie. După sentimentul de apartenență. Tânjeam să nu mai fiu bătrâna și însingurata Grace.

Dar, de asemenea, aveam o admirație profundă pentru curajul Martei, care, consecventă cu ea însăși, s-a ridicat și a traversat pavajul, îndreptându-se către restaurant.

— *Mierda!* a înjurat Alberto, apoi a urmat-o. E nebună.

Iar eu l-am urmat pe el.

Când am ajuns-o din urmă, Marta tocmai se scuza față de Jorge și Sofía că-i deranjează, apoi a trecut direct la subiect.

— Protestul o să aibă loc mâine, le-a spus ea în spaniolă, stând acolo, în picioare, iar toți ceilalți meseni au tăcut.

Sofía i-a zâmbit calm. Chipul și mintea ei, mi-am dat seama, erau două entități complet diferite. Poate că asta era una din calitățile esențiale pentru a fi politician. Să ai o față care să nu exprime nimic din ceea ce gândești.

— N-o să schimbe nimic, a spus ea. N-au cum să iasă în stradă destui oameni ca să oprească toate astea.

— Când o să afle că Art Butler e în spatele afacerii, oamenii o să vină, le-a spus Marta. Mai ales după ce a distrus Cala Llonga. Es Vedrà e specială. Apele din jurul ei sunt și ele speciale. Nu e doar o problemă de mediu, ci e o chestiune simbolică. Vorbim de sufletul insulei. Nimeni nu vrea ca Art Butler să fure acest suflet. Ibiza nu e de vânzare.

Am simțit panica Sofíei. Acesta fusese motivul pentru care trebuiseră să țină secretă informația. Pentru a evita să dea protestatarilor un paratrăsnet pentru energia lor.

— Cu tot respectul, domnișoară Ribas, nu prea știți cu ce aveți de-a face. Vă sfătuiesc insistent să intrați pe rețelele sociale relevante și să anulați totul. Pentru binele dumneavoastră. Există un consens între partide cu privire la continuarea acestui proiect.

Alberto a oftat.

— Dar tu ai influența. Pe subiectul ăsta, tu ai cea mai puternică influență. Fără sprijinul tău, nimic nu s-ar putea întâmpla. Balanța s-ar înclina. Tu ești deputatul partidului majoritar, Sofía, tu ești șefa, ai putea opri asta.

Piciorul stâng al Martei a tresărit de la adrenalină. Acum avea un public. Iar, fiindcă eu și Alberto o flancam, *cu toții* aveam un public. Tot restaurantul se uita la noi.

— Câți? a întrebat Marta.

— Câți *ce*?

— Ai spus că n-o să iasă în stradă destui oameni ca să împiedice construcția hotelului pe Es Vedrà. Mă întrebam, pur și simplu, de câți ar fi nevoie.

Soțul Sofíei a încercat să intervină. A deschis gura să vorbească, să o pună pe Marta la punct. Dar mintea mea i-a ordonat: *Taci, Jorge!* Și așa s-a și întâmplat. S-a repetat situația cu Brian. Gura îi era strânsă ca o stridie bine închisă, iar ochii lui se întrebau ce naiba se întâmplă.

Zâmbetul Sofíei aproape dispăruse, dar nu chiar.

— Ce vrei să spui?

Marta a rămas neclintită.

— Tocmai ați declarat că n-au cum să iasă în stradă suficient de mulți oameni pentru a opri construcția hotelului pe Es Vedrà. Așadar, mă întrebam ce înseamnă suficient de mulți.

Și-atunci Alberto, din spate, de unde stătea, a întrerupt-o.

— Zece mii? Asta a fost cifra în 1999. Îți amintești, Sofía? Am fost amândoi acolo, nu-i așa? Erai tânără pe-atunci, nu-i așa? Îți păsa. Și i-am oprit. În ianuarie. Nu i-am lăsat să transforme sălbăticia într-un teren de golf și, în schimb, să creeze o rezervație. Îți amintești? Cala d'Hort. „Golf! Nu!" Toată lumea avea acele autocolante. Deci de atât ar fi nevoie? De zece mii de oameni?

Sofía a râs un pic. Dar devenise deodată fragilă înăuntrul ei. Ca un ou pe cale să se spargă.

— N-o să poți strânge în veci zece mii de oameni care să mărșăluiască pe străzi. Dar, chiar dacă ai face-o, nu, e imposibil.

— Ce zici de douăzeci de mii? a întrebat Alberto, ca negociatorul cel mai nepriceput din lume.

— *Papá!*

Marta i-a tras un ghiont ușor în stomac. Știam la ce se gândește. Că nu există nicio șansă să vină douăzeci de mii de oameni la protest. În acel moment ea spera la o mie de oameni și chiar și asta era exagerat.

Râsul Sofíei era aproape sincer acum.

— Douăzeci de mii? Douăzeci de mii de oameni. Adică peste zece la sută din întreaga populație. Chiar crezi că o să vină douăzeci de mii de oameni? Am văzut și eu conturile de pe rețelele de socializare. Nimănui nu-i pasă. Nu suntem în ianuarie. Și nici în iunie. Toată lumea vrea doar să se distreze.

Alberto avea acum o atitudine fermă. Am înțeles de unde o moștenise Marta.

— Și dacă am face-o? L-ai opri? Ar trebui, nu? Să asculți vocea străzii, nu? De aceea ai fost aleasă, nu?

— Și, în acest scenariu ipotetic, ați plăti taxele legale?

Alberto a dat din cap.

— Patruzeci de mii de euro. Știu cât de mult costă să anulezi totul.

— Mai degrabă optzeci de mii.

Sofía a zâmbit. Știa că Marta și Alberto n-au atâția bani la dispoziție. A observat că un alt client filmează scena cu un iPhone.

— Deci da. Bineînțeles. Sunt o persoană care ascultă. O spun aici, în fața atâtor martori. Dacă poți acoperi costurile legale, care altfel ar trebui plătite din impozitele noastre, și dacă poți aduna douăzeci de mii de oameni la protestul tău, mâine după-amiază, atunci batem palma… Îmi retrag sprijinul.

— Ei bine, putem face asta, a spus Alberto. Putem aduce și oamenii, și banii.

Zâmbetul Sofíei persista.

— Foarte bine. Iar eu sunt o femeie de cuvânt. Dacă reușești, o să-mi respect promisiunea.

În timp ce ne îndepărtam, iar Alberto arunca ultima bancnotă de zece euro pe masa din afara barului, Marta s-a uitat la tatăl ei.

— Ce-o fi fost în mintea ta?

El a dat să chicotească.

— Nu vă faceți griji. Putem s-o facem. Am câteva idei strălucite.

TOATE IDEILE STRĂLUCITE DIN MINTEA LUI ALBERTO

FLUTURAȘUL

Cum treceam noi pe lângă bar, am văzut fluturașul.

— Cât de popular e Amnesia? am întrebat.

Marta a stat și s-a gândit, cât am trecut pe lângă un muzicant ambulant care cânta un cântec popular în catalană.

— Aproximativ cinci mii de oameni în fiecare noapte a săptămânii în timpul verii.

Alberto a clătinat din cap.

— Cinci mii nu înseamnă douăzeci de mii.

— Mulțumesc pentru actualizarea matematică, am spus eu.

— Stai, are dreptate! a gândit Marta cu voce tare. Miercurea la Amnesia vin mai mulți localnici decât turiști. Lor chiar le pasă de lucruri precum Es Vedrà. Și cunosc alți oameni. Există o chestie care se numește *social media*, *Papá*.

Alberto a zâmbit. Îi plăcea când fiica lui îl lua nițel peste picior. Mai ales în momentul acela.

— Și vrei să spui că mergem la Amnesia?

Am încuviințat din cap.

— Da.

Apoi l-am imitat cât am putut de bine pe Alberto, ca să o înveselesc pe Marta.

— Asta e Ibiza. Nimeni nu e prea bătrân pentru nimic. E un nonagenar care dansează la Pacha în fiecare noapte…

— Bine. Ai dreptate. Tu nu ești prea bătrână. Eu nu sunt prea bătrân. Iar Marta, cu siguranță, nu e prea bătrână. Mergem la Amnesia.

Și-a descheiat, anticipat, un nasture de la cămașă. Fiica lui s-a încruntat la el.

— Prea mult? a întrebat-o. Ar trebui să-l păstrez pentru OnlyFans?

Marta era confuză din două motive. În primul rând, se întreba cu groază cum de știe tatăl ei ce e OnlyFans. Și, în al doilea rând, habar nu avea ce pun eu la cale.

— Dar care-i planul? m-a întrebat ea.

— Lieke, am spus. Lieke e planul.

Alberto a căscat. Și m-am molipsit și eu. Telepatia căscatului.

— O să fie o noapte lungă. Ar trebui să tragem un pui de somn disco. N-avem nevoie de mult somn în fiecare zi. Dar *avem* nevoie de somn. Altfel puterile nu mai funcționează.

Marta a încuviințat.

— Da. Un pui de somn disco. Avem nevoie de un pui de somn disco.

— Un pui de somn disco? am întrebat.

— Un pui de somn, a răspuns Marta cu inocența zâmbitoare a unei educatoare, înainte de discotecă. Lieke e cap de afiș, așa că abia pe la două noaptea o să înceapă. Cel mai devreme.

— Ce fel de noapte e aia care nu începe până la două? am întrebat.

— O noapte la Ibiza, a râs Alberto. Hai! Bucură-te de *la madrugada*… E timpul să te simți vie, Grace.

UN SCOP

Așadar, iată-mă! Înapoi de unde începusem. Înapoi la noua mea casă minusculă de pe Carretera Santa Eulalia, cu mașini care treceau pe lângă ea. Era zece și două minute. Traficul nici măcar nu atinsese vârful încă. Ceva se simțea diferit acum, Maurice. Nu o mai uram. De fapt, începeam să mă simt ca acasă.

Nu știu ce a făcut ca această casă să devină acasă. Nimic nu se schimbase cu adevărat în ea, în afară de frumoasa floare de pe potecă, evident. Încă erau acolo holul claustrofob, sufrageria mică, vechea canapea și o cuvertură boemă sărăcăcioasă. Covorul avea nevoie să fie curățat, ventilatorul mare din sufragerie rămăsese vizibil înfundat cu praf și, spre rușinea mea, încă nu spălasem gresia. Pianul de lângă fereastră umplea jumătate din încăpere. Vechiul *hi-fi* și teancurile de discuri și casete dădeau senzația unor piese de muzeu. Aerul rămăsese greoi, umed și apăsător. Dar acum era diferit. M-am simțit, cumva, ușurată să fiu acolo.

Ca să te simți ca acasă trebuie să existe un motiv. Și acum exista un motiv, un scop pentru care mă aflam în acel loc. Din nou am simțit ceea ce simțisem la aeroport. Am înțeles de ce Christina voise să ajute oamenii. Și acum eu eram, ca să folosesc expresia

Christinei, un *protector*. Trebuia să protejez oamenii și locul din jurul meu. Nu acesta era argumentul suprem? După atâția ani în care mă simțisem inutilă în univers, acum simțeam că e cu adevărat nevoie de mine.

Și e reconfortant să simți asta. Chiar este.

SEMNALUL

Abia acum apreciam galeria de pe perete. Cea plină de imagini cu prietena mea pierdută. Zâmbetul ei era ca al unei surori, așa îl simțeam. Și, cum nu avusesem niciodată o soră, îmi plăcea.

M-am uitat la fotografia unei Lieke foarte micuță, care își ținea ursulețul de pluș.

— Ai iubit-o, am spus.

Nu știam cu adevărat cui mă adresez, lui Lieke sau Christinei. Poate amândurora.

M-a învăluit o adiere de durere sufletească bruscă, dar familiară. M-am gândit la fiul meu, în anii ’80, jucându-se cu figurinele sale Luke Skywalker și Han Solo. Scotea niște sunete ca de sabie cu laser. Era un fel de crampă mentală genul ăsta de amintire. Pentru că nu apărea niciodată într-un mod neutru, ci întotdeauna se filtra prin lentila rușinii și a disprețului față de mine însămi. Deci, da, locul îl simțeam diferit, eu mă simțeam diferită, dar nu *total*.

Chiar și noul meu sentiment de apreciere a casei a venit însoțit de unul de vinovăție, pentru că nu era și Karl acolo. Asta era problema mea. Vinovăția venea odată cu fericirea sau o urma îndeaproape.

M-am uitat la fotografia Christinei cu Freddie Mercury, la Pikes Hotel, în încercarea de a-mi recăpăta starea de bine. Ea fusese printre artiștii care cântaseră în acea noapte. I-am putut simți, vag, emoțiile. Și ziua zdrobitoare și însingurată care le

urmase. Fusese ca într-un carusel de emoții în perioada aceea, se scufundase și se ridicase, dar apoi venise *La Presencia* și îi văzuse potențialul.

Înainte de culcare, m-am uitat peste cărți și am luat *La vida imposible* de Alberto Ribas. *Imposibila viață*. Sau *O viață imposibilă*. Să mergem pe ultima variantă de traducere, pentru că i se potrivea destul de bine lui Alberto. Era ridicol de grandioasă și de sentimentală și părea să aibă aspirații înalte.

M-am uitat la ilustrația de pe copertă. Marea și Es Vedrà, văzute din Cala d'Hort, îmi dădeam seama acum. Liniile care ieșeau din apă erau menite, fără îndoială, să reprezinte *La Presencia*.

Am deschis-o la pagina 153 și am tradus automat din spaniolă:

> Și, chiar și atunci când dovezile erau de netăgăduit, cum fusese incidentul Manises, confirmat de mai mulți martori oculari și de documentele acum desecretizate ale Forțelor Aeriene Spaniole, oamenii au ales să nu creadă, pentru că este mai ușor să respingi lucrurile decât să riști o schimbare radicală a viziunii asupra lumii…

Am răsfoit mai departe:

Încă de la sosire au existat dovezi că *La Presencia* acționează în diferite moduri pentru a salva mediul natural din Ibiza. De exemplu, au existat declarații ale unui pescar care fusese salvat de „o lumină din ocean" și care, ca urmare a acestui episod, dobândise capacități paranormale. În timpul unui raid aerian al forțelor lui Franco, în 1936, se simțise protejat, pe măsură ce capacitățile sale deveneau mai puternice. Acest pescar se numea Joan Bonanova. El a spus că a văzut o lumină albastră - curgându-i prin vene și, de asemenea, i-a povestit

unui jurnalist cum s-a simțit conectat cu fiecare animal din Ibiza și a reușit să le trimită un semnal. Și alții au confirmat această mărturie, spunând că au văzut animale comportându-se ciudat în acea noapte. Că ființe din toate speciile acționaseră unite și se îndreptaseră spre interiorul insulei, departe de bombardamentul de deasupra Ibiza Town și de-a lungul coastei. A existat chiar o relatare – apărută un deceniu mai târziu – despre o turmă de capre care a atacat și a ucis un soldat, în față la Església de la Mare de Déu de Jesús, deși guvernul lui Franco a respins acest lucru drept „propagandă antinaționalistă".

Am pus cartea jos.

Un *semnal*, m-am gândit în sinea mea. Ceva similar cu ceea ce sugerase Christina în mesajul ei către mine. Era interesant. Am îndrăznit să mă întreb dacă o asemenea putere se află și în mine și de ce-ar fi nevoie pentru a o dezlănțui. O putere de a vorbi cu animalele, dincolo de un Dr. Dolittle sau de un Tarzan. De a comunica, simultan, cu mii de animale. Pentru a aduce întreaga natură împreună de dragul naturii. Mi-am dat seama că ar fi fost o lucrare interesantă. Alberto mă mai înmuiase, dar tot nu voiam să-l aduc la mine în pat, nici măcar sub formă de carte. Așa că am luat *Contele de Monte-Cristo*. După cum am spus mai devreme, citisem această carte și îmi plăcuse în tinerețe. Însă mi-am dat seama că, de fapt, n-aveam nevoie s-o recitesc. O știam pe dinafară. Cu o săptămână în urmă n-aș fi putut cita nici măcar o singură frază. Iar acum puteam să fiu pe post de *audiobook*. Aș fi extras orice frază la fel de ușor cum mi-aș fi smuls un fir de păr din cap.

„Nu există nici fericire, nici nenorocire în lume; există doar compararea unei stări cu cealaltă și atâta tot. Doar cel care a simțit nefericirea cea mai cumplită e în stare să simtă cea mai mare fericire“[5].

Am descoperit că este adevărat, Maurice. Totul este doar o comparație. În matematică, numerele au valoare după cum sunt mai mari sau mai mici decât vecinele lor, în timp ce în artă Leonardo da Vinci a avut nevoie de întunericul contrastant dimprejur pentru a reda lumina sfântă a lui Ioan Botezătorul. *Chiaroscuro*, așa cum spun italienii și pasionații de artă. (Știam cuvântul de când văzusem o emisiune despre Renaștere, cu ani în urmă, dar n-am știut că-l știu până când *La Presencia* nu l-a scos la suprafață.) Contrastul dintre lumină și întuneric. Viața toată este un clarobscur. Sensul său derivă din diferența relativă.

Oricum, l-am pus înapoi pe domnul Dumas și am luat o carte pe care, cu siguranță, nu o citisem. *Ghidul suprem al clarviziunii: volumul 8.*

Am deschis-o la întâmplare. Sau poate că nu a fost tocmai întâmplător. Pentru că pagina la care am nimerit avea titlul capitolului „Vinovăție și intruziune“.

Am citit o frază: „Pentru a-ți îmbunătăți cu adevărat abilitățile și a ajunge la următorul nivel, mintea ta trebuie să fie liberă de poluarea mentală. Și nimic nu poluează și nu înfundă mintea atât de tare ca vinovăția…“

Atât am citit, dar a fost suficient. Pentru că m-a făcut să mă gândesc la ce spusese Christina despre borcanul de măsline. *Uneori, pun borcanul de măsline lângă patul meu. Chiar lângă cap. Dacă o să faci și tu asta, o să-ți spună diverse lucruri prin intermediul viselor. Lucruri pe care trebuie să le auzi.*

Visele sunt cele mai vii pe care le-ai cunoscut vreodată. Și sunt pline de acele adevăruri care vindecă…

A fost ultima picătură. Mi-a spus foarte multe. A fost genul de adevăr vindecător. Și exact de asta aveam nevoie. Dacă trebuia să-i ajut pe toți să fie în siguranță, dacă trebuia să ajut la protejarea stâncii Es Vedrà și a Ibizei de distrugătorii de viață precum Art Butler, atunci trebuia să fac ceea ce nu fusesem niciodată în stare: să-mi înfrunt vinovăția cu capul sus.

Era timpul să privesc adevărul în față.

---

[5] Alexandre Dumas, *Contele de Monte-Cristo*, trad. Gellu Naum, Minerva, București, 1985, vol. 6, p. 286 (n. tr.).

UN PUI DE SOMN DISCO

Am luat borcanul plin cu extract de *La Presencia*, am deșurubat capacul și l-am așezat pe o comodă mică. Dar mai înainte am turnat puțină apă într-un ghiveci cu un crin al păcii ofilit, apoi m-am băgat în pat și, în ciuda faptului că aveam atât de multe lucruri la care să mă gândesc, am adormit.

Visul a venit brusc.

Eram din nou în ocean. Eram *cu adevărat* acolo, în apa rece, dar de data aceasta fără costumul de scafandru. Și am văzut ceea ce văzusem prima dată, cu Alberto. Brațul de lumină întins de *La Presencia*. Trecea printre baracude, însuflețindu-le, iar gândurile lor erau un murmur colectiv de eliberare. Și a ajuns la mine, înconjurându-mă cu o luminiscență albastră schimbătoare.

S-a încolăcit pe gleznele mele și m-a tras prin apă, cu viteză, spre norul în formă de sferă care strălucea și pulsa, până când am ajuns în el. Iar în momentul acela eram în altă parte. Undeva unde mai fusesem înainte. Pe plaja portocalie care nu era o plajă, lângă marea strălucitoare care nu era o mare și lângă copacii aceia cu frunze albe. Și puteam să respir sau simțeam că pot să respir, iar aerul era pur și dulce.

Dar în acest vis, în acest vis viu, mult prea real, am simțit cum corpul meu își pierde din forță cu fiecare secundă. Am simțit că mă cuprinde o amorțeală fizică, în timp ce durerea mea lăuntrică sporea odată cu vocea neîntreruptă a vinovăției. Cea cu care trăisem prea mult timp.

Sunt o persoană rea. Am făcut lucruri rele. Sunt o persoană rea. Am făcut lucruri rele. Sunt o persoană rea...

O PERSOANĂ PE CARE AM RECUNOSCUT-O

O clipă mai târziu – cumva – mă aflam printre copaci. Care erau la fel de înalți ca sequoia, dar cu trunchiuri netede, iar printre frunzele lor albe se ițeau flori galbene. În depărtare, am văzut conturul neclar, încețoșat a doi copii salacieni, care râdeau și jucau un joc necunoscut.

Apoi am văzut o masă. Una foarte pământească. Și cineva care stătea acolo. Cu părul lung, un zâmbet blând, ochii strălucind ca niște monede într-o fântână. O persoană pe care am recunoscut-o instantaneu, ca și cum n-aș fi văzut-o de ieri.

Christina.

CEA MAI BUNĂ PERSOANĂ PE CARE AM CUNOSCUT-O VREODATĂ

Era Christina cea tânără. Un amestec de Carly Simon și Nana Mouskouri. Christina Papadakis, nu Christina van der Berg, cea care avea să devină. Christina care le cântase *Rainy Days and Mondays* copiilor de la școală, lăsându-i cu gura căscată.

Avea același aer strălucitor și încă purta un colier de mărgele. Stătea la masă, bătând darabana cu unghiile ei de culoarea teracotei. Masa era chiar acolo, în pădure, înconjurată de copaci, cu copiii care se jucau mai încolo.

Am observat pe masă o lampă, cu baza de porțelan în formă de ananas. Mai era și o sticlă de Blue Nun plină pe jumătate.

— Bună, Grace!

Îmi simțeam picioarele în nisip, cât se poate de real. Epuizată, m-am îndreptat către masă și m-am prăbușit pe un scaun, în fața vechii mele prietene.

— Christina? Chiar se întâmplă asta? Ești aici?

— Da, a spus ea. Și nu.

Eram slăbită și confuză.

— Ce vrei să spui?

— Aici ești pe Salacia. Vezi Salacia și pe salacieni. Au fost amabili și au grijă de mine. Sunt în această lume. Am reușit. N-o să fiu nemuritoare, dar o să fiu cât pot de sănătoasă pentru cât timp o să pot. E frumos aici. Locuitorii trăiesc undeva dincolo de

acei copaci. Și se îngrijesc atât de bine de nou-veniți. Sunt atât de buni, Grace! Le pasă de întregul univers, așa cum ție ți-a păsat de mine, cândva…

Abia puteam vorbi.

— Sunt pe altă planetă?

— Nu. Tu nu ești aici. Dar n-are importanță. Ceea ce vezi e real. *La Presencia* ți-a oferit acest cadou. Nu e un vis, Grace, nu în vreun sens normal al cuvântului. E *adevărul*.

— Atunci, de ce se întâmplă? La ce folosește adevărul ăsta?

— *La Presencia* a vrut să vii la Ibiza pentru că știa de ce ești capabilă. Știa că poți avea o contribuție vitală la conservarea mediului. Și eu știam asta. De aceea te-am ales pe tine. Știam că poți salva vieți și știam că poți ajuta la salvarea insulei. Și asta și faci. Așa devii un protector. Eliberându-te pe tine mai întâi.

Christina avea un castron acum. Un castron plin cu felii de ananas. În confuzia mea, încercam să-mi dau seama dacă apăruse din senin.

Ea a arătat spre marea translucidă, strălucitoare.

— Eliberându-te de îndoială. De vinovăție. De ceea ce ai făcut. Trebuie să fii la fel de limpede ca marea asta. Te-ai priceput să rezolvi lucruri, Grace. Singurul lucru pe care trebuie să-l mai rezolvi acum ești tu însăți. Ești încă blocată în propriul tău trecut.

— Dar…

— Înțelegi matematica, Grace. Negativitatea are mai multă putere decât pozitivitatea. Când înmulțim un pozitiv cu un negativ rezultatul este întotdeauna negativ. Trebuie să vezi lucrurile altfel. Trebuie să faci un plus dintr-un minus.

— E imposibil.

— Atâtea lucruri pe care le considerai imposibile au devenit posibile. Ăsta e ultimul.

— Nu e vorba doar despre Daniel, am îngăimat. Am fost o soție rea la fel cum am fost și o mamă rea.

— Ai fost o soție bună. Și o mamă și mai bună.

Christina a râs un pic și râsul ei a fost ca o melodie suavă. A străpuns delicat o felie de ananas cu o furculiță.

— Aș fi putut să aleg pe oricine. Dar te-am ales pe tine. Ești cea mai bună persoană pe care am cunoscut-o vreodată.

— Nu m-ai cunoscut.

— Te-am cunoscut mai bine decât crezi. Te-am văzut în întregime. Ți-am văzut viitorul. Am văzut ce ai putea deveni.

— Am șaptezeci și doi. Mi-a mai rămas atât de puțin.

— Greșit. Ai fost tristă și singură multă vreme, Grace. Dar nu trebuie să mai fie așa.

M-am gândit la viața mea din Anglia. Cea pe care nu o văzuse nimeni, cea în care eu aproape că nu existam. Cea în care eram copacul care se prăbușea neauzit în pădure.

— Sunt o persoană cu defecte.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Grace! Toată lumea are defecte. Asta înseamnă să fii om.

— Nu toată lumea, am spus.

— Ba da, a spus ea fără vreo tresărire. Toată lumea. *Todo. El. Mundo.*

Și apoi mi-a pus ceva în mână, cu un gest apăsat. Lănțișorul cu Sfântul Cristofor.

— E momentul să ți-l înapoiez pentru totdeauna.

Și eu m-am uitat la el.

Iar când am ridicat din nou privirea nu mai era niciun bol cu ananas. Și nici Christina. Pe masă era

un meniu al unui restaurant numit Raj Pavilion. Restaurantul la care mergeam eu și Karl când eram studenți în Hull. Cel în care mă ceruse pentru prima dată în căsătorie.

IMPERFECȚIUNEA PERFECTĂ

Masa era pusă, acum, pentru două persoane, cu tacâmurile pe șervețele, în stilul oricărui restaurant.

M-am uitat la meniul care zăcea pe fața de masă. Și, când am ridicat privirea, el stătea chiar acolo. Karl. Tânărul Karl. Cel căruia-i plăcea Jimi Hendrix și voia să fie chitarist în Black Sabbath. Cel cu părul negru și perciuni și ochelari subțiri și cu o energie debordantă care îl făcea să se foiască pe scaun, mișcând ușor din cap, ca și cum ar fi tricotat cu nasul.

— *Bhaji*-urile cu ceapă sunt bune, nu-i așa? a spus el luând meniul.

Un chelner a apărut de nicăieri.

— Sunteți gata să comandați sau vă mai las un moment?

— Da, un moment, am spus în timp ce o creatură din cer, cu pene de indigo, zbura deasupra capetelor noastre, iar cei doi copii salacieni continuau să se joace în fundal.

În principiu, vedeam realitatea Salaciei suprapusă cu realitatea propriei mele memorii și psihologii. Totul se aduna în jurul forței adevărului, pătrunsă în visul meu-care-nu-era-un-vis datorită forțelor fotonice din borcanul de măsline. Era, pe scurt, cam *derutant*. Și totuși mă concentram asupra lui Karl. Aflasem cândva, cu ani în urmă, după o excursie la parcul de distracții Goose Fair din Nottingham, unde mă dădusem în mașinuțele care se învârteau, că

pentru a-ți trece amețeala soluția e să te uiți la un punct fix din fața ta. Karl a fost punctul meu fix. M-am concentrat asupra lui și totul s-a oprit.

— Momentele sunt importante, a fost de acord Karl.

A zâmbit, cu zâmbetul lui romantic, pe care îl avea în primii noștri ani, și cu ochii strălucind ca ai lui Paul Newman.

— Zboară atât de repede, încât uneori nu apucăm să le vedem.

— Nu am fost bună pentru tine, Karl.

S-a uitat la inelul de pe degetul meu. Un mic smarald pe o bandă îngustă de argint.

— Știi cum descoperi dacă un smarald e autentic? m-a întrebat el.

— Datorită imperfecțiunilor, am răspuns.

— Da. Exact. Asta mi-a spus și doamna de la magazinul de bijuterii. Fix invers față de celelalte pietre prețioase. Un smarald, cu cât are mai multe reziduuri, fisuri și defecte, cu atât e mai frumos. Un smarald autentic e frumos pentru defectele sale. Ei îl numesc *imperfecțiunea perfectă*. Doar un smarald fals poate fi perfect în sens convențional.

— Dar poate avea și prea multe imperfecțiuni, am spus.

— Ce vrei să spui, iubire?

— Ce se întâmplă când asta e tot ce vezi? Când nu poți vedea bijuteria, ci doar impuritățile?

M-a privit pierdut, așa că am spus-o cât de clar am putut.

— Tu ai fost foarte bun pentru mine. Dar eu n-am fost bună pentru tine.

— Despre ce vorbești? Despre Daniel? N-a fost vina ta. Era pe bicicletă, afară.

— Aș fi putut să mă duc cu el în oraș. Așa cum își dorea. Dar eram prea ocupată să citesc un catalog.

— Aș fi putut și eu. Dar eram la cârciumă. Prea ocupat să beau o halbă.

— Ploua. Nu ar fi trebuit să-l las să plece.

— N-ai văzut niciodată pe cineva pe bicicletă prin ploaie? Îi plăcea bicicleta aia. Nu puteai să-l ții departe de ea.

Nu înțelegeam prea bine ce vrea să spună. O parte din mine își dorea sau avea nevoie să rămână vinovată. Așa că am adăugat:

— Mă refer la Aidan Jenkins.

— Colegul tău?

— Da. Am făcut sex cu el în magazia școlii. Chiar mi-a plăcut. Dar de atunci nu prea mi-a mai plăcut ceva. Pentru că te iubesc. Și n-aș fi putut să-l iubesc pe el, niciodată.

Karl a dat nonșalant din cap.

— O, da! Știam.

— Cum adică?

— A sunat o dată.

— *A sunat?*

— Era beat.

— *Beat?*

— Să fiu sincer, m-a făcut să mă simt mai bine.

— *Mai bine? Cum?*

— Ți-o amintești pe Deborah? Fata pe care ți-am prezentat-o la barul sindicatului?

Îmi aduceam vag aminte. Cumva amintirea era încă acolo, după atâtea zeci de ani. Blondă, cu un breton stufos și un zâmbet viclean.

— Mda.

— Ei bine, mi-o trăgeam cu ea în fiecare marți. Și în fiecare joi.

Mi-a luat o secundă să procesez.

— Ce? Dar m-ai cerut în căsătorie.

— Da. Recunosc că e ciudat. Ba chiar curată nebunie. Cred că sentimentul de vinovăție ne joacă feste. Oricum, în momentul ăla din trecutul nostru comun n-am fost ușă de biserică, Grace. Mă duceam acasă la ea când tu mă credeai la cârciumă. Beam câte-o sticlă de vin prost și fumam, pentru că erau anii '70, iar de nouă ori din zece ne-o și trăgeam. Toate astea în timp ce tu te întâlneai cu Claudette. Într-o zi, aproape că ne-ai prins în flagrant, îți amintești?

— De ce-mi spui toate astea?

— Pentru că e adevărul. Adevărul, cu defecte, al iubirii noastre, perfectă în simetria ei frântă. Te iubesc, Grace Winters, iar greșelile noastre nu fac ca dragostea să conteze mai puțin.

— Karl…

— Trebuie să mergi mai departe. Ascultă-mă. Uită-te la mine. Uită-te la mine, așa tânăr cum mă vezi. O versiune ceva mai în vârstă a mea s-a căsătorit cu tine. Ne-am iubit, am trăit și vremuri foarte bune, și vremuri foarte rele, și vremuri așa și-așa. Și am încercat să avem copii și n-am reușit, până când, în cele din urmă, am avut unul, iar eu am devenit neatent și iritabil, îmi uram serviciul, beam prea mult și începusem să sforăi foarte tare. Aveai slujba ta, care era cel puțin la fel de stresantă ca a mea, și totuși eu mă așteptam, fără s-o spun, ca tu să te ocupi de creșterea copilului. Și ai făcut asta. Chiar bine. Și ne prefăceam că suntem fericiți până când l-am pierdut. *Noi*, Grace. *Noi*. Niciunul dintre noi nu era cu el. A murit. A fost o tragedie, dar a fost și un accident, așa cum sunt majoritatea lucrurilor. Iar eu fac urât atunci când sufăr. Uneori strig și lovesc peretele și ies ca o furtună. Și te-am neglijat, iar tu ai

făcut o prostie. Dar, mai devreme sau mai târziu, toată lumea face câte o prostie… Și niciun sentiment de vină, oricât de apăsător ar fi, n-o să șteargă ce s-a întâmplat. Și nici n-o să mă aducă înapoi. Nu mai sunt. Și vreau ca tu să trăiești. Vreau să trăiești.

— Unde-i Daniel? l-am întrebat.

Și apoi am spus-o mai tare, sperând că mă va auzi și Christina.

— Unde-i Daniel? Pot să vorbesc cu Daniel așa cum am vorbit cu tine? Știu că, de fapt, n-ar fi el. Așa cum nici tu nu ești, de fapt, tu. Dar ar fi adevărul despre el. Am nevoie de adevăr. Trebuie să-i văd fața. E aici?

Karl a clătinat din cap.

— Nu poate fi văzut. Încă ești prea… *tristă*. La partea aia a adevărului e cel mai greu de ajuns. Dar adevărul meu e că te-am iubit mereu pentru ceea ce erai. Am iubit totul. Inclusiv greșelile.

Aceste cuvinte au fost puternice. M-au cutremurat.

— Și eu te-am iubit mereu, i-am spus, reușind să nu plâng.

Și-a împreunat mâinile, aproape ca în rugăciune.

— Am știut asta întotdeauna, Grace. Mi-ai spus totul. Chiar și atunci când n-ai făcut-o. Dar sunt aici ca să-ți spun că nici eu n-am fost perfect. Am trăit cu greșelile mele, m-am iertat și la fel trebuie să faci și tu. E nevoie de tine. Te iubesc, Grace. Întotdeauna te-am iubit și o să te iubesc mereu. Dragostea nu dispare pur și simplu. E ca lumina. Continuă să călătorească. Dar trebuie să mergi mai departe. Tu nu-ți amintești de mine. Vinovăția îți întunecă întotdeauna perspectiva. Pentru a-ți aminti de noi, pentru a-ți aminti binele, trebuie să te eliberezi, Grace. Trebuie să trăiești.

— Te iubesc, Karl.

— Atunci, te rog, eliberează-te… Nu ești aici pentru a fi perfectă. Niciunul dintre noi nu este. Ești aici să trăiești. Așa că nu te mai agăța de mine…

— Înainte de asta, vreau doar să-ți spun că ar fi trebuit să te las să dai muzica mai tare. Era cu adevărat grozavă. Ar fi trebuit să încerc s-o ascult.

Iar el a zâmbit larg. Ochii îi străluceau ca niște sori îndepărtați. Îmi făcuse bine să-l văd, dar acum știam ce am de făcut. Și el știa.

— Du-te acum! Du-te!

Era timpul.

COPILUL TREZIT

La Presencia aducea lucrurile înapoi. Vindeca rănile și reînvia speciile dispărute. Asta se întâmpla, de fapt. Înfloream printre crăpături. Mă întorceam.

Și tocmai în acel moment am simțit apa bălțind la picioarele mele. Mi-am aruncat privirea în jos și am văzut-o strălucind în acel albastru de nedescris și crescând mai rapid decât orice maree.

Iar, când m-am uitat înapoi, totul dispăruse. Masa. Plaja. Copacii. Oamenii. Toți, în afară de mine. Eu am fost purtată în sus, în interiorul acelei luminiscențe pure, până când am ajuns în aer. În șezut, trează, în patul meu. Aproape gata să trăiesc și să ajut viața.

STRĂLUCIREA

Era ora unu noaptea și m-am trezit din somn vioaie ca un cățeluș.

Borcanul, am observat, strălucea ca niciodată.

Toată camera era luminoasă. Genul de strălucire care te-ar fi făcut să te întorci cu spatele, în mod normal, dar cumva n-am avut nevoie să fac asta. Cu siguranță, urma să înfrunt multe pericole. Art Butler era încă acolo. Cu toții ne aflam într-un potențial pericol creat de un om care poate nici nu era om. Dar să-ți spun ceva. Pot face față oricărei furtuni exterioare, dacă ar fi să o compar cu starea interioară care îți începoșează complet vizibilitatea. Iar acea stare dispăruse acum. Mi-am pus o întrebare retorică: ce poate fi cu adevărat mai bun decât o casă plină de iubire, lăsată ție de o prietenă îndepărtată, pe cea mai incitantă insulă din lume?

Mi-a luat o secundă sau două să observ că, în mijlocul strălucirii, crinul păcii de lângă pat nu mai era pleoștit și pe moarte. Frunzele îi erau de un verde profund, suculent. I-am simțit trăirea. Nu erau tocmai *gânduri*. Plantele nu au gânduri, așa cum avem noi.

Totuși, lucrul cel mai remarcabil era obiectul pe care îl țineam în mână. Lănțișorul cu pandantivul Sfântului Cristofor, chiar acolo, în palma mea. Cadoul pe care îl făcusem revenise la mine. Am simțit chipul în relief și silueta Sfântului Cristofor, care îl purta pe pruncul Isus în brațe peste râu. L-am

strâns ca pe o comoară pierdută, ceea ce și era, de fapt, și m-am întors către borcanul de măsline, spunând:

— Mulțumesc.

Apoi am făcut un duș, mi-am pus lănțișorul și am ales niște haine. Niște pantaloni eleganți, plisați și o bluză de șifon. M-am uitat în oglindă și m-am simțit pregătită.

— Hai, Grace! mi-am spus. E timpul să trăiești.

GRACE WINTERS + 2

Insula era plină de zgomote.

Clubul de noapte Amnesia era chiar lângă drumul principal care leagă orașul Ibiza, din est, de San Antonio, din vest. Era, la fel ca multe dintre cluburile de noapte de-aici, ridicol de mare. Cât o catedrală sau un hangar de avioane. Și trebuie să recunosc că era destul de interesant.

Nu mai fusesem într-un club de noapte din 1980 – Roxy's, în Lincoln, unde o femeie beată vomitase pe pantofii mei, în timp ce pe fundal se auzeau Kool & the Gang.

Mulți dintre clubberii care așteptau la rând purtau ținute uluitoare. Dacă exista un cod vestimentar, era unul greu de descifrat. Era o femeie în costum de baie de un verde strălucitor, combinat cu adidași la fel de verzi. Alta purta o rochie lungă, roșie, care era eleganța întruchipată. Era un tânăr cu un top de plasă negru, care purta o geantă de mână. Un cuplu elegant, îmbrăcat în negru, care se ținea de mână la coadă și se întreba dacă aceasta era ultima lor noapte împreună. O grămadă de ochelari de soare care nu erau strict necesari. Și mai multe culori decât într-un rond plin de hortensii. Alberto purta pantalonii scurți și șlapii rupți, la pachet cu o cămașă hawaiiană deschisă, care nu făcea nimic pentru a-i ascunde indecenta cantitate de păr de pe piept. Fiica lui purta unul dintre tricourile ei inteligente – alb, cu un pământ minuscul, albastru, în mijloc. *Pale Blue Dot*[6] era sloganul, în engleză. Știam – pentru că pe-atunci

știam aproape totul – că trimite la un discurs al lui Carl Sagan, în care făcuse referire la imaginea îndepărtată a Pământului captată de sonda spațială *Voyager 1*.

Purta tenișI galbeni și pantaloni în dungi verzi și albe, ca frunzele unei plante-păianjen. Strălucea de-a dreptul datorită fardului de obraz biodegradabil și nepoluant. Părul ei era creț și fantastic de ciufulit, astfel încât, dacă mijeai ochii, o puteai lua drept o Meduză mai de treabă. Pe scurt, arăta grozav. Și, în locul senzației mele obișnuite lângă cineva cu aspect la modă și care avea pe jumătate vârsta mea, nu mă simțeam deloc jenată sau prost îmbrăcată. Mi s-a părut că arată cool și asta a fost tot.

I-am urmat pe Marta și pe tatăl ei pe lângă coada lungă de clubberi care stăteau în fața clădirii – iluminată de reflectoare multicolore în mișcare și de narcisa galbenă, simbol al Amnesiei – până la cel mai corpolent agent de pază. În mâinile lui, iPadul părea cât un timbru poștal.

— Rafael!

Iar namila a zâmbit, cu chipul strălucind albastru datorită luminii.

— Hei, Alberto!

Rafael l-a îmbrățișat pe Alberto.

— *Papá* a fost DJ aici, mi-a explicat Marta la ureche. Acu o sută de ani. Rafael îl cunoaște de-o viață. De la el a învățat să facă scufundări. E o insulă mică.

— Mulțumesc pentru șarpe, a spus Rafael. Fiica mea îți este recunoscătoare.

— Ah, a fost plăcerea mea. Șarpele ăla e un filozof, o ființă gânditoare, care-și dorea o companie de calitate…

Rafael i-a cântat în strună. Era bine de știut că șarpele părăsise sertarul și avea o casă mai bună. Dar agentul nu se dădea la o parte. Rămăsese în picioare în fața noastră, ca o ușă închisă.

Zâmbetul lui Alberto avea acum o undă de nedumerire.

— Păi… ai de gând să ne lași să intrăm?

— Nu, a spus Rafael, în contrast cu expresia lui prietenoasă.

Marta a slobozit niște înjurături fanteziste pe care le-am înțeles, dar nu le voi repeta. Mă întrebam dacă Alberto o să-și folosească abilitățile. Mă întrebam dacă ar trebui să o fac eu. Dar apoi mi-am dat seama că nu e deloc nevoie.

I-am făcut lui Rafael un mic semn politicos, în stil englezesc.

El a încercat să nu pară prea amuzat de prezența și de aspectul meu general, ceea ce a fost o amabilitate din partea lui.

— *Sí, señora?*

— Bună, cred că sunt pe lista de invitați.

S-a uitat la mine confuz. La fel au făcut Alberto și Marta, ca să fiu corectă până la capăt.

— Da. Am dat de Lieke într-un magazin pentru grădinărit și ea mi-a spus, foarte drăguță, că-o să-mi treacă numele pe listă. Grace Winters + 2.

Rafael și-a examinat iPadul. Apoi a dat din cap.

— Da. Ești chiar aici.

Și ne-a făcut semn să trecem.

— Să aveți o noapte nemaipomenită!

Alberto era un pic supărat și a boscorodit, uluit, câteva politețuri în engleză – „Aha! Înțeleg. Da. Foarte bine“ – care au fost rapid acoperite de zgomotul uriaș spre care ne îndreptam.

[6] „Un palid punct albastru“ (n. tr.).

ATELIERUL UITUCILOR

Am înaintat pe plăcile de teracotă, prin mulțimea de spanioli, în marea lor majoritate, adunată lângă intrare. Oamenii strigau unii în urechile celorlalți pentru a se auzi. Trupurile erau transpirate. Gândurile care zburătăceau în jurul nostru erau pline de o bucurie și de un dor brutale și frenetice. M-am simțit cu cel puțin două secole prea bătrână pentru a fi acolo, deși Alberto, care, evident, îmi citea gândurile, mi-a arătat un tip în vârstă, într-un tricou cu frunze de marijuana.

— Ăla e Diego. Un moș de pe continent care a venit în marea vară a lui '88 și aici a rămas. E mai bătrân decât oricare dintre noi.

Am accesat pentru scurt timp mintea lui Diego, dar era acolo o ceață psihedelică stranie, plină de gânduri abstracte care se învârteau ca niște vaci prinse într-un ciclon, așa că am trecut repede mai departe.

Clubul era format, în esență, din două săli mari. Una cavernoasă și întunecoasă și una mai luminoasă – și mai mare –, cu geamuri în acoperiș și o atmosferă mai de aer liber, numită La Terraza. Lieke urma să înceapă peste jumătate de oră, dar mai întâi ne-am îndreptat spre o zonă ceva mai liniștită.

— Cum spuneam, aici totul era în aer liber pe vremuri.

Alberto a arătat spre acoperișul de sticlă, în timp ce Marta a rămas în picioare, la bar.

— Era o dezlănțuire. Ca într-un film de Fellini… o fermă unde oamenii dansau pe orice fel de muzică… The Rolling Stones, jazz, hip-hop, rock mistic, Manuel Göttsching, Prince, Art of Noise, Chicago house, reggae, new wave, tango argentinian vechi, Fleetwood Mac, Kate Bush, Cyndi Lauper, Talk Talk. Îmi place teribil Talk Talk.

Apoi s-a animat și a început să cânte *It's My Life*. Avea lacrimi în ochi.

— De toate. Atmosfera Balearelor. *Todo vale* era conceptul. Merge orice. Fără limite. Fără granițe între muzică sau între oameni. Găsirea ritmului comun. Fiecare clasă și cultură și identitate și sexualitate. Fără bisericuțe. Fără diferențe. Fără separări. Natural, pur și distractiv. Descoperirea universalului în toate astea. Chiar și tema din *Hill Street Blues*.

— Tema din *Hill Street Blues*?

M-am gândit la Daniel, care mă ruga să-l las să stea până seara târziu ca să vadă o reluare a serialului. Cât de mult îi plăcea coloana sonoră. Cum stătea pe canapea, aplecat în față. Și cum acea bucurie era reală și a rămas reală, stocată undeva în memoria universului. Alberto a dat din cap că da.

— Serialul polițist. Prietenul meu – legendarul Alfredo din Argentina – obișnuia să o cânte la sfârșitul nopții. Nu există nimic mai tipic acestor locuri decât tema din *Hill Street Blues*…

Acum mintea lui Alberto era deschisă pentru mine, puteam vedea totul. Sosise înapoi pe insulă în 1976, la mai puțin de un an după moartea lui Franco. Renunțase la studii, devenise un pacifist. Plănuise să se întoarcă la biologia marină, dar își dorea doar să se distreze. M-a prins citindu-l. Așa că mi-a făcut câteva note de subsol.

— Un filozof din Madrid hotărâse să transforme o veche *finca* din zona rurală într-o discotecă în aer liber. A numit locul El Taller de los Olvidadizos – Atelierul Uitucilor. Și, cum era puțin prea lung, a devenit pur și simplu Amnesia. Alege întotdeauna varianta mai scurtă! Toți cei care mergeau acolo aveau ceva de uitat. Părea că întreaga lume fusese traumatizată. Franco sau Vietnamul sau perspectiva unei bombe nucleare care să ne distrugă pe toți. Era mai bine să dansezi… Dansul nu era doar dans. Era un simbol al libertății… Oricine ai fi fost, erai în siguranță pe ringul de dans.

Marta s-a întors cu băuturile în pahare, în timp ce în spatele ei străluceau halucinantele hexagoane luminoase.

— *Nada de plástico*. Fără plastic. Plasticul este diavolul. Distruge Pământul înainte și după existența sa. Microplasticele malefice. Care distrug peștii. Și pe noi.

Aveam impresia că Marta ar merge, la propriu, la război pentru pești.

— În fine. Iată sucurile voastre de portocale.

Era aproape două dimineața, așa că ne-am strecurat prin mulțime până în sala-terasă. Am trecut pe lângă fetele pe care le văzusem în avion. Dansau și iubeau viața, cu mințile luminate de bucurie. Spre deosebire de alții de acolo, nu luaseră niciun fel de stimulente artificiale. Dormiseră înainte de a ieși, iar acum dansau fără griji, închizând ochii și contorsionându-și trupurile ca și cum ar fi participat la un minunat exorcism colectiv.

Deși era, fără doar și poate, cald, zgomotos și aglomerat – trei lucruri care nu mă încântau în mod normal –, chiar mă distram. Nu mă dureau picioarele, șoldurile nu-mi erau chiar înțepenite și,

chiar dacă mi-ar fi țiuit urechile, nu le-aș fi auzit. Energia colectivă m-a acaparat într-atât, încât aproape că am uitat pentru ce venisem acolo.

BUCURIA DE A NUMĂRA FĂRĂ A NUMĂRA

Marta mi-a dat un ghiont. Și a arătat în sus, către cabina DJ-ului. Acolo era ea. Zeița de neatins de pe panourile publicitare. Fiica tulburată de la magazinul pentru grădinărit. În cabina spațioasă, în timp ce oamenii o priveau ca pe un împărat la Colosseum.

Vorbea cu DJ-ul de dinainte, în timp ce se juca un pic cu tehnologia, iar muzica năvălea în sală asemenea unei turme de fiare invizibile. Panorama mi-a fost blocată de un tânăr masiv, cu o mulțime de tatuaje cu diferite animale. Șarpe. Ghepard. Broască țestoasă. Se numea Stefano și era un turist italian din Bologna care se pregătea să devină veterinar și se vindeca după o despărțire urâtă. *Dă-te mai la stânga, la stânga, la stânga, la stânga…*

Câteva secunde mai târziu, a făcut câțiva pași la stânga și a continuat să danseze, lăsându-mă să o studiez pe Lieke. Dar era atât de departe de mine, era atâta spațiu între noi, erau atât de mulți oameni, atât de multe gânduri și emoții, și senzații care aglomerau aerul, încât mi se părea că încerc să izolez o albină în mijlocul unui roi.

S-a dovedit că îmi plăcea foarte mult muzica pe care o punea Lieke. Techno, se pare.

Ceea ce a fost remarcabil, pentru că de obicei uram muzica electronică. Bine, în anii mei de tinerețe, îmi plăcuse *Good Vibrations* de la Beach Boys, care avea o parte cântată la teremin, iar din punct de vedere

tehnic acesta e un instrument electronic. Dar înțelegi ce vreau să zic. Genul ăla de muzică de zici că un robot tocmai are un atac de panică. Muzică bumpți-bumpți. Dar s-a dovedit că o ratasem.

Avea o frumusețe matematică. Am stat lângă ringul de dans, în timp ce mii de corpuri se mișcau ca și cum ar fi fost doar entități reactive, subordonate forței muzicii.

În mod neobișnuit, am înțeles-o instantaneu și am simțit dragostea colectivă pentru ea, aurie și pură. Sub sunetul de clape era un bas de tobă repetitiv care ținea perfect ritmul. *Doof, doof, doof, doof.* Ritmul bătăilor inimii. Apoi mai era o bătaie, mai ușoară, deasupra ei și de două ori mai rapidă. Și încă una, și mai slabă, exact de două ori mai rapid decât asta. Patru bătăi pe măsură. Un raport perfect, împărțind intervalele de timp în părți egale, în fiecare secțiune. Algoritmul lui Euclid, care prindea viață.

Despre muzică se spune adesea că este bucuria pe care o simt oamenii când numără fără să-și dea seama că numără. În timp ce dădeam din cap și scanam mulțimea, mi-am dat seama că, în realitate, la asta asist – euforia colectivă de a experimenta armonia matematică într-o lume imperfectă.

Lui Euclid i-ar fi plăcut să danseze la Amnesia, sunt sigură de asta. Și mie mi-a plăcut. Mai ales să fiu în mijlocul acelor oameni care dansau, eliberându-și trupurile. Mi-au plăcut și cei doi bărbați îndrăgostiți care se sărutau cu tandrețe lângă bar. Și oamenii pe picioroange. Și tot spațiul acela, în care părea că fiecare poate fi adevăratul său sine amorf, experimentând cu hainele, cu părul și cu corpul, cu apetitul sexual, împotrivindu-se regulilor și ritmurilor circadiene. Mi-au plăcut oamenii mai liniștiți care stăteau în jurul barurilor prin toată sala,

urmărind spectacolul. Mi-au plăcut luminile și laserele și chiar exploziile bruște de nori din tunurile de gheață carbonică.

M-am uitat în sus, la balcoanele care se întindeau de jur împrejurul sălii, la zona VIP, deasupra căreia plutea o ceață psihică ușor tristă, iar oamenii stăteau la mesele lor, agitându-se stânjeniți în jurul frapierelor și al sticlelor goale de șampanie.

Apoi m-am uitat din nou la cabina DJ-ului. Și aproape că am reușit să captez ceva. Un întuneric tandru. Durerea, poate. M-am apropiat puțin de ea, prin mulțime, încercând să evit toate coatele și entuziasmul. Am văzut-o la lumina zilei, conducând spre apartamentul ei închiriat din portul de agrement. Asculta muzică, dar nu genul pe care îl punea aici. Ci chitare spaniole din care curgeau melodii blânde.

Apoi, deodată, acolo, în momentul prezent, în club, și-a ridicat privirea către mulțime și m-a văzut. Să fiu sinceră, probabil că ieșeam în evidență ca un hamster într-o crescătorie de pisici, dar ea mi-a zâmbit, semn că mă recunoscuse. În schimb, eu i-am trimis un gând. O amintire, mai precis. Amintirea din fotografia Christinei, cu ea ținându-și ursulețul de pluș. În ziua când împlinea șapte ani. Dragoste și căldură. Lumină în întuneric.

Nu. Iar greșesc. Nu i-am trimis-o. Am devoalat-o, fiindcă era deja acolo. Și a fost foarte ușor. La fel de ușor cum a fost să-l fac pe acel bărbat să-și bage furculița în picior. Și, odată ce o amintire a fost dezvăluită, au urmat altele, care s-au ramificat și s-au ramificat, iar când era pe cale să treacă la următoarea piesă a simțit o nevoie tot mai mare de a face ceva. O nevoie de a îndeplini dorința mamei ei, aceea de a-și folosi platforma pentru o cauză nobilă. Așa că a ales

altă piesă. Ceva de Vangelis, cu titlul *Memories of Green*, de pe coloana sonoră a filmului *Blade Runner*, pe care o ascultau părinții ei când era copil.

Apoi a cerut un microfon și, înainte să-și dea seama cineva, deja vorbea. Alberto mi-a aruncat o privire.

— Se întâmplă…

Am încuviințat din cap.

Cu siguranță, se întâmpla.

— Bună tuturor! le-a spus ea clubberilor perplecși, în engleza ei cu accent ciudat. În mod normal, nu fac asta. În mod normal, nu vorbesc peste muzică. Nu vreau să întrerup distracția. Doar că am ceva important să vă spun. Acum o lună a murit mama mea…

În mod clar, aceasta nu era noaptea la care se așteptaseră oamenii. Majoritatea își scoseseră telefoanele, filmând fiecare cuvânt pe care îl spunea.

— Nu m-am înțeles întotdeauna cu ea… Dar era o persoană bună… Îi păsa de planeta asta a noastră… Și credea că Ibiza e un loc care trebuie protejat… La fel și Es Vedrà… Știți Es Vedrà, nu? Stânca aia nemaipomenită peste care zburați… Ei bine, e importantă…

Un urlet aprobator a umplut încăperea.

— E un loc sacru… Face parte din mitologia insulei… Nimeni nu s-a atins vreodată de ea… Iar acum vor să construiască pe ea și să distrugă toată viața de pe insulă… și vor să-și însușească totul, de acolo și până la Cala d'Hort… Toată marea, inclusiv cel mai vechi organism din lume… Iarba de mare care există de mii și mii de ani… Iarba de mare care protejează oceanul și coasta și aerul pe care-l respirăm, iar ei o s-o distrugă…

Era impresionant. Ținea un discurs despre o zonă marină care absoarbe carbonul și suna electrizant.

— …dar asta n-o să se întâmple, prieteni… Pentru că mâine o să protestăm. Es Vedrà o să rămână liberă… Mama mea a fost specială în multe feluri – în feluri în care nici nu v-ar veni să credeți –, dar adevărata ei superputere era că-i păsa de oameni, de natură și de viață… Lucruri care sunt prețioase… Trebuie să protejăm ceea ce este prețios… Ne întâlnim la Café Mar y Sol, mâine după-amiază, la ora trei, o să mărșăluim pe străzi și o să-i împiedicăm să distrugă fiecare bucată de pământ de aici… Ei, cine o să fie acolo cu mine? Cine distribuie anunțul pe rețelele de socializare? Cine o să transforme în realitate visul mamei mele?

Un alt vuiet entuziast. Lieke mi-a zâmbit.

— Și spuneți-le tuturor celor pe care-i cunoașteți! Ne vedem mâine!

Apoi a mixat perfect muzica de fundal cu ceva mai rapid, iar ritmul puternic a reînceput. Piesa se numea *Meteorite*.

— Pentru prietena mamei mele, care este aici în seara asta.

Și a arătat direct înspre mine.

— Aplauze pentru Grace Winters!

— Uau! a spus Marta, bătându-mă pe umăr, în timp ce tot clubul mă aplauda frenetic.

Fetele pe care le văzusem în avion m-au recunoscut, au bătut din palme deasupra capetelor și au urlat cel mai tare dintre toți.

Și Alberto mi-a zâmbit mândru.

— Acum, a răcnit Lieke în microfon, să dansăm ca și cum viitorul e un loc sigur!

Și asta am și făcut, Maurice. Am dansat. *Eu* am dansat. În bluza mea de șifon, în mijlocul clubului

Amnesia. Mi-am mișcat pe muzică brațele și picioarele, care nu mai erau atât de obosite, împreună cu cei doi noi prieteni.

Și, sinceră să fiu, trecuse foarte mult timp de când nu mă mai distrasem așa.

HERMANA

Marta și Alberto erau de gașcă. Alberto a dansat cu haosul plin de energie al unei gorile care fusese împușcată în fund, cu pieptul lui păros, într-un spectacol extravagant, în timp ce fiica lui, deși la fel de lipsită de simțul ridicolului, avea totuși mult mai mult ritm. A fost o drăguță, de altfel. Când ai șaptezeci de ani, oamenii mai tineri fie te ignoră, fie te privesc de sus. Marta nu a făcut nici una, nici alta. M-a tratat ca pe un prieten adevărat și adevărul este că trecuse destul de mult timp de când nu mai avusesem unul.

Am mai dansat puțin, dar misiunea noastră se încheiase. Mă rog, pe jumătate. În momentul acela nu am fi putut face mai mult pentru a răspândi vestea despre organizarea protestului, dar mai aveam nevoie de ceva. Nu doar de douăzeci de mii de oameni, ci și de optzeci de mii de euro. Până a doua zi. Ei bine, era deja mâine. Era trei și jumătate dimineața. Un moment pe care îl vedeam doar dacă aveam nevoie să mă duc noaptea la toaletă.

Dar aveam un plan. Poate îți amintești că eram unul dintre acei profesori care ar fi făcut aproape orice pentru a-i ajuta pe cei din clasa a opta să trăiască emoțiile celei mai importante discipline din lume. De asta țineam o lecție despre matematica jocurilor de cărți. *Solitaire*, *Fraction War*, folosirea regulii ordinii operațiunilor pentru a ajunge cât mai aproape de un anumit număr, cu numai patru cărți, și, desigur, favoritul oricărui matematician, blackjack

(sau douăzeci și unu, dar chiar și un fan al numerelor, ca mine, s-ar întreba de ce să-l numească așa, când îi poate spune simplu blackjack).

— Ibiza are un cazinou, nu-i așa? i-am întrebat pe Alberto și pe Marta, în timp ce ne îndreptam spre taxiuri.

În aer se simțea o adiere răcoroasă, ceea ce era minunat. Vremea perfectă în Ibiza, vara, se manifestă la trei și jumătate dimineața.

— Da, a spus Marta, puțin obosită și ușor precaută. În portul de agrement. Am fost acolo o dată și mi-am pierdut tot salariul de la universitate.

— Da, dar nu m-ai avut pe mine. Trebuie să o facem și pe-asta.

Alberto s-a uitat la mine ca și cum aș fi fost o specie nouă, pe care nu o mai văzuse niciodată.

— Să câștigi *optzeci de mii* de euro?

Am lăsat întrebarea fără răspuns, pentru moment, și am remarcat, în liniștea relativă, că țiuitul e mai puternic ca niciodată. Dar nu mă deranja. După o noapte de muzică veselă, țiuitul urechilor era complet diferit de cel apărut fără vreun motiv. O situație negativă căreia nu i se poate atribui o cauză este o sursă de nefericire profundă. Așa că, dacă poți atribui unei situații negative o cauză pozitivă de valoare egală, o poți transforma într-un zero.

După opt secunde, i-am răspuns lui Alberto.

— Hm. Da. Știu că, în circumstanțe obișnuite, folosirea abilităților paranormale pentru așa ceva e lipsită de etică. Dar circumstanțele astea nu prea sunt obișnuite. Voi doi mergeți acasă… E foarte târziu și mâine o să fie o zi importantă.

Marta a clătinat din cap și și-a înăbușit un râgâit. Era puțin cherchelită și avea o bucată de confetti lipită de frunte. I-am îndepărtat-o.

— *Gracias, hermana!* a spus ea. („Mulțumesc, sora mea!“ – mi-a plăcut ideea asta.) Am dormit mai devreme. De atât aveam nevoie. Poate că n-am fost niciodată binecuvântată de *La Presencia*, dar m-am născut în Ibiza. Ritmurile mele circadiene sunt negociabile.

Așa că, în timp ce ne urcam în taxi, Marta ne-a dat instrucțiunile.

— Bună, domnule șofer! a spus ea dându-se englezoaică, spre amuzamentul meu. La Casino de Ibiza, vă rog.

Și am plecat având tustrei, la un loc, suma de patruzeci și șapte de euro.

LAUR

Casino de Ibiza se află în bogatul cartier cunoscut sub numele de Mila de Aur. Am tras în piept aerul paradisiac și m-am uitat în jur la apartamentele moderne și scumpe și la iahturile și mai moderne, și mai scumpe, la palmierii uniform distanțați și aliniați pe marginea străzii, la răzoarele de flori bine îngrijite și la peticele de iarbă perfect tunsă. După ce am plătit taxiul, o pisică a ieșit de sub un gard viu și s-a apropiat de Alberto. O vagaboandă pătată, cu alb, negru și portocaliu. O pisică plină de întrebări, de filozofie și de curiozitate. Animalele îl iubeau pe Alberto. Era ca un magnet pentru ele. S-a chircit cu o tresărire, din cauza genunchilor bătrâni, a mângâiat creatura și a vorbit puțin cu ea.

Marta, ca întotdeauna, l-a luat peste picior cu umor.

— *Papá*, nu este momentul să faci pe Dr. Dolittle.

— Îmi povestește despre bucuria de a privi farurile. Îi face plăcere să privească luminile mașinilor aflate în mișcare și să simtă mângâierea brizei…

Apoi și-a luat rămas-bun și i-a urat făpturii succes la vânătoarea de șoareci.

Cândva îl crezusem nebun, dar acum îmi dădeam seama că, pur și simplu, înțelege lucruri pe care alții nu le înțeleg. Poate că asta însemna nebunia lui: singurătatea celui care înțelege ceea ce alții nu pot.

Cazinoul în sine era foarte în ton cu estetica miliardelor de euro. Design modernist. Un laur,

afară, într-un ghiveci, toaletat perfect, astfel încât părea că tocmai ar fi câștigat un concurs de grădinărit. Exteriorul clădirii era din oțel patinat, cu un aspect ruginit cu artă. Nu puteai să vezi înăuntru, dar era luminat în așa fel încât părea că acolo se află un fel de rai decadent. Nu fusesem la cazinou în viața mea. Am fost o singură dată la o sală de bingo, cu Angela, de la magazinul de caritate, dar ce vedeam aici era foarte diferit. Portarul – cu părul lins pe spate, cu costumul la dungă și simbolul infinitului tatuat pe încheietură – ne-a spus că nu putem intra.

— Îmi pare rău, dar este plin, a spus el. Și sunteți îmbrăcați mult prea *casual*.

S-a uitat la Marta și la sclipiciul de pe fața ei. Apoi a arătat spre Alberto și pantalonii lui scurți, șlapii rupți, cămașa hawaiiană descheiată și indecenta pădure de păr de pe piept.

— În special tu. Acesta este un local sofisticat.

Marta a început să-i vorbească în spaniolă, cu seriozitate și cu gesturi largi, dar conversația nu mergea bine.

— Fă-l să se răzgândească, mi-a șoptit Alberto. Pentru mine e prea greu. E încleștat ca un…

Căuta comparația poetică perfectă.

— …anus de iepure.

Așa că am încercat să *descleștez* mintea portarului. A fost mult mai ușor de intrat decât în cazinou.

Se numea Javier. Era originar din Cádiz. Îi plăcea să înoate și să urmărească luptele de MMA, să mănânce carne de porc și ardei Padrón. Recent își înșelase soția cu o turistă scoțiană pe care o întâlnise pe plaja din Playa d'en Bossa. Numele ei era Alice.

Așa că m-am prefăcut că e o cunoștință, dar abia acum îmi dădusem seama.

— Javier! am spus. Uau! *Tu* ești, Javier, nu-i așa?

M-a privit suspicios. Mintea lui era un deșert portocaliu de confuzie.

— Hm. Da.

— Mă bucur tare mult să te întâlnesc! Eu sunt Helen!

Javier s-a încruntat.

— Helen? Nu cunosc nicio Helen. Acum vă rog să vă dați la o parte…

— Mama lui Alice.

Și apoi, simțindu-mă foarte sigură pe mine:

— *La madre de Alice.*

Parcă l-aș fi pălmuit. A rămas fără cuvinte.

— Mi-a arătat poza cu tine și ea împreună, am spus luându-mi cel mai autentic aer de mamă habarnistă. Cea cu voi doi la o discotecă veselă și drăguță, în timpul zilei. Ah, și cea în care beți - *caipirinha* împreună la o cafenea aglomerată de lângă mare, în San Antonio. Café Mambo. Mi-a spus că ești un bărbat drăguț. Că n-ai vrut decât s-o ajuți.

Javier era tulburat. Colegul său, un tip îndesat cu o expresie încruntată și sardonică, aștepta cu interes continuarea.

— Nu știu despre ce vorbiți, doamnă.

— Săraca Alice, am continuat, chicotind în sinea mea. E destul de îndrăgostită de tine. Și vrea să o spună lumii întregi.

M-am aplecat, l-am bătut prietenește pe piept și i-am șoptit conspirativ.

— Dar eu i-am spus că *poate* tocmai asta nu vrei, să afle toată lumea. Și mai ales *o anumită persoană*.

A înghițit în sec. A dat din cap. A înțeles.

— Ce vreți?

Am tras aer în piept și am spus pe cel mai rezonabil ton al meu:

— Mi-aș dori foarte mult ca eu și cei doi prieteni ai mei, aici de față, să putem juca un poker.

Javier părea învins. Mai văzusem expresia asta o singură dată. În ochii pomeranianului nostru recent castrat.

Bietul băiat n-a mai avut încotro și ne-a făcut semn să trecem.

Marta mi-a tras un cot, înăbușindu-și un chicot. Mintea ei adormită se deșteptase, dintr-odată, la fel de vibrantă ca un cer plin de artificii.

— Uită-te la noi, a spus ea, *Ocean's Three*!

— Hei, fii cuminte! i-a spus Alberto, rece ca o saună. Să ne-apucăm de treabă.

RULETA

Înăuntru era o liniște solemnă. De genul celei pe care o poți găsi într-o biserică. Oamenii stăteau așezați la mese sau aplecați peste roțile ruletelor, înălțând rugăciuni tăcute.

Am trecut pe lângă masa de blackjack și Marta a făcut o față întrebătoare, dar eu am clătinat din cap că nu. Nu avea rost să încercăm să câștigăm bani jucând blackjack, pentru că oricine este hotărât și are abilități de bază în ceea ce privește adunarea și scăderea poate învăța să trișeze la blackjack, numărând cărțile. Dai cărților deja împărțite mai mici de șapte un 1 și celor mai mari de șapte un -1 și poți calcula, în acest fel, probabilitatea ca următoarea carte să fie mai mare sau mai mică. Cazinourile sunt mereu cu ochii pe cei care fac asta. Ruleta era mai sigură. Așadar, am mers acolo.

Unde toată lumea paria în siguranță, pe rândurile negre sau roșii sau pe rânduri multiple, dar asta nu ne folosea la nimic. Un pariu pe o culoare doar ne-ar fi dublat banii, în timp ce unul pe un singur număr ne-ar fi oferit un câștig de 35 la 1. Iar 35 x 47 ne-ar fi adus 1.645 € și 1.645 este un număr frumos. Așa că m-am așezat încrezătoare.

Ne-am uitat un timp, iar Alberto și-a dat seama că poate prezice rezultatul numai după ce roata începe să se învârtă, în timp ce eu puteam să văd numărul câștigător cu două, trei sau chiar patru rotiri înainte.

Așa că pe mine a căzut greul. Spre nedumerirea tuturor, am pus jetoanele – toate – pe numărul pe care l-am văzut, adică treizeci și trei.

— E ziua mea de naștere! le-a spus Marta celor adunați acolo, în spaniolă, sărbătorindu-și entuziasmată aniversarea inventată, în timp ce mă îmbrățișa. *Tengo* treizeci și trei de *años*.

— Corect, am adăugat. Și e prietena mea norocoasă! Așa că treizeci și trei să fie!

Și roata a fost învârtită, bila a început să se rotească, iar eu n-aveam niciun stres. Știam ce se va întâmpla peste un minut, la fel cum știam ce se întâmplase cu un minut în urmă.

Și s-a întâmplat. Bila a aterizat pe numărul treizeci și trei. Bătrânul și încăpățânatul treizeci și trei.

Am mai făcut o încercare, dar știam că, dacă pariez pe un anumit număr, oamenii vor deveni suspicioși. La urma urmei, șansa de a câștiga o dată era una la treizeci și șapte, realist vorbind. Dar să câștigi cu două numere individuale, unul după altul, șansele sunt mult mai mici, deoarece:

1/37^2 = 1/1.369

Partea frumoasă a ruletei este faptul că poți alege. Un singur număr, două numere alăturate, trei numere orizontale, așa cum sunt așezate pe masă, o coloană întreagă, douăsprezece numere deodată, prima ori a doua jumătate, toate roșiile sau toate negrele. Este tentantă datorită varietății sale. Ca în viață, poți cântări riscurile și recompensele inerente și poți acționa în consecință. Atrage atât mințile conservatoare, cât și pe cele mai îndrăznețe.

Așa că, la îndemnul lui Alberto, am optat pentru câteva pariuri pe culori, mai degrabă decât pe numere individuale. Apoi, când Marta s-a dus la

baie, am plasat intenționat un pariu greșit, pe o sumă mai mică, pe două numere alăturate. Apoi am pariat zdravăn pe primele douăsprezece numere. La momentul acela aveam un câștig de peste cincisprezece mii și deveniserăm foarte vizibili.

— Ar trebui să ne comportăm mai degrabă ca sepiile, nu ca peștii-clovn, a mormăit Alberto. Toată lumea ne poate vedea.

Și eu m-am gândit din nou la bărbatul pe lângă care trecusem în oraș. Nu doar că pierduse cu o seară înainte, ci, când am încercat să văd în fața cui pierduse, bărbatul cu care jucase semăna remarcabil cu Art Butler.

— Poker, i-am șoptit lui Alberto.

Și, chiar atunci, Marta s-a întors de la toaletă, arătând de parcă ar fi văzut o fantomă. M-am uitat la ea. Alberto s-a uitat la ea. Și am știut imediat amândoi.

Tocmai îl văzuse pe Art Butler. Era în cazinou. În sala de poker.

A PATRA ȘI A CINCEA STRADĂ

Ne-am luat jetoanele și ne-am îndreptat către salonul privat, unde se juca poker.

— Așteptați! am spus, înainte să intrăm.

Marta și-a înclinat capul.

— *Ce* să așteptăm?

— N-ar trebui să intri acolo.

Alberto m-a susținut.

— Grace are dreptate. Elvis Presley. Radioul. Paharul de vin. Au fost un avertisment pentru tine. Trebuie să stai deoparte…

— Iar tu, să rămâi cu ea, am spus, în timp ce un ropot îndepărtat de aplauze venea de la masa de bacara. Trebuie să ai grijă să nu pățească nimic.

Martei nu i-a plăcut asta.

— Dar nu te putem lăsa să intri acolo singură.

— Sunt majoră și vaccinată. O să fiu OK.

Alberto a mârâit reticent și mi-a dat jetoanele lui. Fiica lui a făcut la fel.

— Bine, a oftat el. Dar stăm prin preajmă.

Și, cu asta, m-am îndreptat către atmosfera tensionată a sălii de poker și către terifiantul mister care îl învăluia pe Art Butler.

Art stătea cu ceilalți jucători, avea o cămașă de in mototolită și o căutătură pe măsură. Se uita fix la cărțile lui. Dar, dincolo de asta, nu prea puteam simți nimic altceva. Era ca și cum aș fi încercat să percep o imagine a unui obiect într-un tablou de Jackson Pollock. Totul era prea încâlcit și dominat de o forță prohibitivă.

De asta Christina nu știuse niciodată cine vrea să o omoare. Art era aproape imposibil de citit. Mintea lui era Fort Knox.

O femeie cu un evantai de culoarea mandarinei se sprijinea de umărul lui, dar el nu părea să o observe. Arăta obosit, ca o lumânare topită, dar, totodată, era hotărât să câștige jocul. Și a făcut-o.

M-am așezat și am pus jos, pe postavul verde al mesei, intrarea, un jeton negru de o sută de euro.

Art s-a uitat la mine. Tot nu aveam idee la ce se gândește, dar, cu siguranță, se comporta ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Planul meu era să câștig niște bani *și* să încerc să intru în mintea lui Art.

Doi iepuri dintr-o lovitură.

Acum, înainte de a continua, ar trebui să-ți spun că nu mai jucasem în viața mea poker. Nu făcuse parte din lecțiile mele despre jocurile de cărți de la clasa a opta și nici nu fusesem vreodată la un cazinou. Cu toate acestea, am știut brusc că pot să joc. Văzusem destule filme și citisem suficiente cărți în care apărea pokerul încât – cu capacitățile mele psihomentale îmbunătățite – acum știam să joc, chiar și fără să fiu nevoită să citesc gândurile cuiva.

Deci.

Texas hold 'em.

Pe lângă mine și Art Butler, mai erau șase jucători.

După cum urmează: Melissa, în vârstă de cincizeci de ani, o avocată bogată din industria muzicală anglo-americană și susținătoare a programelor de *wellness* online, care tocmai prizase cocaină. José, proprietar de restaurant, în vârstă de optzeci și unu de ani. Un fost miliardar german, proaspăt divorțat, pe nume Dietmar, care moștenise o companie farmaceutică și făcuse o scurtă plimbare până la

iahtul său. Americanul nostalgic și ușor pilit, din Atlanta, pe numele său Benjamin, care stătea gratis la hotelul cu spa al lui Art Butler și tocmai dansase în apropiere, la Pacha, dar îi era dor de câinii lui, de mama și de iubitul său din Milano. O pariziancă insomniacă, Anne, care lucra în administrarea patrimoniului, scria poezii erotice fără să le arate nimănui și care nu reușise să se concentreze asupra unui roman, în patul ei de la hotelul de alături, și nici nu avea chef să stea trează și deprimată lângă soțul ei. Și un negustor de artă italian, Flavio, care avea tricepșii sculptați de Michelangelo. Acesta era bărbatul pe lângă care trecusem mai devreme. Cel care pierduse în fața lui Art cu o seară înainte și se întorsese pentru revanșă. Și, desigur, Art Butler însuși.

Acolo, dar, în același timp, complet absent.

La prima mână n-am avut nimic și m-am retras devreme. A doua a mers, în mare parte, cam la fel, iar Art a câștigat mult cu o chintă de pică. Am încercat să-l citesc din nou, dar nu am obținut nimic. Nicio informație, nicio emoție, niciun indiciu psihologic. Știam că trebuie să-l înving, pentru că aveam un sentiment puternic că vulnerabilitatea e calea de intrare, iar deocamdată nu exista nicio vulnerabilitate evidentă – nimic.

De la a treia mână lucrurile au început să devină interesante.

După prima împărțire de trei cărți, aveam o pereche de șesari. Apoi, a patra și a cincea carte au fost întoarse pe masă. A patra și a cincea stradă (știam nu numai regulile pokerului, ci și termenii mai degrabă poetici). Acum aveam și doi popi.

O mână destul de puternică.

Am simțit ce avea restul mesei.

Melissa avea o pereche de treiari. Dietmar avea o mână puternică – o chintă de culoare – și se simțea destul de încrezător pentru a pune pe masă un morman considerabil de jetoane și a ridica miza. Jucam pentru o mie patru sute de euro. Dacă nu reușeam să egalez măcar miza lui Dietmar trebuia să renunț. Așa că am egalat-o. Anne, Benjamin și José nu aveau nimic și s-au retras. Flavio avea un optar în mână, care se adăuga celui de pe masă. A cugetat un moment, apoi s-a retras și el. Art a crescut miza. Melissa a plătit.

Era timpul să sădesc o îndoială în mintea lui Dietmar. Ceea ce a fost ușor. Mintea lui era cea mai slabă și mai maleabilă în care intrasem, de la bietul Brian încoace. Brian, de la restaurantul de pe plajă. Și îndoiala pe care i-am trezit-o a fost una simplă: *Ceva nu e în regulă*.

Dintr-odată a devenit atât de nervos, încât s-a retras într-o confuzie totală.

— De ce am făcut asta? a întrebat el în engleză.

Așa că acum rămăsesem doar Melissa și Art și cu mine. Melissa începuse deja să fie paranoică și să-și piardă răbdarea, pentru că avea nevoie de cocaină și își jurase că după vacanță va face o săptămână întreagă de ashtanga yoga și va bea suc de legume, așa că a ieșit. Am rămas eu cu Art. Art s-a uitat la mine. I-am întâlnit privirea. Și, pentru prima dată de când mă așezasem la masă, am prins o deschidere, o mică breșă în gândurile lui. Nu am pierdut momentul. M-am strecurat drept înăuntru, ca un hoț printr-o fereastră.

Avea o mână asemănătoare cu a mea, mi-am dat seama de asta în timp ce sorbea din whisky. Două perechi. Doi pătrari și, ca mine, doi șesari. Diferența

era că perechea mea de popi era mai mare decât a lui. Dar nu voiam să-i citesc doar cărțile. Așa că am profitat de șansa mea și m-am dus în profunzime.

CONTRADICȚII

Mintea lui Art Butler era o pădure de contradicții. Nu era nimic bun în mod special, dar existau o multitudine de forțe antagonice.

Era plin de mândrie și de rușine, de egocentrism și de nesiguranță, de răceală și de căldură, de teamă și de curaj, de apatie și de pasiune, de reținere și de impulsivitate, de tot și de nimic. Era un paradox viu. O formă de viață cu defecte extreme. Pe scurt, era un om.

Dar. *Dar*. Acolo se întâmpla altceva. În mintea lui mai era ceva ce aș fi putut accesa. Ceva care era, dar nu era. Un element nevăzut, ceva care estompa întunericul și lumina, o *penumbră* misterioasă care pândea din peștera sufletului său. Ceva rănit, trist și molatec.

Nu vreau să-l fac să pară prea enigmatic sau carismatic. Era un ucigaș. Îl omorâse pe politicianul Ricardo Martínez. Poate și pe alții. Ar fi omorât-o și pe Christina. Și era pregătit să o omoare pe Marta. Dar a cunoaște înseamnă a cuceri. Și eu voiam să îl cunosc.

Un alt detaliu care m-a frapat a fost faptul că mintea îi era plină de un soi de dor. Pe care mi l-am imaginat ca pe o groapă care continuă să se adâncească pe măsură ce el tot încerca să o umple. Iar el era acolo. În groapă. În cădere liberă pentru eternitate. Deținea o avere de 889 de milioane de lire sterline și își dorea să ajungă la un miliard. Avea un iaht imens. Călătorea peste tot, bea și mânca numai

lucruri scumpe. Dar, în realitate, am simțit că nu trăiește cu adevărat. Înlocuise ideea de viață cu altceva, cu genul de foame care nu poate fi ostoită.

Și-a etalat cărțile pe masă și eu am făcut același lucru. A luat înfrângerea așa cum lua totul – personal. Am adunat jetoanele și furia lui a crescut. Îl simțeam în gândurile mele, ca o umbră pe o peluză.

Am jucat din nou. Am câștigat din nou. Cei șase au devenit cinci atunci când Melissa a părăsit masa. Apoi patru, când Dietmar a ieșit din cameră învins, căscând.

Pentru că puteam citi mental cărțile tuturor, știam când să mizez și când să ies. Mă simțeam ca și cum aș fi descifrat toate enigmele vieții. Știind ce mâini să joc și la care să renunț. Și cu ce mâini proaste aș putea juca ca totuși să câștig. Nici măcar nu încercam să joc prudent. Voiam să-i slăbesc forțele, să-l fac să devină vulnerabil. Exista riscul să se enerveze, dar să abandonez acum era un risc și mai mare. Așa că am continuat.

Dar aici trebuie să fiu sinceră.

Mă *distram*. Și asta nu era puțin lucru.

Distracție!

Eu. Persoana care nu se răsfățase niciodată cu un bilet de loterie. Știu că probabil este înfiorător ca un fost profesor să-i explice unui fost elev despre bucuria de a juca poker la cinci dimineața, dar nu era jocul de noroc în sine. Ci sentimentul de a face ceva ce văduvele bătrâne n-ar trebui să facă. Mă simțeam precum Cezar, întorcându-mă și trecând Rubiconul. *A patra și a cincea stradă*. Ca și cum în acea noapte mi-aș fi asumat riscuri, lăsând în urmă versiunea mea cea veche și extinzând teritoriul celei care eram acum. Uneori e nevoie să încălcăm

regulile cu privire la cine ar trebui să fim. Uneori e necesar să ascultăm de ceva mai profund. M-am întrebat dacă soțul meu ar fi aprobat sau ar fi dezaprobat faptul că sunt în Ibiza, folosindu-mă de noile mele abilități paranormale, pentru a juca poker cu un psihopat, dar apoi mi-am dat seama că nu e relevant. Terminasem cu dictatura fantomelor. Era bine, câteodată, să fii obraznic, mai ales când obrăznicia e, de fapt, o faptă bună deghizată. În decurs de o oră, acumulasem la masa de joc, împreună cu câștigurile anterioare, din alte părți ale cazinoului, cincizeci și șase de mii de euro. Cu alte cuvinte, aveam mai mult de jumătate din suma necesară. Simțeam că domin nu numai jocul, ci și pe misteriosul Art Butler.

Dealerul – un bărbat înalt care avea probleme cu mama sa – îmi zâmbea. Nu-l prea simpatiza pe Art Butler. Care rămăsese acolo, fără să scoată un cuvânt. Și erau o grămadă de oameni în jurul nostru.

Totul mergea bine.

Dar apoi, după ce a pierdut ultima mână, l-am văzut pe Art zâmbindu-mi. Și în momentul acela am simțit o groază instantanee, am avut senzația că intrasem într-o capcană despre care nu știusem că există.

— Ciudat, a spus el, vorbind pentru prima dată, în timp ce se uita la mine peste masă. Chestia cu pokerul este că trebuie să descoperi slăbiciunile fiecărui jucător. Ce-i distrage atenția. Iar eu cred că am descoperit-o pe a ta. E în cealaltă cameră.

Apoi fața i s-a schimbat și a privit foarte încruntat către ieșire. Până și ceilalți jucători au observat. Dar evident că nu și-au dat seama ce se întâmplă.

Și atunci a fost momentul-cheie.

Fiindcă în clipa aceea am auzit vacarmul crescând în camera de-alături. S-a auzi un țipăt. Și am simțit forța fricii emanând din mintea lui Alberto. Am perceput-o la fel de clar ca pe o imagine, un parfum, o alarmă de panică.

Și apoi vocea lui îndepărtată:

— Marta!

MULTE DE ACCEPTAT

Nu ești obligat să crezi, doar pentru că s-a întâmplat ceva. Eu doar îți expun faptele, așa cum mi le amintesc, și te las pe tine să le interpretezi cum vei dori. Singurul lucru pe care ți-l cer este ca mintea ta să lase o ușă deschisă posibilităților. Nu ajungem niciodată la desăvârșire în materie de înțelegere. Mereu va rămâne ceva de descoperit despre viață și univers. Pentru mine, aceasta a fost lecția supremă. Faptul că, în orice moment, de-a lungul existenței noastre, aceasta se poate ramifica. Ne obișnuim atât de mult să mergem în linie dreaptă, încât credem că aceea este adevărata viață și deodată totul se dă peste cap, deviază sau se întoarce la nouăzeci de grade.

Deci.

Iată cum s-au petrecut lucrurile, așa cum mi le amintesc eu.

Am părăsit masa de poker și m-am îndreptat spre sala principală.

Când am ajuns acolo, am văzut-o pe Marta întinsă pe spate, pe covorul cu model diamantat, cu pantalonii ei veseli în dungi și tricoul cu bulina albastră, chinuindu-se să respire. În jurul ei se adunase un mic grup de oameni. Mi-am croit drum. Obrajii ei căpătaseră o nuanță ușor violetă, părul ei, de obicei ciufulit, era acum și mai ciufulit, de parcă s-ar fi aflat într-un soi de luptă. Mulțimea se aduna. Alberto era în genunchi lângă ea. A ridicat ochii, larg deschiși, care aveau privirea temătoare a unui băiețel.

— Grace, a prins-o… Fă ceva… Am încercat… E prea puternic…

— Marta?

Se ținea cu mâinile de gât. I-am simțit traheea gâtuită. Oamenii cereau personalului să vină la fața locului. O angajată, aflată încă la masa de blackjack, suna la ambulanță. Dar apoi, dintr-odată, n-a mai sunat. Telefonul a părut să devină fierbinte în mâinile ei și, instinctiv, l-a aruncat cât colo, cu o smucitură bruscă a brațului. Aparatul s-a spart, a ars și s-a făcut scrum.

A fost mâna lui. Art se afla încă acolo, stătea la masa de poker și se folosea de abilitățile sale mentale pentru a face tot ce voia. Era terifiant. Să ai de-a face cu acest tip de putere criminală. De nonșalanță zâmbitoare. Să vezi cât de liber poate să umble răul atunci când granițele normale impuse de lege și de realitate încetează să mai existe.

Am îngenuncheat.

— Marta, e în regulă, e în regulă…

Niște vorbe absolut ridicole, date fiind circumstanțele. Dar, dacă mintea mea putuse să spulbere acvarii cu homari și să determine un bărbat adult să-și bage o furculiță în picior, eram destul de sigură că poate face și ceva la o scară mai mică și mai apropiată, cum ar fi dilatarea unei trahei restricționate aflate la numai câțiva centimetri distanță. Am știut că trebuie să acționez rapid. Și că, dacă e luată cu ambulanța, s-ar putea să nu se mai întoarcă. Aveam de ales. Ori mă întorceam în sala de poker, să mă ocup de Art și să-l anihilez, ori rămâneam cu Marta. Să împing sau să trag. Focul sau arsura. Am rămas cu Marta.

Știu ce ți-am spus mai devreme. Despre faptul că mintea mea era acum ca un corp și, așa cum

corpurile se pot mișca în spațiul fizic, și ea părea, deodată, capabilă să cutreiere activă prin alte locuri și să ignore barierele, iar energia unei dorințe îmi dădea acum putere. Ei bine, asta era încă adevărat.

Dar era greu. Mai greu decât orice altceva. Îmi doream cât de mult își poate dori un om ca Marta să respire liber, dar era ca și cum, din punct de vedere mental, mă loveam de un perete. Nu. Analogia e greșită. Era mai degrabă un fel de „tras frânghia". Mici progrese – gâfâieli – urmate de sentimentul că nu am suficientă putere să o ajut.

Pentru că, desigur, exista o forță antagonică și aceasta se opunea oricărei dorințe, trăgând în direcția opusă.

Dar, în acel moment, în încăpere s-a așternut liniștea. Nu mai erau voci și nici gânduri care să sufoce aerul. Pentru că toți cei aflați acolo se prăbușiseră pe podea. Nu se luptau să respire ca Marta. Doar că, temporar, conștiința le fusese dezactivată. Știi, ca atunci când un hipnotizator adoarme pe cineva. Doar că aici fenomenul se petrecuse în masă și fără cuvinte. Singura excepție a fost Alberto, care, cu aptitudinile lui, era ceva mai greu de controlat. Dar și el era împins în spate, îndepărtat de Marta, ca și cum ar fi fost dus de uragan, până când s-a izbit de un automat de jocuri.

— M-a prins, a reușit să spună Marta, strângându-mi mâna, apoi slăbind-o din nou.

Vocea îi era gâjâită. Degetele îi căzuseră deschise, ca niște petale. Planul lui Art era clar. Avea să o omoare pe Marta și să scape basma curată. Nu puteam lăsa să se întâmple una ca asta.

Am schimbat tactica. În loc să mă concentrez pe dilatarea traheii Martei, mi-am aruncat privirea către sala de poker și m-am concentrat astfel încât să îl îndepărtez pe Art. Dar el nu mai era în sala de poker.

Ci chiar acolo, deasupra mulțimii de trupuri prăbușite. Își legăna paharul cu whisky, în timp ce zâmbetul i se unduia, ca o coadă de pisică.

— Bună, Grace! a spus el. Ce mai faci?

STICLA MINIATURALĂ

Respirația Martei se stingea acolo, lângă mine. Alberto era încă prins de automatul de jocuri, cu o expresie de durere pe chip, în timp ce încerca să se lupte cu forța puterii lui Art.

— Ai făcut o mare greșeală, a spus Art cu o voce aproape sinceră, în timp ce se uita la mine. N-ar fi trebuit să vii niciodată la Ibiza. Ar fi trebuit să rămâi unde erai, băbătie! La tine pe canapea.

Am rămas fixată pe el. Și acum săpam. Vedeam adevărul. Politicienii și protestatarii pe care îi amenințase, rănise și ucisese. Felul în care nu se sinchisea de viață ori de câte ori alegea un nou teren. Dar vedeam și durere. O rană crestată, deschisă. O invizibilitate strălucitoare. O amintire care nu îl părăsea. Tatăl său mort, așa cum îl găsise el în garaj.

Mi-am amintit de ceea ce spusese Alberto.

Singura dată când La Presencia *s-a arătat în plină zi. Și nu unui adult. Ci unui băiețel. Un băiețel englez. Care era aici în vacanță. Aproape că s-a înecat. A înotat prea departe de plajă și nimeni nu a mai putut ajunge la el. Tatăl lui l-a văzut, dar prea târziu. Se dusese la fund. A fost sub apă timp de șapte minute. A fost efectiv mort…*

Mi l-am imaginat pe Art, în copilărie, pe plajă. Atunci era Arthur. Artie. La Cala d'Hort. Mama lui citea un roman, iar tatăl lui, *The Times* și el se plictisise să tot sape gropi pentru a prinde valurile. Așa că intrase să înoate.

L-am văzut în timp ce înota din ce în ce mai departe, imaginându-și că ar putea ajunge la Es Vedrà. L-am văzut uitându-se în jur și mi-am dat seama că era la depărtare, în ape prea adânci pentru el, iar curenții erau prea puternici pentru a putea înota înapoi. Am simțit apăsarea pe brațele lui de copil, care abia mai puteau face o mișcare. L-am simțit luptându-se panicat, în timp ce bărbia îi aluneca sub apă, chemându-și părinții… Tatăl său l-a văzut în cele din urmă. A ridicat capul, s-a sprijinit cu palma pe nisip și a fugit în apă. O cursă disperată, în stilul liber, în urma căreia nu a reușit să ajungă însă la el. Artie nu și-a iertat niciodată tatăl pentru că nu s-a uitat mai devreme după el. „Aș fi fost mort dacă ar fi fost după tine." Iar tatăl lui nu a putut face față nici lucrurilor care aproape se întâmplaseră și nici celor care chiar se întâmplaseră. A simțit că înnebunea. S-a apucat de băut și, în cele din urmă, s-a spânzurat, iar Artie a simțit o durere atât de profundă, încât obișnuia să poarte cu el o cutie de chibrituri, ca să poată aprinde o flacără sub palmă pentru a-și abate gândurile.

În timp ce îl observam pe Art sorbindu-și whiskyul, m-am gândit că nu putea fi chiar așa. *La Presencia* nu ar fi dăruit asemenea abilități cuiva care avea să le folosească doar pentru a face rău.

— Aici te înșeli, a spus Art, aplecându-se în continuare asupra mea, în acel cazinou, pe măsură ce Marta își pierdea cunoștința.

A spus-o cu gura, dar eu l-am simțit în minte.

— Vezi, știu că tu crezi că ești aleasa, Grace. Știu ce ți s-a spus. Că abilitățile tale sunt cele mai puternice, cel puțin de la Joan Bonanova încoace. Dar e o invenție. Nu-i adevărat. Vezi tu, pe lângă ale mele, abilitățile tale sunt, din păcate, mai degrabă

mediocre. *La Presencia* a venit la mine în *copilărie*. Am stat cu ea șapte minute întregi, în timp ce părinții mei mă credeau mort. Întregul ocean a strălucit de efort. O am în mine. M-a ales. Propriii mei părinți n-au avut grijă de mine, dar *La Presencia* a făcut-o. Și m-a salvat pentru că mi-a văzut potențialul. A văzut ce pot deveni. Fac bani pentru locul ăsta. Dau înapoi. Ofer experiențe frumoase…

— Nu, am spus, văzând totul în mintea lui, ca pe o mare întunecată care se lumina în timp ce vorbeam. Tu distrugi viața. Asta faci. Vrei să o ucizi pe Marta pentru că știi că mâine, la protest, o să reușească să oprească proiectul de pe Es Vedrà. La fel cum ai știut că l-ar fi oprit și Christina. L-ai omorât pe Ricardo Martínez după ce a blocat cererea pentru una dintre stațiunile tale. Folosești puterea pe care ți-a dat-o oceanul ca să faci lucruri oribile. Alegi cele mai controversate locuri și cele mai sensibile habitate pentru că asta-ți dă impresia că ai pâinea și cuțitul. Te face să simți ceea ce nu ai simțit când părinții tăi nu au fost acolo ca să te salveze.

— Iar tu știi totul despre părinții neglijenți, Grace…

Marta încetase să mai respire. Era nemișcată. În acel mod terifiant pe care îl cunoșteam prea bine.

— Nu plânge pentru ea. Nu avea nimic special. Chiar și *La Presencia* a știut asta. Biata Marta, cea nealeasă…

Ar fi vrut să spun ceva. Să comunic cu el. Ura cere ură. Dar mi-am dat seama că n-am nevoie de asta. Nu aveam nevoie să îi vorbesc cu ură. Pentru că înțelesesem ce are Alberto în mână. Sticla de rom. Și mi-am amintit de prima întâlnire cu Alberto, când mi-a arătat sticla lui de rom miniaturală. Când mi-a explicat că ea l-a ajutat să nu mai bea, după moartea

soției sale. O avea acum. Ajunsese la ea. Nu-și putuse mișca mâna pentru ca eu să o văd, fiindcă Art îl ținea pe loc. Dar a fost de ajuns. Pentru că-i vedeam strălucirea printre degetele lui. Știam ce este. Extract din *La Presencia*.

Așa că nu m-am mai concentrat pe Art și nici pe Marta, ci pe degetele groase, îmbătrânite și arse de soare ale lui Alberto. Și le-am deschis. Iar sticla a căzut pe covor, dar nu s-a spart. Art a auzit sau a observat ceva, dar atenția i-a fost distrasă pentru o secundă. Așa că am spart sticla cu puterea minții și am eliberat-o. *La Presencia* era acolo, o mică băltoacă strălucitoare, care refuza să fie absorbită și care se îndrepta acum către Marta.

— Oprește-te! a poruncit Art. *Oprește-te!*

Dar ea nu s-a oprit. Se târa ca o creatură apoasă fără picioare și luminiscentă, strălucind din ce în ce mai tare, iar când a ajuns la Marta i s-a strecurat prin păr, pe piele și în gură, iar o clipă mai târziu Marta a tușit și ochii i s-au deschis. Era cât se poate de vie.

L-a fixat pe Art, așa cum făceam și eu, și Alberto, de lângă automatul de jocuri. Și iată-ne pe toți cei înzestrați cu abilitățile pe care *La Presencia* alesese să ni le ofere.

Apoi, ceva și mai incredibil. Corpul Martei *a strălucit*. Nu foarte tare, dar fără îndoială, și nu pentru mult timp, dar suficient. Pâlpâind albastru, ca mici spoturi de lumină care i se mișcau prin vene ca farurile prin oraș. Sau ca o mie de pești-lanternă în adâncul oceanului, cum a spus Alberto mai târziu.

Și atunci am simțit ceva ciudat în mine. Un sentiment de *liniște* deplină. Ceea ce era ridicol, având în vedere că eram înconjurată de o grămadă de corpuri prăbușite în mijlocul unui cazinou, confruntându-mă cu un psihopat criminal cu puteri

supranaturale. Iar această liniște a venit cu un sentiment de căldură interioară și de apropiere. Ca și cum ceva ar fi lipsit înainte, dar acum nu mai lipsea. M-am uitat la mâna mea și am văzut luminițe - străbătându-mi venele. La fel și la Alberto. Care își privea mâinile, râzând neîncrezător.

— Funcționează unit… ne conectează!

Marta și-a amintit cuvintele de pe pancartă și s-a ridicat, cu lumina încă traversându-i corpul asemenea unor licurici.

— *Nos alzamos como el océano.*

Art era un amestec de confuzie și consternare. Apoi s-a uitat la mâinile lui și a fost ușurat să vadă și acolo luminițele în mișcare.

— Nu mă puteți atinge!

Totuși era îngrijorat. Simțea că nu e momentul să lovească. Și îngrijorarea a fost suficient de puternică pentru a-l face să se retragă. S-a îndepărtat, în timp ce *La Presencia* se estompa în noi toți.

— Mâine, a spus el și a arătat cu degetul către noi, ca și cum cuvântul ar fi conținut însăși teroarea destinului. Mâine va fi sfârșitul.

Toți ceilalți din cazinou începuseră să se trezească din starea lor de inconștiență și, cu ochii îngroziți și confuzi, se ridicau în picioare. În încăpere s-a instalat din nou agitația generală, de data aceasta infuzată cu murmure de mirare și întrebări bolborosite.

Alberto s-a încruntat la fiica lui.

— Nu putem să-l lăsăm pur și simplu să plece. Tocmai a încercat să te omoare… E un ucigaș.

— Putem opri hotelul, a spus Marta. O să vină destui oameni. Și putem face rost de bani, nu mai avem nevoie de prea mulți. Îi putem obține. Cazinoul nu se închide…

Ajuns la ușă, Art Butler a aruncat o privire în jur, către toți cei care se uitau la el. Mai voia să adauge ceva. Am simțit un lung monolog, pe jumătate format, care aștepta să eclozeze din spatele buzelor tremurânde. Dar s-a mai gândit, apoi a plecat, pur și simplu, a ieșit în foaier, a trecut de agenții de pază și a ieșit în lumina zorilor.

L-am privit plecând, fără a face absolut nimic, din cauza tuturor martorilor. Apoi eu m-am întors în sala de poker pentru a-mi aduna jetoanele, gândindu-mă: *A fost un pic prea ușor*.

Pentru că, desigur, așa fusese.

ADUNAREA

Marta vorbea de lângă un lac, în canicula strălucitoare. Soarele își împrăștiase lumina peste apă, transformând-o în mii de bijuterii.

Lacul era unul mic, în Parc de la Pau, unde ajunseserăm împreună cu toți protestatarii, după un marș lent și zgomotos pe străzile orașului.

Diario de Ibiza avea să spună mai târziu că peste douăzeci de mii de protestatari au ieșit în stradă în Ibiza în acea după-amiază de joi. De fapt, cifra reală a fost de douăzeci și șapte de mii patru sute cincizeci și doi.

Erau acolo oameni de toate felurile. Bătrâni și tineri. Hipioți și patroni. Localnici și străini. Bogați și săraci. Clubberi și yoghini. Moderniști și tradiționaliști. Radicali și reacționari. Hipersănătoși și veșnic mahmuri. Gălăgioși și tăcuți. Învingători și învinși. Familii, prieteni și singuratici. Și tobosari. O grămadă de tobosari. De aceștia m-aș fi lipsit, trebuie să fiu sinceră.

Îți prezint un fragment, tradus cu aproximație, din discursul Martei:

— Când eu și prietena mea Christina am îndemnat, pe internet, lumea să protesteze împotriva construirii stațiunii de pe Es Vedrà, eu, personal, mă așteptam la vreo sută de oameni. Să vă văd pe toți aici este cu adevărat remarcabil. Ibiza este un loc special. Și mi-aș dori ca împreună cu noi, astăzi, aici, să fie și Christina. I-ar fi plăcut această priveliște. Ar fi vrut să vă mulțumească tuturor pentru că ați venit.

Astăzi este ziua în care luăm atitudine și le spunem celor care dețin puterea că natura este ceva ce vrem să protejăm… Pentru că, atunci când distrug natura, ei distrug o parte din noi. Astăzi este ziua în care îi spunem Sofíei Torres că nu vrem ca florile să dispară. Nu vrem să fie împușcate caprele. Nu ne mai dorim acorduri care să distrugă cele mai prețioase peisaje ale acestei insule. Nu mai vrem ca Art Butler și stațiunile Eighth Wonder să calce în picioare această insulă. Pentru că ceea ce este bun pentru insulă este bun și pentru noi. Vom continua să protejăm ceea ce face din ea un loc special. Vom continua să ne ridicăm asemenea mării… Și ne-am ridicat. Și ne vom duce la Sofía Torres și la Art Butler și ne vom asigura că ea își îndeplinește promisiunea. Aceea că, dacă ne vom prezenta înainte de începerea conferinței ei de presă, cu peste douăzeci de mii de oameni și optzeci de mii de euro, își va retrage sprijinul pentru proiectul Es Vedrà. Ceea ce ar însemna că și partidul ei va face același lucru. Și nu se va mai semna acordul. Asta vom face! Vom merge până la hotelul Eighth Wonder din Talamanca, lângă plaja Talamanca, și vom…

Era bună la asta. Se mișca înainte și înapoi, cu pumnii în aer, ca o vedetă rock. Mulțimea a aplaudat în momentele potrivite. Totul mergea bine. Și aveam optzeci și una de mii de euro, în numerar, în geanta de plajă.

Mă distram. Din nou. Oamenii cred că un protest este ceva agresiv sau ceva plin de speranță, dar poate fi și ceva destul de meditativ și vindecător. Este vorba de a participa la ceva important. Un soi de altruism, în adevăratul sens al cuvântului. Felul în care trebuie să se simtă un hering înotând într-un banc, împreună cu semenii lui.

Tot ceea ce trebuia să facem era să coborâm la hotelul din Talamanca, înainte de începerea conferinței de presă a companiei Eighth Wonder, de la ora cinci, să-i arătăm Sofíei Torres banii și oamenii, iar ea să-și respecte cuvântul dat. Altfel s-ar fi confruntat cu mânia întregii insule.

Dar ceva nu era în regulă. Exista o notă discordantă în tot acest plan.

Și am înțeles asta doar pentru că stăteam lângă o jurnalistă – Rosa Piera, treizeci și opt de ani, ipohondră, proaspăt divorțată, cu o minte ca un bâlci agitat în ploaie – care tocmai primise un mesaj pe WhatsApp, de la o colegă, prin care aceasta îi spunea că întâlnirea pentru conferința de presă va avea loc la Cala d'Hort într-o jumătate de oră. Chiar pe plajă.

Alberto și-a dat seama.

— Trebuie să le spunem tuturor.

— Nu. Gândește-te un pic. Sunt douăzeci de minute cu mașina. Dacă toată lumea de aici se îndreaptă într-acolo, n-o să ajungem. Drumurile o să fie blocate. Și dacă Art le face ceva? E un risc prea mare. Să o așteptăm pe Marta și să mergem.

Alberto a oftat. Știam la ce se gândește. Auzise discursul Martei și fusese unul *lung*.

— Trebuie să plecăm chiar acum. În momentul ăsta. O lăsăm pe Marta aici. Ne descurcăm singuri. La protest au venit deja peste douăzeci de mii de oameni, așa că partea asta e îndeplinită. Trebuie doar să-i arătăm Sofíei banii și să ne filmăm făcând asta, iar dacă Art face probleme ne ocupăm și de el. *¡Vamos! ¡A la playa!*

O GEANTĂ PLINĂ DE NISIP

Conferința de presă era pe cale să înceapă.

Pe plajă era montată o scenă mică, iar ziariștii erau așezați pe scaune puse pe nisip, cu un culoar între ele. Ca la o nuntă. Sau ca la o înmormântare. Es Vedrà se profila uriașă, pe fundal, întunecată, puternică și frumoasă, asemenea unui adevăr obscur și inevitabil.

Sofía Torres și Art Butler stăteau pe scenă, așezați în spatele unei mese garnisite cu hârtii și sticle cu apă, iar responsabila de PR a lui Art era pregătită să facă prezentările. Sofía se uita la ceas.

Alberto a luat-o prin nisip, cu pași mari, strigându-le într-un cocktail de spaniolă, catalană, engleză și albertiană să oprească conferința de presă.

PR-ul lui Art, o persoană destul de fragilă, pe nume Alison, și-a îndreptat privirea către un agent de pază din spate și a pocnit din degete.

— Paco?

— Nu vă fac probleme, a continuat Alberto, în timp ce eu încercam să țin pasul cu el pe nisip. Am ceva important de comunicat Sofíei Torres. Există un videoclip în care ea este de acord să împiedice construirea pe Es Vedrà, cu condiția ca noi să reușim să scoatem în stradă douăzeci de mii de protestatari și să plătim optzeci de mii de euro. Ei bine, pot confirma că sunt mult mai mulți oameni, în acest moment, pe străzile Ibizei. Iar în geanta bunei mele prietene se află optzeci și una de mii de euro, în numerar, care…

Sofía era foarte stânjenită. Și-a desfăcut sticla cu apă.

— Vom discuta despre asta pe urmă.

— Nu, a spus Alberto, făcând un pas înainte. *Vom discuta despre asta acum.* Ai făcut o promisiune.

Cei câțiva jurnaliști se uitau la noi. Le-am simțit concentrarea asupra mea, așa cum o floare simte o apăsare, dar am rămas fermă. M-am uitat în jur. Mi-am dat seama că nu mai e nimeni pe plajă. Buticul era și el gol. Până și restaurantul era gol. Am observat un acvariu nou. Cu alți homari. Deși barca lui Alberto era acolo. Bătrânul *Neptuno*. Se legăna pe apă. Și barca mai veche, cea cu vâsle, care cândva fusese a bunicii lui, se arăta mai sus, pe plajă, în depărtare.

Sofía s-a întors către Art.

— Îmi pare rău pentru asta.

Art a zâmbit. Zâmbetul m-a deconcertat. Nu-l înțelegeam. Îmi luase o oră, cu o seară în urmă, să intru în mintea lui. Dar eram destul de sigură că zâmbetul e autentic. Mi-am amintit că părăsise cazinoul de bunăvoie în noaptea precedentă. Prea ușor. Era o capcană.

— S-a terminat, doamnă Winters.

Asta a pus capac. M-am năpustit și am pus geanta pe masă. Am deschis-o și le-am arătat banii.

— Sunt toți acolo.

— E prea târziu, a spus Sofía, acoperind microfonul cu mâna. Acordul a fost semnat.

— Nu, a răspuns Alberto, sprijinindu-mă cu un alt „nu“ inutil. Avem banii. *Avem banii*, Sofía.

— Din păcate, nu-i aveți, a spus Sofía.

— Ce?

— Cazinoul îi vrea înapoi. Se crede că au fost câștigați prin înșelătorie. Mai mulți martori au raportat că v-au văzut aducând propriile cărți la masa de poker.

Am clătinat din cap.

— E o minciună. Art i-a făcut să creadă așa ceva. Asta s-a întâmplat.

Sofía a ridicat din umeri.

— Îmi pare rău. Dar trebuie să plecați acum.

Alberto a rămas uitându-se la ea.

— Tu nu știi asta, dar și eu sunt din nordul acestei insule. Suntem din același sat, Sofía. Santa Agnès de Corona. Eram deja adult înainte de a te naște tu, dar am fost acolo. În căsuța de vizavi de biserică. Casa cu migdalul din fața ferestrei.

— O știu…

M-am întrebat, pentru un moment, ce face Alberto. Apoi am perceput amintirea ei. Era o copilă și privea peste stradă cum cărau sicriul bunicii lui Alberto spre biserică.

— Eu sunt de pe această insulă, ca și tine, i-a spus el. Și, ca și tine, dar spre deosebire de omul ăla de acolo, vreau tot ce e mai bun pentru ea. Îmi amintesc de vremurile în care o drumeție de la nord la sud dura o jumătate de zi, nu o jumătate de oră. Îmi plăcea asta. Trebuia să respecți formele terenului. Topografia. Trebuia să respecți dealurile. Pinii și pământul. Totul. Și asta ne-a ajutat să ne menținem pe linia de plutire. Dacă distrugi natura din jurul tău, nu va trece mult până o vei distruge și pe cea aflată înăuntrul tău.

— Suntem într-o epocă diferită, a răspuns Sofía șoptit, în timp ce privea spre plajă, către un ofițer din Guardia Civil.

Cel încruntat și dificil, cu care vorbisem și eu și care se îndrepta, pe nisip, spre mine. Carlos Guerrero. Cel care avea un vis recurent, acela că un leu urinează pe el.

— Este ilegal să trișezi la un cazinou, a spus Art. Aici, în Ibiza, nu e de glumă cu asta. Și pe bună dreptate.

Mă simțeam îngrozitor, vulnerabilă și inutilă, stând acolo, în căldura aceea.

Alberto părea mai mult supărat decât înfuriat, stând în picioare pe plajă și privind marea, dincolo de Art.

— *Hijo de puta!*

— Voi spune adevărul, i-am zis lui Art, cu un curaj sfidător pe care nu îl mai avusesem niciodată. Voi spune poliției. Și le voi spune și celorlalți. Iar și iar. Până când voi fi crezută. Și îi pot face să creadă.

Art a ignorat aceste cuvinte și a rămas pe scaun, uitându-se la mine.

— Arăți bolnavă, a spus el. Obosită. Vrei să te așezi?

Uneltea el ceva. Știam că pune ceva la cale. Mi-am dat seama că, de fiecare dată când simțeam că avem puterea de partea noastră – ca aseară, la cazinou –, se întâmpla doar pentru că *el voia să simțim că o avem*.

— Grace?

Vocea lui Alberto mi se învârtea în jurul capului.

Sofía s-a ridicat. I-am auzit vocea, în timp ce venea spre mine.

— Te simți bine? Vrei să stai jos?

— Sunt…

Deodată am simțit totul foarte apăsător, de parcă tot cerul începea de pe umerii mei și avea o greutate reală, apoi lucrurile au început să se învârtească și eu am înaintat pe plajă, clătinându-mă, încercând să mă

echilibrez, urmărind privirea lui Art și panta plajei, până când am ajuns aproape de mare. Și atunci m-am prăbușit.

SALACIA

M-am trezit între copacii înalți și marea strălucitoare, captivă în cealaltă lume.

PLAJA ADEVĂRULUI

— De ce m-am întors aici?

Eram atât de năucă, încât mi-a luat o clipă să observ bicicleta roșie, sprijinită pe nisip. Cunoșteam această bicicletă. Știam chiar și modelul. Era singura bicicletă din lume pe care o țineam minte atât de bine. Un BMX roșu vechi, din anii '80.

Apoi am observat urmele pașilor pe nisip.

Care plecau de la bicicletă înspre copaci.

Am mers în pădure, pe urmele lor, fiecare pas era mai greu decât cel dinainte, dar am continuat. Voiam adevărul pe care mi-l promisese Christina.

Până la urmă, am ajuns la el. Un băiat care stătea cu picioarele încrucișate pe pământ. În umbră. Când m-am apropiat, am văzut că poartă cămașa *paisley* pe care și-o făcuse la cursul de textile și pielea de pe față îi strălucește plină de un sânge întunecat. Și părul îi era năclăit. Dar a zâmbit când m-a văzut.

Era el. L-am putut vedea, în sfârșit. Adevărul despre el. Nu era pe Salacia. Dar era în această viziune salaciană care, ca toate viziunile mele salaciene, încerca să-mi arate realitatea unui lucru multă vreme negat.

Fiul nostru. Băiatul nostru frumos și drag.

— Daniel!

Am alergat și l-am îmbrățișat.

— Nu plânge, mami! Te rog, nu plânge!

Era vocea lui. Era exact vocea lui. Chiar acolo, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat timp de treizeci și doi de ani.

— Îmi pare rău, Daniel. A fost vina mea. Ar fi trebuit să am grijă de tine. N-ar fi trebuit să te las pe bicicletă, pe ploaia aia.

— N-a fost vina ta, mamă. N-a fost vina nimănui. Eram supărat fără motiv…

— Voiai să mergi cu mine prin magazine și nu te-am dus. Pentru că ploua.

A scuturat din cap. Hotărât.

— Nu. Nu. N-am vrut să merg cu tine. Voiam să fiu pe cont propriu. Am plecat singur. Îmi pare rău, mamă, dar mă incomodai.

— Eu… eu…

E greu de renunțat la vinovăție. Așa că m-am cam bâlbâit un moment.

— Dar tot n-ar fi trebuit să te las să ieși pe potopul ăla.

— N-ai avut când să-mi spui să nu ies. Eram deja pe Wragby Road când ți-ai dat seama că plecasem.

Acest lucru era adevărat. Totul era adevărat. Dar, din anumite motive, eu nu îmi amintisem niciodată lucrurile așa.

— Aveai toată viața înainte. A fost o risipă. Mă gândesc la tine în fiecare zi, Daniel.

— Nu trebuie să fie așa. N-ai de ce să te simți vinovată. Nu mai mult decât oricine altcineva.

— Mi-e atât de dor de tine!

Și-a încrețit nasul.

— Ți-e dor de mine, dar nu mă vezi. Îți vezi doar propria vinovăție. Vezi doar versiuni ale mele ca adult, care probabil nu ar fi existat niciodată.

Nu puteam să răspund, pentru că era adevărat. Bineînțeles că era. Aici exista doar adevărul.

— E nevoie de tine, mamă. Poți fi din nou fericită. Nu trebuie să lași lucrurile să se năruiască. Erai atât de fericită cândva. Și poți fi din nou.

Cândva.

— Este adânc în mine. Vina. Eram mama ta. Ar fi trebuit să te protejez.

— Nu vreau să fiu motivul vinovăției tale. Vreau să fiu fiul tău. Te rog… e timpul…

— Da, am spus. Chiar este.

Și sângele a început să dispară.

Ochii lui mari și chipul zâmbitor, cel care era mereu gata să se schimbe la orice modificare a dispoziției, cel care se schimonosea ca un ou zdrobit cu o lingură de fiecare dată când plângea. Părea la fel de fericit și sănătos ca în ultima fotografie de la școală.

— O să-ți amintești de mine așa cum sunt acum. Nu ca moment, ci ca persoană. O să știi că n-a fost vina ta. Acum, te rog, du-te! Te-ai purificat. Poți fi semnalul despre care ai auzit. Te poți salva pe tine și îi poți salva pe alții. Au nevoie de tine.

Apoi a fugit printre copaci, iar eu am mai stat acolo o secundă, în timp ce o mierlă albastră solitară zbura și dansa în aer.

SEMNALUL SE POATE DA ACUM

Am deschis ochii. Valurile îmi mângâiau părul.

Am văzut-o pe Sofía tăindu-i calea lui Art. Vorbea cu el.

Art părea tulburat. Da, acesta este cuvântul. *Tulburat*. Nu furios, nu rece, nu răutăcios.

— Sunt…

Nu a terminat niciodată acea propoziție. Cuvântul nerostit rămâne un mister etern. Dar n-am avut timp să mă gândesc, fiindcă el s-a transfigurat și a început să se holbeze cu ochi sfredelitori la Sofía. Era pe cale să-i facă rău. Fiindcă știa că, fără intervenția ei, eu aș fi fost moartă până acum.

Sofía i s-a adresat cu încredere.

— Totul a fost o greșeală. *Eu* am greșit. Insula asta nu te vrea.

Am văzut-o când era copil, ajutându-l pe bunicul ei, care avea artrită, să se ridice de pe scaun.

Art era pe cale să-i facă rău. Nu puteam lăsa să se întâmple așa ceva.

Alberto era lângă mine.

— Grace, ești mai puternică acum. A venit la tine. În timp ce stăteai întinsă acolo. Semnalul se poate da acum. Îl poți trimite. Nu trebuie decât să realizezi cât de conectată ești la toate astea. La tot. Poți s-o faci, Grace.

Mi-am amintit de paragraful pe care îl scrisese în *La vida imposible*.

Acest pescar se numea Joan Bonanova… I-a povestit unui jurnalist cum s-a simțit conectat cu fiecare animal din Ibiza și a reușit să le trimită un semnal. Și alții au confirmat această mărturie, spunând că au văzut animale comportându-se ciudat în acea noapte. Că ființe din toate speciile acționaseră unite…

— Uite, Grace… Uită-te la mare… Te-a vindecat.

Și m-am uitat spre mare. De fapt, toată lumea se uita, acum, spre mare. Pentru că, odată ce o văzuseși, era imposibil să *nu* te mai uiți înspre ea.

Strălucea cu albastrul acela imposibil. Mai luminos și mai extins ca niciodată. Cam de la plajă până la Es Vedrà. Și, ca atunci când îi zărisem prima dată strălucirea, parcă priveam un sentiment. Dar, de data aceasta, sentimentul era mai puternic ca niciodată. Era o speranță atât de intensă, încât se transformase în certitudine.

— Am mai văzut asta, a spus Art îngrozit.

Și-a amintit de ziua în care *La Presencia* îl salvase și îl adusese înapoi, chiar pe această plajă. Pentru o clipă, a simțit că are din nou unsprezece ani.

M-am ridicat în picioare și mi-am dat seama că totul e diferit. M-am gândit la Joan Bonanova însuși. Pescarul salvat de *La Presencia*. Cel care nu era prezent doar în cartea lui Alberto, ci și în mesajul Christinei. Cel pe care ea îl descrisese ca având *un suflet atât de curat, fără de vină și de păcat*. Cel care trimisese semnale fiecărui animal de pe insulă, ca să lupte împotriva soldaților fasciști.

Fără vinovăție, durere și suferință care să mă țină prizonieră, mi-am dat seama că sunt peste tot. Eu eram noi. Eram suma infiniturilor. Eram în fiecare minte. În fiecare fir de nisip. În fiecare picătură de apă. Fortăreața mea izolată nu mai exista. Încă eram eu, dar eram și toți ceilalți. Așa cum un om este o

entitate de sine stătătoare, dar poate exista și multiplicat. Eram larg, larg deschisă. Nu existau linii de demarcație între mine și ceilalți, între oameni și animale sau între animale și plante. Totul era doar un fir de legătură în tapiseria vieții. Aveam o putere infinită în acel moment. O putere pe care mi-o dăduseră oceanul și *La Presencia*. Nu eram acolo pentru *a salva planeta*. Eu *eram planeta*. Așa cum suntem toți. Diferența era că mie mi se dădea voie, chiar acolo, să simt acest lucru cu adevărat. Era ca și cum aș fi avut o linie de comunicare cu fiecare creatură de pe Pământ.

Și ceream ajutor. Chiar trimiteam un semnal.

— Ce dracu'? s-a întrebat Art cu voce tare.

Și acum, desigur, nu vorbea despre *La Presencia*, despre lumina ei. Vorbea despre ceva ce părea sublim și ridicol, în același timp, așa cum sunt aproape toate minunile. Vorbea despre cerul plin de păsări.

Nu a trebuit să-i urmăresc privirea, ca toți ceilalți. Știam despre cormoranii care zburau spre el, răspunzând speranței mele tăcute, bătând cu hotărâre din aripile lor negre și strălucitoare, cu gâturile întinse toate în același unghi.

— Cormorani, a tresărit Art, amintindu-și conversația cu Sofía despre cuiburile lor de pe Es Vedrà.

Dar nu erau doar ei pe cer.

Erau și pescărușii. Câțiva vinderei, un șoim singuratic și – remarcabil – un pâlc strălucitor de flamingi roz, care tocmai migraseră spre lacurile sărate din Ses Salines pentru a-și petrece acolo vara. Aripile lor erau chiar mai mari decât ale cormoranilor și fâlfâiau puternic pe cer, înclinate înapoi, ca vârfurile unor săgeți.

Mi-am amintit că șoferul de taxi îmi povestise despre ei în prima mea zi pe insulă. *Trebuie să-i vedeți.*

— Îi văd, Pau, am șoptit. Îi văd.

Art începuse să dea înapoi. S-a împiedicat de o piatră și a aterizat pe spate, ceea ce l-a făcut să-și îndrepte atenția spre cer.

Jos, pe plajă, mai erau și alte creaturi. Inclusiv o capră. Care venise de dincolo de parcare, din zona umbroasă de lângă Atlantis Scuba și de lângă vasul dezamăgitor de gol. Era Nostradamus, bălăbănindu-se pe nisip, cu copitele lui despicate, cu un sentiment de hotărâre și chiar de speranță care dădea savoare mizantropiei sale obișnuite. Într-adevăr, toate animalele de pe o rază de un kilometru se adunau ca niște celule albe din sânge spre o infecție, îndreptându-se spre Art, care se ridicase în picioare.

Homarii au evadat din noul lor acvariu din restaurant și s-au năpustit spre plajă.

Un delfin cu bot gros a sărit din apă și s-a scufundat înapoi în mare, îndreptându-se rapid înspre noi.

Iepurii țopăiau pe nisip, mergând în aceeași direcție cu șopârlele Gecko, șerpii sau gușterii.

Moliile și fluturii fâlfâiau din aripi și se apropiau dansând de linia țărmului, printre țânțari și un nor destrămat de cicade. Fiecare animal se îndrepta cu hotărâre spre el, ca pilitura de fier spre magnet.

Sofía a încercat să se adreseze oamenilor, spunându-le să părăsească plaja, pentru propria lor siguranță, dar nimeni nu a ascultat-o. Mă rog, nimeni în afară de ofițerul din Guardia Civil, pe care frica de creaturile sălbatice l-a făcut să se retragă în parcare.

Alberto mi-a aruncat o privire înțelegătoare.

— Ai reușit, Grace. Ai trimis semnalul.

Și m-am întors să-l văd pe Art, care încerca să alerge pe nisip, dar primul cormoran ajunsese la el și-l ciugulea, atacându-l cu intenția de a-l împinge înapoi spre ocean. Art a rămas pe loc și l-a împins îndărăt, cu puterea minții, rupând gâtul sărmanei păsări, care a căzut moartă pe nisip. Apoi Art a lovit cu piciorul un iepure și a alungat o grămadă de insecte.

— Muriți! a spus el încercând să se consoleze cu acest cuvânt, pe care l-a folosit ca pe o poruncă. Muriți, muriți, muriți, muriți, muriți…

A fost o abatere semnificativă de la discursul despre durabilitate și turism responsabil pe care plănuise să-l țină jurnaliștilor și vloggerilor de călătorii adunați acolo și rămași nemișcați, într-o tăcere uluită, în timp ce animalele mergeau, alergau, alunecau și zburau în jurul lor.

Dar acum era prea târziu pentru Art. Un șarpe de Montpellier, asemănător cu cel pe care Alberto i-l dăduse portarului de la Amnesia, l-a mușcat de gleznă. Lumina pe care i-o dăruise *La Presencia* era acum luată înapoi. Se scurgea din rana pe care i-o făcuse șarpele, împrăștiindu-se vizibil în apă.

— Nu! a spus el cu vocea ridicată, dar spartă și slăbită. Vino înapoi! Vino înapoi! Vino *înapoi*!

A intrat mai adânc în mare, în costumul lui de in. A luat apă sărată în căușul palmelor și a înghițit-o, de parcă ar fi putut cumva să culeagă lumina și să și-o reintroducă în corp.

Întreaga plajă era deja atât de plină de animale, încât aveai senzația că te uiți la o armată. O armată de animale, ciudată și eclectică.

Dar, în cele din urmă, nu animalele terestre s-au dovedit a fi problema lui Art. Ci o meduză

portugheză, o teroare plutitoare care nu mai fusese văzută în apele Ibizei de mai bine de șapte ani și ale cărei tentacule lungi, cu nematociste care conțineau niveluri neobișnuite de otravă, s-au înfășurat în jurul lui și l-au înțepat de mai multe ori în gambă și pe interiorul coapsei.

— Am fost mai bun de atât! a urlat el, cu mintea inundată de o amintire îndepărtată și poate chiar tristă a torturării unei molii-de-zid, înainte ca durerea să devină prea intensă, și a căzut în apă.

Am fost mai bun de atât. O afirmație ambiguă. Ar fi putut să însemne și să facă referire la multe lucruri, iar starea lui emoțională, îmbibată de frică și de furie, dar și de un vag regret, cu siguranță, nu a clarificat sensul. Gura lui a scos apoi un alt sunet, înainte ca întregul corp să intre în șoc și să se prăbușească în apă, cu fața în jos.

Cadavrul a fost adus de oameni înapoi pe plajă. Eu și Alberto i-am ajutat. Nu am vrut ca Art să moară. Te rog să mă crezi. Chiar dacă ar fi încercat, pe ascuns, să o omoare pe Marta și pe oricine altcineva care i-ar fi ieșit în cale, nu am vrut să fiu eu cauza unei morți în plus. Alberto a încercat chiar să îl resusciteze. Dar s-a dovedit că natura avea alte intenții. Și, într-un minut, organele lui vitale au încetat să mai funcționeze. Am încercat să-i citesc gândurile, în ultimele clipe, dar a fost imposibil. Ca și cum aș fi încercat să citesc cuvinte proaspăt scrise cu cerneală și șterse de ploaie.

Toate creaturile – în afară de cele umane, care stăteau acolo într-o tăcere mormântală – au revenit la indiferența lor obișnuită față de umanitate. *La Presencia*, care își răspândise strălucirea asupra întregii mări, între plajă și Es Vedrà, s-a retras, până când a devenit un punct slab și pulsatil de lumină,

care plana deasupra locului în care o întâlnisem pentru prima dată. Apoi a dispărut complet, înapoi în sfera-nor de deasupra ierbii marine, așteptând următoarea intervenție necesară, iar suprafața mării arăta ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Doar valuri calme și scânteierea obișnuită a razelor de soare.

Păsările au dispărut de pe cer, cicadele nu se mai vedeau în aer, iar șerpii se furișaseră, lunecând pe nisip. Cormoranul mort rămăsese acolo, cu penele lui negre ca noaptea, contrastând puternic cu nisipul auriu, și cu gâtul răsucit într-un unghi nefiresc, cu capul îndreptat spre mare, spre Es Vedrà, spre *La Presencia*.

Doar capra, Nostradamus, părea să manifeste un interes real.

A rămas acolo câteva secunde, privindu-l pe omul mort cu un sentiment pe care eu l-am interpretat drept curiozitate și ușurare. Dar după aceea și-a recăpătat aerul său obișnuit de mizantropie și s-a îndepărtat de zarvă și de oameni, în căutare de liniște.

VIE

Știi, desigur, că nu am murit. Ăsta a fost un *spoiler* de la bun început. Cum aș fi putut să scriu toate acestea dacă aș fi murit?

Îmi place cuvântul *spoiler*, ție nu? Ideea că, dacă știm ce este pe cale să se întâmple, dispare tot hazul.

Este atât de ciudat că nu ne dorim *spoilere* în poveștile noastre, dar le căutăm în viața noastră. Vrem să știm că ne vom îndrăgosti, că vom fi sănătoși sau ne vom lua diploma cu brio, că vom obține un loc de muncă bun sau o pensie confortabilă. Vrem soluția. Vrem ca totul să fie trasat. Vrem să știm că totul se termină cu bine. Vrem totul să fie un *spoiler*, întesat cu cât mai puțin mister. Dar unde mai este distracția, atunci? Și ți-o spune o persoană cu abilități de precogniție ieșite din comun: nu există *spoilere* adevărate. Există întotdeauna un efect de observator. O variabilă necunoscută. Iar acea variabilă ești, adesea, chiar tu. Acceptă misterul, acesta ar fi sfatul meu.

Acceptă imposibilitatea tuturor lucrurilor.

Bucură-te să nu știi.

Nu te grăbi la nuntă sau la moarte sau la amin.

Acest manuscris nu este al unei fantome. Sunt încă aici și chiar foarte vie. De fapt, sunt mai vie decât am fost vreodată.

SOARTA PE CARE NE-O CROIM

Așa s-a întâmplat că Es Vedrà a rămas exact cum își propusese natura. Caprele nu au mai fost ucise. Niciun calcar nu a fost detonat. Niciun habitat nu a fost distrus. Și nu a fost aprobat vreun traseu pentru taxiurile marine pe deasupra ierbii de mare Posidonia.

Sofía Torres s-a întors în parlamentul regional, la Palma, și, după ce a declarat că acordul cu Eighth Wonder nu mai este în vigoare, ca urmare a morții lui Art Butler, a susținut în mod remarcabil votul pentru continuarea unui proiect de lege bipartit care interzicea viitoare acorduri destinate dezvoltării hoteliere în zone cu „însemnătate ecologică sau culturală". Proiectul a fost adoptat.

Cazinoul a decis să renunțe la toate acuzațiile împotriva noastră, deoarece foștii martori au spus acum că nu văzuseră pe nimeni trișând și s-au întrebat oare de ce spuseseră asta. Taxele legale au fost considerabil mai mici decât ne așteptam și am donat mai mult de jumătate din banii rămași Fondului de Conservare a Ibizei – deși am păstrat o parte și pentru bugetul meu de cumpărături.

Și, interesant, dintre jurnaliștii care au asistat la conferința de presă, doar unul a relatat cu exactitate ceea ce văzuse. În rest, ceilalți au fost în scurt timp concediați și li s-a recomandat să ceară ajutor psihiatric pentru „gândire delirantă". Câțiva jurnaliști reușiseră, în ciuda șocului, să înregistreze totul pe telefoanele lor, inclusiv un cer și o plajă pline

de creaturi hotărâte. Dar utilizatorii de internet au spus, mai târziu, că filmarea a fost un exemplu al nivelului la care ajunseseră imaginile generate de AI.

Versiunea oficială a poveștii a devenit, în curând, aceea că faimosul hotelier britanic Art Butler a suferit un fel de cădere psihică și a intrat în mare, unde a fost înțepat de o meduză. *La Presencia* sau marea strălucitoare nu au fost niciodată menționate. Alberto a spus că așa erau tratate dintotdeauna experiențele extraterestre.

— Încep cu un adevăr cât o pâine întreagă și-l reduc la o firimitură comestibilă.

Oricum, ar trebui să îți mai spun un lucru despre acea după-amiază pe plajă.

Marta a sosit după ce trupul lui Art fusese luat. Noile ei abilități – cred că la fel de puternice ca ale mele – îi spuseseră exact ce se întâmplase și, de îndată ce putuse, se îndreptase spre Cala d'Hort.

— S-a întâmplat, nu-i așa? a întrebat ea, odată ce ne-a găsit.

Plaja arăta din nou normal, cu doar câteva șopârle în plus și niște jurnaliști năuciți care zăboveau pe acolo.

— Semnalul.

— Da, am spus. Da. Cred că da. Dar eu… n-am vrut să moară.

Alberto a clătinat din cap.

— Nu. N-ai vrut. Dar nici nu l-ai omorât tu. Ci o meduză portugheză. Sau *La Presencia*. Și, da, *La Presencia* este în tine, așa cum este în mine și în Marta, dar a acționat prin tine pentru a salva insula. Ne-ai ajutat să salvăm Es Vedrà și ai salvat și viitorul Ibizei. A fost un ucigaș, Grace. Și, dacă ar fi rămas aici, probabil că ne-ar fi ucis și pe noi.

Alberto a cuprins-o pe Marta cu brațul.

— Ai ținut un discurs bun azi, i-a spus el.

— Mulțumesc, *Papá*.

Alberto a zâmbit cu zâmbetul lui mare și stufos.

— Ce familie, nu?!

Am zâmbit și eu, privind cum dispar luminile în ocean.

— Da, sunteți.

Alberto a clătinat din cap.

— Grace, pentru un cititor de minți, nu te prea pricepi. Mă refeream la *noi*. Suntem cu toții o familie acum. Eu, tu, Marta, oceanul. Chiar și Nostradamus.

S-a uitat spre poteca roșiatică și prăfuită de pe plajă, unde capra își aștepta ovăzul.

— Suntem o echipă.

Și, pentru prima dată după mult timp, am avut un sentiment foarte clar și plin de speranță că totul e exact așa cum trebuie să fie. N-a durat însă mult. Pentru că acela a fost și momentul în care starea lui Alberto s-a schimbat. S-a întors către Marta cu un zâmbet încruntat, a luat niște nisip și l-a privit în timp ce îi aluneca printre degete.

— *Papá*, ce e? a întrebat Marta.

Dar văzuse deja totul, înainte ca el să fi rostit vreun cuvânt. Exact așa cum văzusem și eu. Harul ei era, în același timp, un blestem. Prima ei emoție a fost cea pe care o găsim cel mai ușor în fața durerii. Furia.

— *Papá*, nu mi-ai spus. Cum ai putut să nu-mi spui? Nu poți muri. Nu poți…

Am înțeles de ce nu-i venea să creadă. Oamenii pe care îi iubești profund devin parte din peisaj. A auzi că nu vor mai fi acolo este ca și cum ai auzi că aerul sau oceanul nu vor mai exista. Este o perturbare fatală a universului.

Alberto s-a strâmbat, de parcă scosese un ciob dintr-o rană.

— *Lo siento mucho, cielo.* Nu am vrut să mă privești cu milă. Cât timp sunt aici, vreau să fiu viu în fața ta. Dar meritai să știi.

— Te iubesc, *Papá.*

— Orice mă așteaptă o să se întâmple oricum. Deocamdată să ne trăim viețile.

Iar Marta a suspinat o vreme. Și a plâns și el. Iar eu m-am dus și m-am așezat pe un zid și am privit marea și, dintr-un motiv oarecare, m-am gândit la un Daniel foarte mic, care se plimba prin pădure cu mulți ani în urmă, suflând în puful unei păpădii și râzând în soare.

ASTA E VIAȚA

Eram pe *Neptuno*, în largul mării. Dimineața devreme. Ibiza se arăta în depărtare ca un vis în verde și alb. Alberto era cu echipamentul complet de scufundări, dar nu avea încă ochelarii trași pe ochi și nici piesa bucală a regulatorului montată, deoarece se uita spre telefonul fiicei sale în timp ce ea îl filma. Mai avea viață în el, dar simțea că e ultima dată când e suficient de puternic pentru a face scufundări. Pe scurt, ultima șansă.

— L-ai pornit?

Ea a dat din cap. Marta stătea pe o cutie frigorifică, îndreptând camera înspre el.

— Chiar acum?

— Da.

S-a străduit să zâmbească. Și-a rostit mesajul mai întâi în spaniolă, apoi în engleză, pentru a se asigura că va fi înțeles de cât mai mulți oameni.

— Numele meu este Alberto Ribas, a spus el.

Îi simțeam tristețea în timp ce stăteam pe punte. Dar nu în voce. Ba chiar părea destul de oficial, ca și cum ar fi ținut o prelegere. Însă era slăbit și obosit. Ceea ce, probabil, nu se putea pune doar pe seama bolii.

— Sunt biolog marin și autor al cărții *La vida imposible*. Convingerea mea puternică este că viața inteligentă există și în alte părți ale universului. De asemenea, susțin că dovada directă a unor astfel de

manifestări pe insula Ibiza a fost trecută cu vederea. Cred cu tărie acest lucru și convingerea aceasta m-a costat postul și reputația mea academică.

A făcut o pauză. A respirat. Vocea i se frânsese puțin.

— În prezent, sunt pe moarte. Dar sub mine, în Mediterană, se află o entitate extraterestră care a ajuns în ocean în secolul al XIX-lea. Noi îi spunem *La Presencia*.

A așteptat o clipă, fiindcă un avion zbura deasupra lui.

— *La Presencia* este o forță pozitivă, care protejează viața, trimisă de pe o planetă pe care am numit-o Salacia, după zeița romană a mării. A venit în mare pentru că acolo este viața. Nouăzeci și nouă la sută din spațiul populat de ființele vii de pe această planetă, în metri cubi, se găsește în ocean. De aceea trebuie să avem grijă de el. Și de aceea se află aici *La Presencia*. Pentru a ne ajuta să protejăm viața. Asemenea ierbii de mare din adâncuri, ea protejează viața. Orice viață. Deși oamenii tind să-și imagineze existența unei vieți extraterestre ca pe o amenințare prădătoare, acest lucru ține mai mult de reflexia propriei noastre naturi prădătoare decât de realitatea vieții neidentificate pe care o întâlnim.

A făcut o pauză și a privit peste ocean, spre Ibiza și nisipul auriu din Cala d'Hort și, mai departe, spre versanții cu șiruri de copaci.

— Înregistrez toate acestea pentru că vreau să nu planeze niciun mister asupra dispariției mele. Cred că, pe lângă faptul că se află aici pentru a ne ajuta să ne protejăm lumea, forțele fotonice prin care acționează *La Presencia* sunt, de asemenea, un portal. Trecerea prin acest portal, spre Salacia, este

singurul mod în care pot fi vindecat și pot avea șansa de a rămâne în viață, într-o formă oarecare, așa că am decis să…

S-a oprit din nou. Mai mult, de această dată.

— *Papá?*

Marta s-a uitat la el din spatele telefonului.

O simțea deja. La fel și eu. Schimbarea.

— De fapt, nu, a spus el, clătinând din cap, în contradicție cu sine. Nu. Nu. N-am să spun asta. Nu o fac. E o prostie.

— *Papá?* Ce se întâmplă?

El a respirat. A închis ochii pentru a simți aerul. Apoi, când i-a deschis din nou, s-a uitat doar la stânca mare, vertiginoasă din spatele nostru. Camera nu-l mai interesa.

— Uitați-vă la ea! Uitați-vă la Es Vedrà! E exact așa cum ar trebui să fie. Noi am făcut asta. Am salvat-o. Așa cum trebuie să rămână. Uitați-vă la forma ei. La contur. Nu-i lipsește nimic. Nu e nici prea mare, nici prea mică. Așa a fost și viața mea. Completă. Iar la asta ai contribuit tu, Marta. Și mama ta. Și tu, Grace. Și tu ai făcut parte din ea. Nu îmi doresc să am mai mult decât mi s-a dat, pentru că mi s-a dat enorm de mult. Viața mea a avut o formă ciudată, dar sunt mulțumit de ea. E forma care trebuia să fie. Știu că Salacia ar putea fi frumoasă. Dar nu sunt salacian. Eu aparțin acestor locuri de pe Pământ. Și sunt norocos că am cutreierat pe planeta asta frumoasă. Sunt om. Nu vreau să fiu oul de șarpe din măslin, ajuns într-un ecosistem care nu a fost creat pentru el.

Marta nu știa ce să spună.

— Dar poate, dacă mergi pe Salacia, există o șansă să te vedem din nou, am spus eu. Când o să ne vină vremea. Poți lăsa o asemenea posibilitate deschisă. Acolo unde există viață există și posibilități.

A râs puțin de mine.

— Acum cine vorbește ca un magnet de frigider, Grace?

— Ei bine, am ajuns la magneții de frigider. Cum tu te mândrești cu sentimentalismul tău, și eu sunt acum fericită să fiu o femeie sentimentală.

Și apoi mi-am amintit ceva ce ar fi trebuit să-i spun.

— Christina spune că e bine îngrijită. Că e cât se poate de sănătoasă. Ai putea avea și tu parte de asta.

Mi-a zâmbit, ca și cum aș fi ratat esențialul.

— Aparținem acestor locuri. Nu unora din altă galaxie. Christina a avut dreptate să plece pe Salacia. Habar n-avea cine sau ce o vânează. Viața ei naturală era pe cale să fie scurtată cu mulți ani. Avea mai mult în ea. Eu nu sunt așa. N-am nevoie să mă exilez. S-a terminat. Am dansat, am făcut scufundări și am iubit mai mult decât oricine. Am fost eu însumi. Următoarele săptămâni o să fie grele. Dar trebuie să rămân aici. Trebuie să rămân și să fiu cu voi două. Și să mă bucur de tot ce mi-a mai rămas. Aș prefera o singură zi pe Pământ decât o viață întreagă în altă parte. Acesta a fost paradisul meu.

Iar tonul lui avea ceva de concluzie finală. Ceva de neclintit. Care nu putea fi pus în discuție. Ca stânca de calcar care se ridica din ocean.

S-a așezat. Obosit. S-a uitat la lada frigorifică a Martei.

— Acum. *Por favor, cielo*. Chiar mi-ar plăcea o limonadă.

VIVE POR MÍ

Zece zile mai târziu eram în spital. Marta l-a ținut de mână când a murit. A avut dureri în ultima zi, dar la sfârșit a zâmbit, cu zâmbetul lui obișnuit, arătându-și strungăreața. Și a fost un zâmbet sincer. Fiecare părticică din el a zâmbit, iar recunoștința pe care o simțea a învăluit întreaga cameră.

Și-au spus unul altuia cât de mult se iubesc.

De asemenea, el a reușit să mă roage să am grijă de Marta, dacă rămân la Ibiza. I-am spus că așa voi face.

— *Vive por mí*, i-a spus el fiicei sale.

Apoi s-a uitat la mine și a spus-o din nou. Aceasta a fost ultima lui dorință pentru noi. *Trăiți pentru mine.*

Marta a plâns. Partenera ei, Lina, se întorsese la Ibiza și s-au îmbrățișat câteva minute, timp în care Marta a suspinat cu capul pe umărul ei. Apoi mi-au făcut semn să mă alătur îmbrățișării și eu m-am dus și am simțit durerea Martei atât de puternică și de reală, încât corpul i se convulsiona. Ea a simțit totul. Dar nu a tresărit de durere. A urlat ca un lup în lumina lunii, în acel spital steril, reluând în mod ciudat urletul tatălui ei atunci când l-am întâlnit prima dată. Animale pline de tandrețe. Iar eu, în tăcere, mi-am reiterat promisiunea pe care tocmai i-o făcusem lui Alberto. *Voi fi aici pentru tine, Marta. Voi face tot ce pot.* Și am rămas acolo și am lăsat-o să plângă. Ceea ce uneori este tot ceea ce trebuie să faci.

CENUȘA

După lăsarea întunericului, i-am împrăștiat cenușa în mare. Apa strălucea puțin. Un murmur de lumină venea de pe fundul ei. Mi-am permis un gând nostalgic, acela că poate *La Presencia* îl duce pe Salacia. Fie că îi plăcea sau nu ideea. Reconfigurându-i atomii și trimițându-l prin gaura de vierme. Sau poate doar ne-a spus la revedere, așa cum făceam și noi.

Am stat o vreme în barcă. Marta adusese un stereo și alcătuise un playlist cu melodii care însemnaseră foarte mult pentru el. Au fost Bob Marley, *Redemption Song*, un vechi cântec catalan, absolut superb, numit *Per Una Cançó*, de Maria del Mar Bonet, Talk Talk, *It's My Life*, The Cure, *The Last Day of Summer*, Fleetwood Mac, *Landslide*, José Padilla, *Adios Ayer*, Rolling Stones, *Beast of Burden*. Și o melodie numită *Promised Land*, pe care Marta și Lina au dansat în barcă.

Amândouă m-au ridicat în picioare.

— Hai, Grace! a spus Marta, cu mintea invadată de un întreg univers de emoții. Hai să dansăm!

Și am dansat. Apa era suficient de calmă pentru a-mi putea păstra echilibrul. Și, după ce cântecul s-a terminat, ea s-a întors către mine și mi-a spus:

— Nu vreau să-l uit.

— N-ai să-l uiți, i-am răspuns. Mi-e dor de fiul meu și de soțul meu în fiecare zi, dar îi văd mai clar ca niciodată. Îmi amintesc de vremurile bune și sunt recunoscătoare că le-am trăit.

— Te iubesc, Grace. Îți mulțumesc.

Și ne-am îmbrățișat și am simțit o amintire din copilărie, cu tatăl ei, care o ducea împreună cu mama ei la Formentera, cântându-i.

— Ar trebui să te duci și tu acolo, a spus ea, știind ce vede mintea mea. La Formentera. Ți-ar plăcea.

SE ÎNTÂMPLĂ

Marta și cu mine am convenit să-l hrănim pe Nostradamus cu rândul. În fiecare dimineață mă urc în Fiatul Panda, mă duc și îi torn o porție de ovăz în bol, iar el este pe cât de recunoscător poate fi o capră. Ceea ce nu este mult, dar tot este ceva.

Când ieșeam pe ușă într-o dimineață ca să plec într-acolo, am observat ceva. Nu numai că planta – *Nolletia chrysocomoides* – crescuse și era plină de cele mai rafinate flori galbene, în formă de inimă, ci mai apăruse una ceva mai încolo, pe terasă, crescând prin crăpăturile dalelor. Și încă una la mică distanță. Și încă una, și încă una. Nouă în total.

Era o zi de marți.

Apropo, în fiecare marți iau barca din Ibiza Town către Formentera și îmi petrec ziua acolo, așa cum mi-a recomandat Marta. Doar pentru o escapadă. Călătoria durează mai puțin de jumătate de oră, așa că am destul timp chiar și după ce hrănesc o capră. Iar pe Formentera nu se întâmplă nimic. Asta e și ideea. Bine, vreau să spun că nu se întâmplă nimic enervant, dar în realitate se întâmplă, la fel ca oriunde. Aerul se întâmplă. Cafenelele solitare. Tufele de ienupăr. Se întâmplă lanuri de grâu. Dune de nisip. Saline. Se întâmplă oi. Lagune. Și eu.

Alberto a vrut ca toți să ne trăim viața. Și mă bucur să pot spune că, de bine, de rău, mă simt vie aici. Un oaspete norocos pe această mică insulă fascinantă și atât de diferită. Este dulce-amar să fiu prezentă când atât de mulți oameni la care am ținut

sunt absenți, inclusiv Alberto (chiar și mirosul de Hawaiian Tropic mă face să mă gândesc la el). Dar așa învingem moartea. Învingem moartea trăind cât timp suntem aici. Moartea poate fi infinită, dar, după cum știm, infinitul este un concept relativ. Putem crea un infinit mai mare, din viața noastră. Prin *simțire*. Și, în fiecare zi, eu simt. Profund și intens. Recunoștință. Față de Ibiza, de Spania, de lume, de oameni, de natură, de viață, de forțele ascunse ale universului. Ceea ce mă face să vreau să ajut în continuare la protejarea și la prețuirea a tot ceea ce se înseamnă în natură.

MIERLA ALBASTRĂ

Spuneai în e-mailul tău că te simți în întuneric și ai nevoie de lumină. Ei bine, nu te grăbi. Va veni. Uneori lumina este acolo și nu ne dăm seama. Oamenii navighează în fiecare zi peste *La Presencia* și forțele sale fotonice și nu-și dau niciodată seama. Ceea ce pare imposibil acum nu va rămâne așa pentru totdeauna. Dar nu te gândi la vremurile rele ca neavând vreo legătură cu cele bune. Întunericul este cel care ne ajută să vedem lumina. Avem nevoie de acest contrast. Nu vedem toate stelele în timpul zilei, nu-i așa?

Apropo de stele, am avut ieri o conversație interesantă cu Marta.

A venit să mă ajute în grădină. E doar un mic petic de pământ, dar începe să arate minunat. Florile cândva dispărute au fost doar punctul de plecare. Marta a vrut să mă ajute. Mi-a spus că nu există nimic mai vindecător decât grădinăritul și cred că are dreptate. Este ceva unic în a-ți băga mâinile în pământ și a încerca să cultivi viața, care te face să te simți fundamental conectat cu totul. Marta a adus cu ea câteva plante. Un tufiș mic de hibiscus plin de flori rozalii-roșiatice pe care le cumpărase de la magazinul de grădinărit, împreună cu niște levănțică și niște ierburi în ghivece – pătrunjel, mentă, busuioc, rozmarin. Toate arată de minune, cu puțin ajutor de la apa din borcanul de măsline.

Miros divin.

În orice caz, vorbeam despre matematică. Despre succesiunea Fibonacci și despre modul în care spiralele acesteia sunt vizibile în frunzele și petalele plantelor și florilor. Mi-a spus că și ea, asemenea mie, găsise întotdeauna confort în matematică – unul dintre lucrurile care o conduseseră către o carieră în astrofizică –, dar abia recent a înțeles de ce subiectul e atât de terapeutic pentru ea. Datorită faptului că în matematică îți dai seama că echilibrul și simetria sunt, de fapt, în orice, chiar și atunci când se simte ca haos ori durere.

— Grecii antici venerau matematica pentru că o vedeau ca reprezentarea unor idealuri, a spus ea, aproximativ cu aceste cuvinte. A fost întotdeauna legată de religie fiindcă era considerată mai pură decât viața obișnuită. De aceea și Pitagora a fost un fel de conducător spiritual. Dar cred că *La Presencia* ne-a ajutat să înțelegem că puritatea matematică este peste tot. Suntem înăuntrul ei. Nimic nu e întâmplător. Nici viața, nici moartea. Nu e nici măcar aleatoriu. Nici măcar noi două, aici, transformând pământul ăsta într-o grădină. Toate se leagă. Totul face parte dintr-un întreg. O superbă urzeală. Raiul nu este altundeva. Nici toți cei pe care i-am pierdut. Suntem legați de ei. Legăturile sunt în noi. Are sens ce spun?

— Da, i-am răspuns. Are sens în totalitate.

Și am spus-o cu convingere, pentru că în fața ei trebuia să spun ce gândesc, altfel mi-ar fi citit mintea, la fel cum și eu o puteam citi pe a ei.

Oricum, chiar și după ce a plecat, m-am uitat la grădina asta modestă, dar minunată, și am simțit – mai mult decât oricare dintre lucrurile ciudate care se întâmplaseră – că aceasta e adevărata schimbare care avusese loc. Grădinăream din nou.

Și nu era doar asta. Era și interiorul. Am reparat casa. M-am întors la piața hippy de la Las Dalias și am cumpărat de la Sabine tabloul cu Es Vedrà. Și un tablou cu un fruct. Acum am o portocală uriașă atârnată în dormitor. Am cumpărat și alte flecuștețe – niște haine în culori mai vii – din banii câștigați dintr-o a doua excursie la cazinou.

Totuși, nu am vrut să elimin complet amintirea Christinei, așa că m-am gândit cum să o prețuiesc mai degrabă.

M-am dus la spălătoria din Ibiza Town și am dat la curățat covorul boem și cuvertura Christinei. Au ieșit frumoase, iar eu am șters praful de pe ventilatorul mare din sufragerie și am spălat gresia. Pianul vechi de lângă fereastră încă umplea jumătate din cameră, dar nu am vrut să scap de el, așa că am făcut altceva. Am început *să cânt* la el.

Da, știu să cânt la pian acum. Îmi vine ușor. Iar cel mai mult îmi place *Blackbird*. Totuși, voce încă n-am. *La Presencia* este puternică, dar nu într-atât. Și să-ți mai spun ceva. Cândva mi se păreau de prost-gust tatuajele. Dar mi-am schimbat părerea. Am fost recent la salonul de tatuaje din Playa d'en Bossa. Am luat cu mine desenul lui Daniel cu mierla albastră, pe care mi-l dăruise de Ziua Mamei, și am cerut o versiune a ei pe încheietura mâinii. Așa că acum, de câte ori văd o bicicletă roșie, doar mă uit la încheietura mâinii și îmi amintesc ceea ce a fost bun.

Este cu adevărat drăguță. Zboară cu mine peste tot.

VÂLVĂTAIA

Ieri a plouat.

Am fost la Santa Gertrudis. Tocmai făcusem cumpărături. Am ieșit și ploua. Picăturile cădeau grele și m-au mângâiat. Mașina mea era parcată puțin mai încolo, așa că am mers de-a lungul afișului decolorat cu Lieke la Amnesia, iar o clipă mai târziu am trecut pe lângă o vilă care deborda de bougainvillea roz și magenta și care avea o piscină, vizibilă printr-o poartă. M-am oprit și am privit picăturile care săreau și dansau în apă. Un fel de percuție. M-au hipnotizat pentru o clipă. Am ridicat privirea spre cer, am deschis puțin gura și m-am bucurat de gustul mineral al ploii. Încerc să fac asta acum. Să mă bucur de fiecare moment, oricât de nebunesc ar părea pentru ceilalți trecători.

Vezi tu, cu puțin timp înainte să moară, stăteam pe plajă cu Alberto. Mâncam pepene verde împreună. Părea mai bătrân și mai slab și avea ceva dureri. Dar arăta suficient de calm, de înțelept și de frumos în lumina stinsă, mai mult filozof decât pirat, în timp ce stăteam și priveam cel mai măreț și mai complex apus de soare.

I-am spus că simt o responsabilitate. Aceea de a merge în pădurea tropicală amazoniană sau în Antarctica, sau în Africa ecuatorială, sau în alt loc unde mi-aș putea folosi abilitățile oferite, dar știam că acestea sunt mai puternice aici, lângă *La Presencia*.

— Ea vrea să rămâi aici, a spus el.

— Știu. Cred că o să rămân.

S-a oprit. Am stat în tăcere, în timp ce el privea cerul de deasupra apei și Es Vedrà.

— Pare un miracol, a adăugat el după un timp. Ibiza are în fiecare zi asemenea apusuri, dar nu le-am dat mare importanță. Cum se poate explica asta?

Se putea.

— Galileo a numit matematica limbajul cărții naturii. Și suntem prinși în această carte. Suntem cuvinte în această limbă. Deci e greu să citim, să absorbim și să apreciem ceea ce suntem în interior, lucrurile cu care suntem familiarizați. Așa cum a spus Marta, există tipare peste tot.

— Tipare, da. Sună a Marta. Presupun că ăsta e unul dintre ele.

Mă gândisem la asta. Matematica recurentă a lumii naturale. Spiralele Fibonacci găsite în vârtejuri și în conurile de pin create de balenele cu cocoașă în Antarctica pentru a-și captura prada. Vasele noastre de sânge modelate ca un fulger în zigzag și ramurile răsucite ale copacilor. Cosmosul este țesut din structuri fractale, iar noi, la fel. Nu suntem singuri în univers și nu suntem singuri pe Pământ. Suntem conectați nu doar unul cu celălalt și nu doar cu primatele, ci cu *orice*. Cu o capră, cu un homar, cu semințele unei păpădii. Spuneai că te simți ca într-un tipar. O secvență. Și așa și este. Dar această secvență este vastă și magnifică. Te conectează la fiecare element din univers. Și într-o zi te va surprinde cu imensitatea ei.

O vagă urmă de lumină era încă pe cer, în timp ce stăteam pe plajă. Un roșu straniu și intens, sângerând în întuneric.

— Cerul pare atât de liniștit, am spus. Chiar dacă în curând se înnoptează.

Alberto m-a corectat.

— Nu te gândi la noapte, Grace. Nu încă.

Și m-am uitat la cerul roșu. Și am simțit atât de puternic minunea din el! De parcă ar fi fost periculos doar să inspir, pentru că aș fi putut să mă dizolv în univers.

— Da, am încuviințat. O minune.

Vreau să înțelegi aceste momente. Ele sunt peste tot în jurul nostru, pe planeta asta a noastră, atât de familiară și totuși atât de străină. În fiecare picătură de ploaie și particulă de lumină împrăștiate. Viața cântă și arde. Chiar și atunci când suntem amorțiți, când ne ascundem de ea, când este prea zgomotoasă și prea dureroasă, când nu suntem echipați cum se cuvine pentru a o putea simți – ea este acolo, așteaptă, pentru a fi prețuită și protejată, gata să ne ofere cel puțin încă o explozie de frumusețe înainte de căderea nopții.

Dragă Maurice,

Știu că am făcut clic pe trimitere abia acum zece minute și știu că nu vei fi citit încă manuscrisul, dar am vrut să-ți mai spun un lucru despre el.

Descriu o mulțime de lucruri despre care suntem învățați să credem că sunt fantastice și chiar imposibile. Puterile paranormale. Forțele de protecție din adâncul oceanului. Am experimentat toate aceste lucruri, dar niciunul dintre ele nu este mai mult sau mai puțin remarcabil sau ridicol decât tot ce există deja aici.

Gustul de suc proaspăt de portocale. O smochină. Vederea unei flori. Sunetul muzicii. O rază de soare pe podea. Pisici și câini, și capre, și șopârle, și delfini. Chipul lui Harrison Ford. Imaginează-ți că ai fi de pe o planetă care nu ar avea niciunul dintre aceste lucruri. Imaginează-ți cât de uimitor ar părea totul. Cu cât nesaț am privi tot ceea ce am avea în fața noastră. O imagine a unui apus de soare nu ar mai părea niciodată banală. O simplă plimbare într-o livadă ar fi o utopie. O adiere de răcoare, într-o zi fierbinte, ar fi ca un câștig la loterie. Fiecare cântec al păsărilor ar fi o simfonie.

Ar trebui să ne privim pe noi înșine ca extratereștri, Maurice, fiindcă asta suntem pentru restul universului.

De asemenea – ar fi trebuit să-ți spun –, dacă vrei să mă vizitezi, te rog să-mi dai de veste. Ar fi minunat. Îți doresc numai bine. Îți doresc totul. Simt că în viață îți va merge bine.

Prietena și profesoara ta,

P.S.: Există în Lincoln un bungalou de care nu mai am nevoie. Sunt sigură că ai putea obține un preț bun pe el. Nu ai pomenit de grijile tale financiare – doar ai scris „sunt și alte lucruri" –, dar eu știu ce probleme ai, la fel cum știu și tot felul de alte lucruri pe care nu mi le spune nimeni. Sper că bungaloul te va putea ajuta să le rezolvi. Sunt prea multe amintiri acolo și aș vrea să ți-l dau. Vezi tu, cândva mi-a fost lăsată o casă, în Spania, și a fost un gest care mi-a schimbat viața. Așa că aș vrea să fac un gest similar pentru tine. La urma urmei, știind ce pot face acum într-un cazinou, nu mai trebuie să-mi fac griji pentru bani.

Dragă Grace,

Știu că ți-am spus asta de multe ori, dar încă nu pot să-mi exprim pe deplin profunda recunoștință pentru bungalou. M-am gândit că ai vrea să afli că ieri am ajuns la o înțelegere pentru vânzare. Gestul tău a fost, cu adevărat, unul care mi-a schimbat viața și acum o voi putea ajuta și pe sora mea.

De asemenea, vreau să-ți mulțumesc pentru povestea ta. N-ar fi trebuit să cred nimic din tot ce mi-ai scris și totuși am crezut, cumva, totul. M-ai ajutat să sparg tiparul. Sau măcar să trec la unul mai bun. Așadar, voi veni la Ibiza. Voi porni într-o aventură și voi lua un tren până la Dénia, apoi feribotul. Am auzit că e mai bine să vii cu barca. Voi fi acolo în a doua săptămână din septembrie. Am o presimțire bună în legătură cu asta. Poate chiar o premoniție. Aseară am visat marea. Strălucea. Poate că mă cheamă, așa cum te-a chemat și pe tine.

Ne vedem curând, sper.

Îți mulțumesc din suflet.
Maurice
x

MULȚUMIRI

Toate cărțile sunt rezultatul unui efort de echipă. Aceasta în mod special. Am destul de mulți oameni cărora trebuie să le mulțumesc.

În primul rând, genialului meu redactor, Francis Bickmore, cu care am lucrat la fiecare carte, de la *Familia Radley*, acum cincisprezece ani, care știe întotdeauna cum să mă ajute să dezvălui povestea cel mai bine și îmi permite să-mi dezvolt cele mai ciudate idei. De asemenea, am fost foarte norocos, încă de la început, să beneficiez de contribuția editorilor mei internaționali, inclusiv de comentariile neprețuite ale unor minți strălucite, cum ar fi Patrick Nolan, Doris Janhsen și Iris Tupholme. Îi sunt la fel de recunoscător agentului meu, Clare Conville, o legendă literară, care, din fericire, a intrat în acest joc încă de la început și a înțeles ce încercam să fac.

Vreau să le mulțumesc, ca întotdeauna, lui Jamie Byng și tuturor celor de la Canongate Books. Mulțumesc echipei strălucite și indispensabile formate din Jenny Fry, Alice Shortland, Lucy Zhou, Jessica Neale, Charlie Tooke, Vicki Rutherford, Jo Lord și Sasha Cox.

Cu micile citate în limba spaniolă am fost ajutat de minunata Silvie Varela, care și-a aruncat cu amabilitate privirea asupra dialogurilor.

Și, ca întotdeauna, trebuie să îi mulțumesc Andreei Semple. Primul meu cititor, primul meu redactor, cel mai bun prieten al meu – ca să nu mai spun că ea mi-a fost alături în momentele mai bune sau mai rele

ale primilor noștri ani în Ibiza. Și lui Pearl și Lucas, pentru că m-au suportat în încercarea mea de a-i cointeresa cu privire la ierburile marine și istoria Spaniei.

Această carte este, în mod evident, rodul iubirii mele pentru Ibiza și vreau să le mulțumesc tuturor celor pe care îi cunosc și i-am cunoscut pe acea insulă. De când m-am stabilit și am lucrat acolo prima dată, în anii '90, până la redescoperirea acestei iubiri în ultimii ani. Sunt recunoscător numeroșilor prieteni, vechi și noi, pe care i-am întâlnit acolo, dar și locului în sine. Această insulă magică, mistică, multifațetată din Marea Mediterană, care sfidează întotdeauna orice percepție preconcepută.

Și aș dori să le mulțumesc oamenilor care muncesc din greu la protejarea ecologică a insulei. În special, vreau să menționez Ibiza Preservation (ibizapreservation.org), care de aproape două decenii lucrează pentru a apăra habitatul insulei, cu proiecte-cheie pentru protejarea populației de șopârle, reducerea poluării cu plastic în Ibiza și Formentera și apărarea pajiștilor cu iarbă marină Posidonia, vitală, dar pe cale de dispariție, împotriva poluării, a avariilor cauzate de bărci și a urbanizării de coastă.

Nu în ultimul rând, vreau să îți mulțumesc ție, cititorule. Sunt foarte norocos să te am și să îți împărtășesc poveștile mele. Mă îndepărtasem de scris timp de câțiva ani. Dar sprijinul cititorilor a contribuit la apariția acestei povești. Sper că ți-a plăcut. Mulțumesc. *Gracias por todo.*